ARAGEÇİŞ AÇMAZI

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Eylül, 2003
İkinci Baskı: Eylül, 2005
Üçüncü Baskı: Ekim, 2005
Dördüncü Baskı: Kasım, 2005

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

w w w . h a r u n y a h y a . o r g - w w w . h a r u n y a h y a . n e t

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 41 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Okuyucuya

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

Eski Yunan'dan günümüze kadar materyalistler tarafından hayatın kökenine açıklama getirmek için kullanılan evrim düşüncesi, bilim dünyasına 19. yüzyılda Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabı ile girdi. 19. yüzyılda büyük bir tırmanış gösteren materyalist felsefeyi savunanlar, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna cevap olarak evrim teorisini sahiplendiler ancak bu teorinin bilimsel dayanaklarını sorgulamadılar. Darwin de kitabında bazı biyolojik olgulardan hareketle çıkarımlar yapmak dışında, teorisini kanıtlayan somut bir bilimsel delil sunmuyordu; delillerin bulunmasını ise zamana bırakmıştı. Özellikle de teorisini destekleyeceğini umduğu fosillerin, gelecekte ortaya çıkarılacağını ileri sürmüştü.

Canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini inkar edenlerin, bilimsel zayıflığına rağmen, dört elle sarıldıkları evrim teorisi, kısa sürede bilim dünyasına hakim oldu. Bilimsel dergilerden okul kitaplarına kadar evrim teorisi bilimsel olarak ispatlanmış ve hayatın kökenine dair tek geçerli açıklama gibi insanlara anlatıldı. Teorinin yanlışlıklarını ve mantıksızlıklarını gösteren bilim adamları ise ya akademik kariyerlerine yönelik tehditlerle susturuldular ya da "dogmatik" veya "bilime karşı" olmakla suçlanarak etkisizleştirilmeye çalışıldılar. Materyalist ideolojilerin savunucuları, 150 yıl boyunca evrim teorisini ellerinde hiçbir delil olmadan, salt propaganda metodlarıyla kitlelere empoze ettiler.

Ancak 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren evrim teorisinin bilim dünyasında edindiği yer sallanmaya başladı. Paleontolojiden biyolojiye, anatomiden genetik bilimine kadar birçok bilim dalında yapılan gözlem ve deneyler, evrim teorisinin aleyhinde sonuçlar vermeye başladı. Evrimciler, bir anda kendilerini ve teorilerini yeni bilimsel bulgulara karşı savunur durumda buldular. 21. yüzyıla gelindiğinde, evrim teorisi tüm dünyada geniş çaplı tartışılan, itibarını büyük ölçüde yitirmiş, her an çöküşü beklenen bir teori haline geldi. *Nature, Science, New Scientist, Scientific American* gibi dünyaca ünlü bilim dergileri dahi, satır aralarında evrim teorisi ile ilgili şüphe ve sorunları daha sık dile getirir oldular.

Peki evrim teorisinin bir anda hızla çöküşüne neden olan bulgular nelerdi? Bunları üç ana başlık altında toplamak mümkündür:

1. Biyologlar, canlılığın son derece kompleks yapılardan oluştuğunu keşfettiler. Proteinlerin, DNA ve hücrenin indirgenemez kompleksliğe sahip olduğu, evrim teorisinin iddia ettiği gibi tesadüfen oluşmalarının imkansız olduğu anlaşıldı. Bu imkansızlıklar matematiksel olarak da hesaplandı.

2. Evrimin mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon ve mutasyonların canlıları evrimleştirici güçleri olmadığı anlaşıldı. Doğal seleksiyon canlılara yeni bir genetik bilgi katmıyor, mutasyonlar ise genetik bilgiyi sadece tahrip ediyorlardı.

3. Fosil kayıtlarında evrimcilerin bulmayı umdukları, türlerin birbirlerinden evrimleştiklerinin delili sayılacak olan "ara geçiş formlarına" rastlanmadı. Canlı türleri fosil kayıtlarında aniden ve kendilerine özgün eksiksiz yapılarıyla ortaya çıkıyorlar ve fosil kayıtlarından kaybolana kadar hiçbir değişikliğe uğramıyorlardı.

Bu kitabın konusu, evrim teorisini çökerten üstteki bilimsel gelişmelerden üçüncüsü, yani **fosil kayıtları**dır.

Kitabı okumaya geçmeden önce şunu hatırlatmak gerekir ki, "ara geçiş formları'nın" fosil kayıtlarında olmayışı evrim teorisinin çöküşü için tek başına yeterlidir. Teorinin kurucusu Darwin de bu gerçeği kabul etmiş ve kitabında ara geçiş formlarının neden bulunmadığını sorguladıktan sonra, ***"belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır."***1 demiştir.

Gerçekten de bugün, Darwin'in evrim teorisine getirilen en büyük itirazlardan biri fosil kayıtları ile ilgilidir. Evrimciler dahi bulunan fosillerin yorumlanması hakkında kendi aralarında büyük ihtilaf içindedirler. Hayatın tarihine dair bilimsel bilgi edinebileceğimiz önemli bir kaynak olan **fosiller, çok açık olarak evrim teorisini reddetmekte, canlılığın yeryüzünde aniden, hiçbir evrim yaşanmadan ortaya çıktığını, yani yaratıldığını göstermektedir.**

Hiçbir Zaman Var Olmayan Ara Geçiş Formları

Eğer dünyamızda gerçekten bir evrim süreci yaşanmış, yani canlı türleri tek bir ortak atadan kademeli olarak türemiş olsalardı, bunun kanıtlarını en açık olarak fosil kayıtlarında görebilirdik. Ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé, bu konuda şunları söyler:

*Doğa bilimciler unutmamalıdırlar ki, evrim süreci sadece fosil kayıtları aracılığıyla açığa çıkar… Sadece paleontoloji (fosil bilimi) evrim konusunda delil oluşturabilir ve evrimin gelişimini ve mekanizmalarını gösterebilir.*2

Bunun nedenini anlamak için, evrim teorisinin temel iddiasını kısaca gözden geçirmek gerekecektir:

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir; önceden tesadüfen var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Bu bilimdışı iddiaya göre, bitkiler, havyanlar, mantarlar, bakteriler hep aynı kaynaktan gelmişlerdir. Hayvanların 100'e yakın farklı filumu (yani yumuşakçalar, eklembacaklılar, solucanlar, süngerler gibi temel kategorileri) hep tek bir ortak atadan türemiştir. Teoriye göre bu gibi omurgasız canlılar zamanla (ve tesadüfen) omurga kazanarak balıklara, balıklar amfibiyenlere, onlar sürüngenlere, sürüngenlerin bir kısmı kuşlara, bir kısmı ise memelilere dönüşmüştür. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız **"ara tür"**ün oluşmuş ve yaşamış olması gerekir.

Sözgelimi, geçmişte balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı amfibiyen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı amfibiyen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Örneğin bir sürüngenin ön ayakları her jenerasyonda bir parça daha kuş kanadına benzemelidir. Yüzlerce jenerasyon boyunca bu türün ne tam ön ayakları ne de tam kanatları olacak, yani bu canlı sakat ve kusurlu olarak yaşayacaktır. Evrimcilerin geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik canlılara **"ara geçiş formu"** adı verilir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışsa, bunların sayılarının ve türlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması, fosillerine de dünyanın dört bir yanında rastlanması gerekir. Bu gerçeği Darwin de kabul etmiş ve neden birçok ara geçiş formu olması gerektiğini şöyle açıklamıştı:

*Tüm yaşayan türler, her gcinste yer alan atasal türleriyle, bugün yaşamakta olan türlerin evcil ve vahşi varyasyonları arasındaki farktan daha büyük olmayan farklarla bağlantılı olmalıdırlar.*3

Darwin'in kastettiği şudur: Günümüzde yaşayan bir canlı türünün varyasyonları (örneğin cins bir köpek ile bir sokak köpeği) arasında ne kadar az fark varsa, "evrim süreci" içinde birbirini izlediği iddia edilen "ata" ve "torun"lar arasında da o kadar az fark olmalıdır.

Dolayısıyla, Darwin'in de belirttiği gibi evrim, eğer gerçekten var olsaydı, "çok küçük kademeli değişimlerle" ilerleyecekti. Mutasyona uğrayan bir canlıdaki değişiklik çok küçük olacaktı. Ayakların kanatlara, solungaçların akciğerlere, yüzgeçlerin ayaklara dönüşmesi gibi büyük değişimlerin meydana gelebilmesi için milyonlarca küçük değişimin yine milyonlarca yıl içinde birikmesi gerekecekti. Bu süreç ise, milyonlarca ara form oluşmasına neden olacaktı. Darwin bu açıklamasından sonra şu sonuca varmıştır:

Yaşayan veya soyu tükenmiş tüm türler arasındaki ara ve geçiş bağlantılarının sayısı inanılmaz derecede büyük olmalıdır. 4

Darwin kitabının başka bölümlerinde de aynı gerçeği dile getirmiştir:

Eğer teorim doğruysa, ***türleri birbirine bağlayan sayısız ara geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır...*** *Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.*5

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

*Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.*6

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğuydu. Fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmişti.

Ancak 150 yıldır yapılan fosil araştırmaları Darwin'in ve onu izleyen evrimcilerin boş yere umutlandıklarını göstermiş ve bir tek ara geçiş formuna ait fosil bulunamamıştır. Günümüzde dünyanın her yerinde, binlerce müzede ve koleksiyonda 100 milyonu aşkın fosil bulunmaktadır. Bu fosillerin hepsi birbirlerinden kesin hatlarla ayrılan, özgün yapılara sahip türlere aittir. Evrimcilerin ümitle aradıkları yarı balık-yarı amfibiyen, yarı dinozor-yarı kuş, yarı maymun-yarı insan ve benzeri canlıların fosillerine kesinlikle rastlanmamıştır.

John Hopkins Üniversitesi'nden profesör S. M. Stanley bir evrimci olmasına rağmen bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrim ile uyumlu değildir ve hiçbir zaman olmamıştır... Paleontologların çoğunluğu, delillerinin Darwin'in bir türün değişimine götüren çok küçük, yavaş ve giderek biriken değişiklikler üzerine yaptığı vurguyla çelişir durumda olduğunu hissetmiştir... Onların hikayeleri de örtbas edilmiştir. 7

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden paleontolog Niles Eldredge ve antropolog Ian Tattersall ise fosil kayıtlarının evrim teorisine karşı geldiğini şöyle açıklarlar:

*Kayıtlardaki sıçramalar ve tüm deliller kayıtların gerçek olduğunu gösteriyor: Gördüğümüz boşluklar - yapay bir fosil kaydının yapısını değil, yaşamın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır.*8

Bu evrimci bilim adamlarının da belirttikleri gibi yaşamın gerçek tarihini fosil kayıtlarında görmek mümkündür ve bu tarihte ara geçiş formları yoktur.

Başka bilim adamları da ara geçiş formlarının bulunmadığını kabul etmektedirler. Örneğin Indiana Moleküler Biyoloji Enstitüsü Müdürü Rudolf A. Raff ve Indiana Üniversitesi'nden araştırmacı Thomas C. Kaufmann şöyle demektedir:

*Fosil türleri arasında ataların ya da ara geçiş formlarının eksikliği, erken metazoan (çok hücreli hayvan) tarihinin garip bir özelliği değildir. Bu boşluklar geneldir ve tüm fosil kayıtları boyunca hakimdir.*9

Fosil kayıtlarında milyarlarca yıl önce yaşamış olan bakterilerin dahi fosilleri korunmuştur. Buna rağmen, hayali ara geçiş formlarına ait tek bir tane bile fosilin bulunamamış olması dikkat çekicidir. Karıncalardan bakterilere, kuşlardan çiçekli bitkilere kadar birçok canlı türünün fosilleri mevcuttur. Soyu tükenmiş canlıların dahi fosilleri o kadar kusursuzca korunmuştur ki, günümüzde görmediğimiz bu canlıların nasıl bir yapıya sahip olduklarını anlamamız mümkün olabilmektedir. Bu kadar zengin fosil kaynaklarının içinde, bir tane dahi ara geçiş formunun bulunmaması ise, fosil kayıtlarının eksikliğini değil, evrim teorisinin geçersizliğini gösterir.

Ara Formlar Nasıl Olmalı?

İlerleyen bölümlerde, evrimcilerin ara form olduğunu iddia ettikleri canlıları inceleyecek ve bunların gerçekte ara formlar olmadıklarını, bir türe ait tam özelliklere sahip, özgün, mükemmel ve kusursuz canlılar olduklarını göreceğiz. Ancak bundan önce, evrim teorisinin iddiasına göre gerçek ara formların nasıl olmaları gerektiğini incelemekte fayda bulunmaktadır.

Öncelikle evrime göre bir ara form nasıl oluşacaktır, onu tekrar hatırlayalım. Mutasyonlar, yani radyasyon, kimyasal etkenler gibi nedenlerle bir canlının DNA'sında meydana gelen değişiklikler, o canlıda bazı değişikliklere neden olur. Evrim teorisinin iddiasına göre, bir canlı türü jenerasyonlar boyunca bazı mutasyonlara maruz kaldığında, başka bir türe dönüşebilir. Teoriye göre doğal seleksiyon, mutasyonlardan "yararlı" olanları seçer, biriktirir ve böylece uzun zaman içinde yeni biyolojik yapılar oluşturur. Evrim teorisinin türlerin oluşumu ile ilgili iddiasının özeti bu şekildedir.

Ancak, mutasyonlar rastgele meydana gelirler ve çoğunlukla canlıya zarar verirler. Zarar vermediklerinde ise canlı üzerinde bir etkileri olmaz. Mutasyonların bugüne kadar faydalı oldukları tek bir durum dahi tespit edilmemiştir. Dolayısıyla mutasyonların, canlıya yarar sağlaması mümkün değildir. Özellikle de bir canlı türünü en baştan alıp, bilinçli bir şekilde, o canlının şeklindeki düzgünlüğü, fonksiyonlarındaki kusursuzluğu bozmadan, canlının yaşama koşullarını zorlaştırmadan o canlıyı aşama aşama başka özelliklerle inşa etmesi imkansızdır. Örneğin mutasyonlar rastgele ve bilinçsiz oldukları için, denizden karaya çıkacak bir balığa bir kerede akciğer inşa edemezler. Veya bu canlının yüzgeçlerini bir kerede veya makul aşamalarla karada onun ağırlığını taşıyabilecek, yalpalamadan rahat bir şekilde yürüyebileceği ayaklara dönüştüremezler. Mutasyonlar sonucunda solungaçlarla akciğer, yüzgeçlerle ayaklar, pullarla tüyler, ayaklarla kanatlar, dört ayaklı duruş ile iki ayaklı duruş, eğik iskeletle dik duran iskelet arasında hep çok bozuk, birçok anormallik ve şekil bozukluğu taşıyan, gerçek anlamda sakat, günümüzdeki tam türlerle hiçbir ilgisi olmayan, "deforme", garip şekilli yapılar ortaya çıkacaktır.

Ayrıca unutmamak gerekir ki, evrimcilerin iddia ettiği bu hayali değişim milyonlarca yıl süreceği için, bu tür bozuk, sakat ara formların sayısının tam türlerden çok daha fazla olması ve fosil kayıtlarında da en sık bu tür deforme canlılara rastlanması gerekir. Çünkü evrimcilerin iddialarına göre, günümüzde gördüğümüz her tür ve bu türlerin sahip oldukları her yapı, en ince ayrıntısına kadar, göz çukurlarından el bileklerine, parmakları oluşturan küçük kemik parçalarından kafatasının şekline, kaburgaların kafes şeklinden omurganın sayısına kadar tesadüfi mutasyonlar sonucunda **aşama aşama** meydana gelmiştir. O zaman bir canlı türü oluşana kadar o canlı türünün her organı, her uzvu, her parçası **aşama aşama** şekillenmiş demektir.

Örneğin kafatasını ele alalım. Günümüzde gördüğümüz ve geçmişte yaşayıp fosil kayıtlarında bulduğumuz tüm canlıların çok kusursuz, pürüzsüz, simetrik, hiçbir deformasyonu olmayan kafatasları vardır. Oysa evrimcilerin iddialarına göre ilk kusursuz kafatası oluşana kadar, kafatası birçok bozuk aşamadan geçmiş olmalıdır. Örneğin simetrik bir görünüm alana kadar birçok asimetrik şekil almalıdır; sağa doğru daha çok kaymış, çenesi sağa veya sola doğru kayık, burnu sağ yanağına yakın, kulakları yanağına veya daha geriye doğru, diğer taraftaki kulağı ise tam aksi yönde, göz çukurlarının biri daha üstte, diğeri daha sola doğru ve bunlar gibi milyonlarca bozuk form oluşmalıdır. Veya bu kafataslarının bazılarında işe yaramayan, gereksiz kemikler çıkmalı, birkaç jenerasyon sonra bu kemikler işe yaramadıkları için yok olmalıdırlar. Oysa fosil kayıtlarında hiç böyle canlılar yoktur. Hepsinin kafatasları günümüzdeki canlıların kafatasları gibi düzgün, simetriktir. Göz, kulak, burun gibi organlar için ayrılan boşluklar da yine simetrik ve son derece düzgündür.

Çerçeve içindeki resimlerde görüldüğü gibi, bilinen kafataslarının tamamı tam ve düzgündür. Hiçbiri ara form olma özelliği taşımamaktadır. Hangi türe ait olurlarsa olsunlar, kusursuz bir yapıdadırlar. Yarım kalmış, tamamlanmamış bir görünümleri yoktur. Bir başka deyişle bunlar tesadüfen oluşmuş, rastgele mutasyonlar neticesinde deforme olmuş, bir türden başka bir türe doğru geçiş özelliği gösteren kafatasları değildir. Aynı günümüzdeki canlılar gibi eksiksiz yapılara sahiptirler. Oysa eğer evrim teorisi doğru olsaydı, önceki sayfada görülen yamuk ve şekilsiz, bozuk kafataslarına ait fosiller bulunması gerekirdi. Ancak bu tür fosillerden yeryüzü katmanlarında eser yoktur. Bu açık gerçek, evrim teorisinin iddialarının doğru olmadığının kesin bir ispatıdır.

Fosil kayıtlarında bu tür bozuk yapı ve organlardan, garip ara türlerden ne kadar çok bulunması gerektiğini daha iyi görebilmek için, evrimcilerin tesadüf kavramı üzerinde biraz daha durmak gerekir. Evrim teorisine göre, bu ara formlar tamamen bilinçsizce, tesadüfen oluşmaktadırlar. Örneğin bir canlının yaşadığı bölgede tesadüfen mutasyona sebep olacak bir olay meydana gelmekte, bu olay canlının genetik yapısını etkilemekte ve canlıda birtakım değişiklikler ortaya çıkmaktadır. Ancak, bu mutasyon canlının genetik yapısının tamamını da değiştirmemektedir. Örneğin ellerini, kollarını etkilerken, kafatası aynı kalabilmektedir. Yani mutasyon hangi genlerine isabet ederse, o genlerin kontrol ettiği organ veya yapılarda bir değişiklik olmaktadır. Bu gerçekleşmesi hiçbir şekilde mümkün olmayan bir hayalden başka bir şey değildir.

Bilindiği gibi canlıların sahip oldukları tüm özellikler DNA'larındaki bilgide saklıdır. DNA ise, milyarlarca harften oluşan bir bilgi bankası gibidir. Bu harflere isabet eden rastgele mutasyonlar, bu bilgiyi daha mükemmel hale getiremez, çünkü bu mutasyonlarda bilinç yoktur. Dolayısıyla mutasyonlar DNA'daki kusursuz bilgiyi hep bozacaklardır.

Bilinçsizce meydana gelen mutasyonlar en baştan kusursuz, mükemmel bir yapı oluşturamazlar. Hep bozuk, yamuk, eksik, kusurlu yapılar meydana getirirler. Sözgelimi

eller de evrim teorisinin iddiasına göre rastgele mutasyonların bir eseridir. Ancak rastgele meydana gelen mutasyonlar hem estetik, hem en kullanışlı, hem de cisimleri en kusursuz şekilde tutma, kavrama ve hissetme yeteneğine sahip eller oluşturamazlar.

En mükemmele gelene kadar (ki bunu başarmaları imkansızdır) arada milyonlarca bozuk el, kol, ayak, bacak inşa etmeleri gerekir. Örneğin her bir parmağın uzunluğu bugünkü şekline gelene kadar milyonlarca aşamadan geçecektir. Evrimcilerin iddialarına göre kör tesadüfler, parmakları bileklerden, kolun orta kısmından, elin üstünden, avuçlardan çıkartacak, onları yanyana dizene kadar her jenerasyonda birçok sıralama deneyecektir. Nasıl ki elinizde harflerin yazılı olduğu pulları rastgele yere atsanız, bunların belli bir sırada dizilip, anlamlı bir cümle, hatta bir kelime oluşturmalarını bekleyemezseniz, tesadüfen meydana gelen mutasyonların el veya ayak parmaklarını, bacak ve kol kemiklerini de en düzgün, en kullanışlı, en estetik sırada dizmelerini bekleyemezsiniz.

Örneğin ayak kemikleri insanın en ideal ve en az yorularak yürüyebileceği ve vücudun ağırlığını en az hissedebileceği şekilde özel olarak yaratılmışlardır. Ayak tabanındaki kavis, vücut ağırlığına karşı kemiklere destek verme özelliğine sahiptir. Bu nedenle bu kavisten yoksun olan düz tabanlılar yürüme zorluğu çekerler. Evrimci iddiaları doğru kabul etmemiz durumunda, ayak kemiklerinin bu ince detaylara sahip olana kadar geçireceği evreler sayısızdır. O zaman fosil kayıtlarında da bu evrelerin hiç olmazsa birkaç tanesine rastlamak gerekir. Oysa, fosil kayıtlarında yarım evreler değil, her zaman tam ve kusursuz ayaklar bulunmaktadır.

Evrimcilerin iddialarına göre fosil kayıtlarında evrelerine rastlanması gereken bir başka yapı ise bozuk omurgadır. Omurga, "omur" denilen 33 küçük yuvarlak kemiğin birbirinin üzerine dizilmesiyle oluşur ve insan için hayati bir önem taşır. Vücudun üst kısmının tüm ağırlığını omurga taşır. Omurganın "S" şeklindeki kıvrımlı yapısı, üzerindeki yükün eşit dağıtılmasını sağlar. Yürümek için atılan her adımda, vücut ağırlığı nedeniyle yerden vücuda doğru bir tepki kuvveti gelir. Bu kuvvet, omurganın sahip olduğu amortisörler ve "kuvvet dağıtıcı" kıvrımlı şekli sayesinde vücuda zarar vermez. Eğer tepkiyi azaltan amortisörler ve kıvrımlı özel yapı olmasa, atılan her adımda, ortaya çıkan kuvvet direkt olarak kafatasına iletilirdi ve omurganın üst ucu, kafatası kemiklerini parçalayarak beynin içine girerdi. Böyle bir durumda ise, insan soyunun devamı mümkün olamayacaktı.

İnsanın sözde atası olarak gösterilen tüm omurgalıların da omurgası yine son derece düzgündür. Bilinen en eski omurgalılar olan Kambriyen devri balıklarının, onlardan sonra ortaya çıkan balıkların veya kara omurgalıların tümü, düzgün ve kendilerine özgü omurga yapılarına sahiptirler ve aralarında hiçbir ara form yoktur.

Evrim teorisinin iddiasına göre, tesadüfler bu mükemmel omurgaları oluşturana kadar yüzbinlerce ara omurga formu üretmelidirler. Örneğin "S" biçimli kıvrık yapıyı oluşturana kadar birçok farklı ara şekil oluşacaktır, ta ki omurga beyni parçalamayacak bir şekil alana kadar. İnsan omurgasının 33 parçası da bir anda oluşmayacak, binlerce

jenerasyon boyunca adım adım inşa edilecektir. Elbette ki bu adım adım gelişim fosil kayıtlarında da iz bırakacak, 2 omurlu, 5 omurlu, 12 omurlu yapılara sahip fosiller bulunacaktır. Ancak, fosil kayıtlarındaki omurgalar hep o canlı için en mükemmel, en uygun olan yapı ve özelliklere sahiptirler. Şekilleri ve yapıları itibariyle kusurlu, eksik, tamamlanmamış değildirler, aksine en mükemmel yapıdadırlar. Yani aşağıdaki çizimlerde görülen ara omurga yapılarına fosil kayıtlarında hiç rastlanmamıştır.

Fosil kayıtlarında tüm canlılar hep en mükemmel halleriyle ve tam olarak vardır. Evrimcilerin ara geçiş formu olarak öne sürdükleri canlılar da, önceki sayfalarda belirtilen ara form özelliklerini göstermemektedir. Bunların her biri tüm özellikleri açısından tamdır, ara aşamada olan, eksik hiçbir organ veya yapıları bulunmamaktadır. Kafatasları, omurgaları, el ve ayak yapılarında hiçbir yarım, noksan kalmış özellik yoktur. Tüm canlılar kusursuz halleriyle mevcuttur.

Örneğin yusufçuğun, baykuşun, balıkların, sincapların öncesinde, yeryüzü tabakalarında biraz yusufçuğu andıran, biraz baykuşa benzeyen, ama bir yandan da başka canlılara ait yarım özellikler taşıyan, garip canlıların fosilleri kesinlikle bulunmamaktadır. Tüm bu gerçekler bize göstermektedir ki, evrim teorisinin "milyonlarca yıl içinde aşama aşama gelişen canlılar" iddiası tamamen bir hayal ürünüdür. Yaklaşık 1.5 asırdır dünyanın her yerinde evrimcilerin çalışmalarına ve delil arayışlarına rağmen, bu iddiayı destekleyecek tek bir delil bugüne kadar bulunamamıştır.

Darwinizm’e Paleontolojik Reddiye: Kambriyen Patlaması

Darwinizm, canlılığın tek bir ortak atadan geldiğini ve küçük değişimlerle farklılaştığını öne sürmektedir. Bu durumda, canlılığın, ilk başta birbirine çok benzer ve basit formlarda ortaya çıkmış olması gerekir. Yine aynı iddiaya göre, canlıların birbirlerinden farklılaşmaları ve kompleksliklerinin artması da, çok uzun zamanlar içinde olmalıdır.

Kısacası Darwinizm'e göre, canlılık tek bir kökten gelen, ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayat ağacına göre, canlılar arasındaki en temel sınıflandırma birimi olan ve hayvanları vücut planlarına göre sınıflandıran filumların da, kademe kademe ortaya çıkmış olması gerekir.

Darwinizm'e göre önce küçük ve daha basit formlarda türler oluşmalı ve bunlar zaman içinde bir filumu oluşturmalı ve sonra diğer filumlar küçük küçük değişimlerle ve uzun zaman dilimleri içinde yavaş yavaş belirmelidir. Darwinizm'in bu varsayımına göre, hayvan filumlarının sayısında da kademeli bir artış yaşanmış olmadır.

Ancak fosil kayıtları Darwinizm'in bu öngörülerinin doğru olmadığını göstermektedir. Evrimci iddiaların tam aksine havyanlar, ilk ortaya çıktıkları dönemden itibaren birbirlerinden çok farklı ve çok komplekstirler. **Bugün bilinen tüm hayvan filumları ve hatta çok daha fazlası yeryüzünde aynı anda, Kambriyen devri olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır.**

Canlılığın bilinen tüm hayvan filumları ile ortaya çıktığı Kambriyen devri, 570-505 milyon yıl önce yaşanmış 65 milyon yıllık bir jeolojik dönemdir. Ancak bilinen tüm filumların tamamına yakınının hep birlikte ortaya çıktıkları zaman dilimi, Kambriyen devrin daha küçük bir bölümüdür ve bunun en fazla 10 milyon yıl olduğu hesaplanmaktadır. Bu, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir.

Bu kadar kısa bir zamanda canlılığın tüm çeşitliliği, tüm farklı vücut planları ile birlikte aniden ortaya çıkması, Darwinizm'in beklentisinin tam aksidir. Kambriyen devrinde ortaya çıkan filumların bir kısmının sonradan soylarının tükenmesi ve bir daha da yeni filum belirmemesi ise bu çelişkiyi daha güçlendirmektedir: Canlılık evrimcilerin iddia ettikleri gibi, giderek genişleyip, çeşitlenmemekte, aksine çok çeşitli başlayıp giderek daralmaktadır.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden

*başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte başaşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.*10

Philip Johnson'ın belirttiği gibi, filumların kademeli olarak oluşması bir yana, tüm filumlar bir anda var olmuşlar; hatta ilerleyen dönemlerde bazılarının soyu tükenmiştir. Kambriyen öncesi (Prekambriyen) dönemde sadece tek hücreli canlıların ve basit çok hücrelilerin oluşturduğu üç farklı filum vardır. Kambriyen döneminde ise, 60-100 arasında farklı hayvan filumu bir anda ortaya çıkmıştır. İlerleyen dönemde ise bu filumların bir kısmının soyları tükenmiş, günümüze kadar sadece bazı filumlar ulaşmıştır.

Bilim yazarı Roger Lewin, Darwinizm'in, hayatın tarihi hakkındaki tüm varsayımlarını çökerten bu olağanüstü durumdan şöyle söz eder:

*"Hayvanların tüm tarihindeki en önemli evrimsel olay" olarak tanımlanan Kambriyen Patlaması, daha sonra da varlıklarını koruyacak olan bütün temel vücut formlarını (filumları) ortaya koymuştur. Bunların bir kısmının daha sonra soyları tükenmiştir. Bazı tahminler, şu anda var olan 30 farklı hayvan filumu ile karşılaştırıldığında, Kambriyen Patlamasının yaklaşık 100 kadar farklı filumu ortaya çıkardığı yönündedir.*11

Paleontologlar James Valentine, Stanley Avramik, Philip Signor ve Peter Sadler ise Kambriyen Patlaması için şu yorumda bulunurlar:

*Fosil kayıtlarında açıkça en dikkate değer olay, Kambriyen'in başlangıcında günümüzde yaşayan veya soyu tükenmiş olan birçok filumun aniden ortaya çıkması ve çeşitlenmesidir. Bu daha önce tahmin edilenden daha ani ve geniş kapsamlıdır.*12

Darwin, *Türlerin Kökeni*'ni yazarken, Kambriyen'de aniden ortaya çıkan zengin canlı çeşitliliğinin farkındaydı. Henüz bugünkü kadar açık bir biçimde ortaya çıkmış olmasa da, Kambriyen devrindeki olağanüstü durum fark edilmişti ve Darwin bunu teorisi için büyük bir "güçlük" olarak görüyordu. *Türlerin Kökeni*'nde şöyle yazmıştı:

*Çok daha ciddi bir şekilde ortaya çıkan ilişkili bir problem daha vardır ki, bu da hayvanlar aleminin temel sınıflarına ait türlerin bilinen en aşağı tabakalardaki fosil kayalarında aniden ortaya çıkmasıdır...*13

Darwin, Kambriyen'de aniden ortaya çıkan canlıları evrimsel açıdan açıklamanın tek yolu olarak Kambriyen öncesi dönemi görüyordu. Eğer Kambriyen öncesi devirde de çok sayıda, birbirinden farklı ve kompleks canlı grubu varsa, o zaman bunların Kambriyen canlılarının ataları olduğunu iddia edecekti. Darwin şöyle demişti: "*Eğer teori doğruysa, en alt Kambriyen tabakası tortu bırakmadan önce, yeryüzünün canlılarla dolup taştığı çok uzun bir süre geçmiş olması kaçınılmazdır.*"14 Darwin, Kambriyen öncesinde hiçbir canlı kalıntısı bulunmaması ihtimaline karşı ise, yeryüzündeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğunu, yaşlı tabakaların aşırı sıcak ve basınç nedeniyle fosilleri yok ettiğini öne sürdü.15

Darwin, yetersiz araştırmalara güvenerek, *Türlerin Kökeni'*nde bu tür bahaneleri sıralamıştı. Ancak günümüzde fosil kayıtları ve jeolojik katmanlar yeteri kadar araştırılmış, Kambriyen'den daha eski fosil yatakları dahi bulunmuştur. Yani günümüzde Kambriyen öncesi dönem hakkındaki bilgiler, Darwin'in bilgilerine göre çok daha güvenilirdir.

Paleontologlar, Galler, Kanada, Greenland ve Çin'de çok iyi korunmuş ve oldukça zengin fosil yataklarının bulunduğu Kambriyen kayalıkları buldular. Yeni bulunan oldukça büyük miktarlardaki Kambriyen ve Kambriyen öncesi fosilleri Darwin'in sorununu çözmekten çok ona daha yenilerini kattı. Öyle ki, paleontologların çok büyük bir bölümü, en önde gelen evrimciler dahi, büyük hayvan gruplarının Kambriyen'in ilk dönemlerinde aniden ortaya çıktıklarına ve öncelerinin olmadığına ikna oldular. Bu olay evrimci yayınlarda dahi **"Kambriyen Patlaması"** veya **"biyolojinin Big Bang'i (büyük patlaması)"** olarak anılmaya başlandı.

Kambriyen Patlamasına Karşı Darwinizm'i Kurtarma Çabaları

Darwin, Kambriyen döneminde hayvan fosillerinin aniden ortaya çıktığını bilmesine rağmen, 1980 yılına kadar bu konunun önemi ve çapı tam anlaşılamadı. Ancak daha önce Kanada'nın British Columbia eyaletinde yer alan Burgess Shale'de bulunan fosiller, paleontologlar Harry Whittington, Derek Briggs ve Simon Conway Morris tarafından tekrar analiz edildiklerinde, Kambriyen Patlamasının önemi ortaya çıktı. 1980'ler aynı zamanda Burgess Shale'e benzeyen iki yeni fosil bölgesinin daha keşfedildiği bir dönem oldu: Kuzey Greenland'de Sirius Passet ve Güney Çin'de Chengjiang. Tüm bu bölgelerde Kambriyen döneminde ortaya çıkan çok farklı canlıların fosilleri bulundu. Chengjiang fosilleri bunların arasında en eskileri ve en iyi korunmuşlarıdır; ayrıca ilk omurgalıları da içermektedir.

Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında bu konuyu ele almış ve Burgess Shale'deki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığını kabul etmiştir:

Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetli tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen devrinde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır. 16

"Hiçbiri ikna edici olmayan" bu fikirler, evrimci paleontologlara aittir. Evrimci paleontologlar, evrim teorisini Kambriyen Patlaması karşısında koruyabilmek için zorlama bahaneler öne sürmekte, ancak bunları birbirlerine dahi kabul ettirememektedirler.

*Fosil kayıtlarının yetersiz ve parça parça olduğu bahanesi

Evrimcilerin Kambriyen Patlamasına karşı öne sürdükleri ilk bahane fosil kayıtlarının eksik olduğu iddiasıdır. Bu eksiklik nedeni ile Kambriyen öncesindeki canlıların fosillerine ulaşılamadığını ve bu nedenle sanki canlılar bir anda ortaya çıkmış gibi bir görünüm olduğunu öne sürerler.

Oysa fosil kayıtları evrimcilerin iddia ettikleri gibi eksik değildir. Günümüzde, Kambriyen öncesinin son dönemlerine ve Kambriyen'e ait birçok tabaka keşfedilmiştir. Ve paleontologlar, eğer Kambriyen canlılarının ataları Kambriyen öncesinde var olsaydı bunları bulmuş olacağımıza ikna olmuşlardır. California Üniversitesi'nden ve Smithsonian Enstitüsü'nden paleobiyologlar James Valentine ve Douglas Erwin'e göre, Kambriyen dönemine ait fosil kayıtları, benzer özellik ve zaman aralığına sahip daha yakın fosil tabakalarında olduğu kadar tamdır.

Valentine ve Erwin buna rağmen "ataların veya ara geçişlerin" bilinmediğini belirterek şu sonuca varmaktadırlar: *"Patlama gerçek; fosil kayıtlarındaki eksikliklerle örtülemeyecek kadar büyük."* 17

İngiliz jeologlar M. J. Benton, M. A. Wills ve R. Hitchin ise Şubat 2000'de yazdıkları bir yazıda, *"Fosil kayıtlarının ilk başlarının tamam olmadığı açık, ancak yaşamın tarihini anlamak için yeterli."* 18 diyerek, fosil kayıtlarının eksik olduğunu ileri sürmenin bir bahane olamayacağını açıklamış oluyorlardı.

*Küçük ve yumuşak canlılar fosil bırakmadılar bahanesi

Evrimcilerin Kambriyen Patlaması ile ilgili diğer bahanesi de aynı şekilde geçersizdir. Bu ikinci bahaneye göre, hayvan filumlarının atalarının Kambriyen öncesinde bulunmayışının nedeni, çok küçük ve yumuşak vücutlu olmaları ve bu nedenle fosil bırakmamalarıdır. Ancak bu bahane geçerli değildir, çünkü yumuşak vücutlu canlılara ait pek çok fosil vardır. Örneğin, Avustralya'daki Ediacara Tepelerindeki fosillerin tamamına yakını yumuşak vücutlu canlılara aittir. Simon Conway Morris, 1998 yılında yayınlanan *The Crucible of Creation* adlı kitabında *"Ediacara organizmalarında iskelet gibi sert yapıların olduğuna dair hiçbir delil yoktur. Ediacara fosilleri yumuşak vücutlu gibi görünüyorlar."* diye yazar. 19 Aynı durum Kambriyen döneminde bulunan bazı fosiller için de geçerlidir. Örneğin Burgess Shale'de yumuşak dokulu canlıların birçok fosili bulunmaktadır. Conway Morris'e göre *"bu ender bulunur fosiller sadece canlıların genel hatlarını değil bazen bağırsak veya kaslar gibi iç organlarını dahi göstermektedir."* 20

Fosilleşmenin çok da zor bir süreç olmadığını belirtmek açısından, "bakteri fosilleri" bile bulunduğunu hatırlatmak gerekir: 3 milyar yıldan daha yaşlı kayalıklarda çok küçük bakterilerin mikrofosilleri bulunmuştur.

Görüldüğü gibi, Kambriyen Patlamasında ortaya çıkan canlıların Kambriyen öncesinde evrimsel atalarının bulunmamasının nedeni, bu canlıların yumuşak dokulu olmaları değildir. Jeolog William Schopf'un 1994 yılında yazdığı gibi, *"Yaşamın erken tarihi ile ilgili sadece bir kanıt kaynağı var – Prekambriyen (Kambriyen öncesi) fosil kayıtları; bu kanıt bulunmadan önce, bazı evrimciler tarafından yapılan spekülasyonların asılsız olduğu ortaya çıktı. Bu spekülasyonlardan biri de uzun süre gündemde kalan Prekambriyen organizmalarının jeolojik yapılarda korunamayacak kadar küçük veya narin oldukları düşüncesiydi."* Schopf'a göre bu görüş artık yanlış olarak kabul edilmektedir. 21

Sonuç olarak, evrimciler Kambriyen Patlamasına hiçbir evrimci bahane bulamamaktadırlar. Canlıların yeryüzünde ortaya çıkışı çok açık olarak evrim teorisinin doğru olmadığını ispatlamaktadır.

Kambriyen Patlaması Allah'ın Yaratışının Bir Delilidir

Kambriyen Patlaması incelendikçe, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen devrinde aniden ortaya çıktıklarını göstermektedir. *Science* dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, *"Yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen devrinin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu."* denilmektedir.22 Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır: *"Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur."*23

Kambriyen devri fosillerinin ortaya koyduğu bu tablo, evrim teorisinin varsayımlarını reddederken, bir yandan da canlıların bilinçli bir yaratılışla var olduklarını gösteren çok önemli bir delildir. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, bu gerçeği şöyle açıklar:

Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. ***Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir Akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.*** *24*

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, evrim teorisinin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu ise, canlılığın bilinçsiz doğal süreçlerle değil, bilinçli bir yaratılışla var olduğuna kanıt oluşturmaktadır. New York State Üniversitesi'nden ekoloji ve evrim profesörü Jeffrey S. Levinton, *Scientific American* dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin Big Bang'i" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği kabul etmekte ve ***"Kambriyen devrinde çok özel ve gizemli bir Yaratıcı gücün varlığını görüyoruz"*** demektedir.25

Canlı Gruplarının Aniden Ortaya Çıkışı

Evrimciler, balıkların *pikaia* gibi omurgasız deniz canlılarından, amfibiyenlerin ve günümüz balıklarının "atasal" bir balıktan, sürüngenlerin amfibiyenlerden, kuşların ve memelilerin ayrı ayrı sürüngenlerden ve en son olarak insanların ve günümüz maymunlarının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Bu iddialarını bilimsel olarak ispatlayabilmeleri içinse, bu türler arasında dönüşüm olduğunu gösteren ara geçiş canlılarının fosillerini göstermeleri gerekir. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi bu hayali canlılardan eser yoktur. Evrimciler, bu nedenle bazı canlıların fosillerini taraflı olarak yorumlar ve bu fosilleri ara geçiş formları olarak tanıtırlar. Ne var ki bu "zoraki ara geçiş formları" evrimcilerin kendi aralarında dahi ihtilaf konusudur ve bugüne kadar ihtilafsız olarak kabul edilmiş gerçek bir ara geçiş formu bulunmamıştır. Bunlar aslında geçiş formları değildirler. Ancak evrimciler böyle bir sıralama yapmak zorunda oldukları için, buldukları fosillerden bazılarını ara geçiş formu gibi yorumlarlar. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Gareth Nelson evrimcilerin "keyfi" evrimsel ata seçimleri için şunları söyler:

*Bazı atalar bulmamız gerekiyor. Şunları seçelim. Neden? Çünkü bu ataların olması gerektiğini biliyoruz ve bunlar en iyi adaylar. Genellikle işler böyle yürüyor. Abartmıyorum.*26

Bu bölümde, canlı türlerinin birbirlerinden bağımsız olarak yeryüzünde ortaya çıktıklarını, evrimcilerin iddia ettikleri gibi birbirlerinden evrimleşmediklerini bilimsel delilleri ile inceleyeceğiz.

Balıkların Gerçek Kökeni

Evrimcilerin iddialarına göre, ilk omurgalı olan balıkların ataları omurgasız canlılardır. Ancak dışında sert bir kabuğu olan, kemiği, omurgası olmayan bu canlıların nasıl olup da, omurgalı, omurilikli canlılara dönüştükleri evrimcilerin cevaplayamadıkları ve delil bulamadıkları bir sorudur. Çünkü bu canlılar o kadar büyük değişiklikler geçirmelidirler ki, dışlarındaki sert kabuk yok olurken, içlerinde iskelet oluşmaya başlasın. Böyle bir dönüşüm içinse, her iki tür arasında çok fazla sayıda ara geçiş formu bulunması gerekir. Oysa, evrimcilerin omurgasız canlılarla omurgalılar arasında ara form olarak gösterebildikleri bir tek fosil dahi bulunmamaktadır.

Evrim teorisi, *pikaia* gibi ilk kordalıların zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Bu iddia özellikle 90'lı yıllarda evrimciler tarafından sıkça dile getirilmiş, çağdaş Darwinizm'in en önde gelen savunucularından biri olan Stephen Jay Gould, *pikaia*'yı "hepimizin atası" olarak ilan etmişti. Bu iddia, Kambriyen devirde omurgalıların var olmadığı varsayımına dayanıyordu. Bilinen en eski "kordalı", yani merkezi bir sinir ağı

kolonuna sahip canlı olan *pikaia* ise Kambriyen devirde ortaya çıkmıştı ve sonraki devirlerde beliren balıkların atası gibi gösterilmesi, fosil kayıtlarına uygun bir iddia gibi gözüküyordu.

Oysa 1999 yılında elde edilen bir bulgu, Kambriyen devirle ilgili olarak evrimcilerin öne sürdükleri bu tezi yıktı: Çünkü *pikaia* ile aynı dönemde, onun sözde torunları olan balıkların da var olduğu ortaya çıktı.

Söz konusu bulgu Çin'den geldi: Çin'in Yunnan bölgesinde kazı yapan paleontologlar 530 milyon yıllık balık fosilleri buldular. Ünlü paleontolog Richard Monestarsky tarafından "Waking Up to the Dawn of Vertebrates" (Omurgalıların Ortaya Çıkışına Uyanış) başlığıyla yazılan bir haberde, *Haikouichthys ercaicunensis* ve *Myllokunmingia fengjiaoa* olarak adlandırılan bu iki ayrı balık türü hakkında şu yorumu yapıyordu:

Paleontologlar omurgalıları uzun zamandan beri evrim tarihine, ilk baştaki patlama ve heyecan dindikten sonra katılan bir grup olarak kabul edegelmişlerdir. Ancak Çinli paleontologlar, ***omurgalıların kökenini, neredeyse tüm diğer hayvan gruplarının fosil kayıtlarının ortaya çıktığı güçlü biyolojik patlamaya kadar götüren iki balık fosili buldular.*** *Yunnan bölgesindeki 530 milyon yıllık kayalar içinde saklı olan bu kalıntılar bilinen en eski balıklara aitler ve bilinen diğer en eski omurgalı fosillerden en az 30 milyon yıl daha yaşlılar.*27

Kambriyen devirde omurgalıların da var olduğunun anlaşılmasıyla birlikte, artık evrim teorisinin "hayat ağacı"nın hiçbir ciddiye alınır yanı kalmamıştır. Omurgalılar da dahil olmak üzere tüm temel canlı kategorileri aynı jeolojik dönemde ortaya çıktığına göre, "ortak atadan evrimleşme"den söz edilemeyeceği ortadadır.

Balıkların diğer tüm kompleks canlı gruplarıyla aynı anda ortaya çıkmış olması, başka bir türden evrimleşmediklerini, birdenbire yaratıldıklarını göstermektedir. Nitekim Kambriyen devri sonrasında da, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar.

Balıklardan Amfibiyenlere

Evrimcilerin iddiasına göre kara canlılarının atası bir balık türüdür. Evrimciler hala tespit edemedikleri bu hayali balık türünün, kuraklık sonucunda çamurda yürümek ve yaşamak zorunda kaldığını, bunun için yüzgeçlerinin ayaklara, solungaçlarının akciğere evrimleştiğini, vücut atıklarını arıtmak için böbreklere sahip olduğunu, derisinin sıvı kaybetmeyi önleyecek özellikler kazandığını ve böylece ilk amfibiyenlerin ortaya çıktığını öne sürmektedirler. Bir balık tüm bu değişimleri, hatta çok daha fazlasını geçirmedikçe karada yaşamaya uygun hale gelemeyecek, en fazla birkaç dakika içinde ölecektir.

Evrimcilerin amfibiyenlerin atası olarak gösterdikleri üç farklı balık türü vardır. Bunlardan biri ünlü yaşayan fosil *Cœlacanth*'tır. Bu balık türü yüzgeçlerinin kalınlığı ve kemikli oluşu gibi bazı yapılarından dolayı yıllarca amfibiyenlerin atası olarak tanıtılmıştır. Ancak 1938 yılında Hint Okyanusu'nda canlısının yakalanmasıyla, evrimcilerin bu balık üzerinde yaptıkları spekülasyonların geçersiz olduğu anlaşılmıştır. Sonraki yıllarda da 200 kadar daha canlı *Cœlacanth* yakalanmıştır. Canlı *Cœlacanth*'ın incelenmesiyle bu balığın yumuşak anatomisinin amfibiyenlere benzemediği, karaya çıkmak üzere olmadığı, sığ sularda değil derin denizlerde yüzdüğü görülmüştür. *(Detaylı bilgi için bkz. Sahte Ara Formlar Bölümü).*

Günümüz evrimcilerinin büyük bir çoğunluğunun amfibiyenlerin atası olarak gösterdikleri bir diğer balık grubu ise *Rhipidistia* takımından balıklardır. Bu balıkların yüzgeçlerinde, *Cœlacanth*'ta olduğu gibi kalın bir doku ve kemikler bulunmaktadır. Evrimciler ise bu farklı yapılardan dolayı, bu canlıda ayaklar oluşmaya başladığını iddia etmektedirler. Oysa, bu yapıların kara canlılarının ön ve arka ayakları ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Ayrıca, *Cœlacanth*'ta olduğu gibi canlının yüzgecinin sert kısımları kaslarına gevşekçe bağlanmıştır. Bu ise vücudun ağırlığını taşımaya destek verecek şekilde omurgaya bağlı olmadığını gösterir. Yani, bu balıkların yüzgeçlerinde, kara canlıların ayaklarına benzeyen hiçbir özellik bulunmamaktadır. Ayrıca fosil kayıtlarında bulunan en eski amfibiyende leğen ve omuzlar geniş ve güçlüdür. Bunlar, balıklarda bulunmayan özelliklerdir ve evrimcilerin öne sürdükleri sözde atalarda bu tür yapıların gelişimine dair hiçbir iz bulunmamaktadır.

Evrimcilerin üçüncü "amfibiyen atası" adayları ise, akciğerli balıklardır (*Dipnoi* takımından). Bu balıklar solungaçlarının yanısıra yüzeye çıkarak hava soluyabilirler. Ancak sahip oldukları akciğer yapısının kara canlılarının akciğerleri ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Bu balığın iskelet yapısı da amfibiyenlerden çok farklıdır. Örneğin balığın yüzgeç yapısında ayaklara dair hiçbir iz yoktur. Sadece omurganın değil iç organlarının yapısı da oldukça farlıdır. Bu nedenle bu balıkların amfibiyenlere evrimleşebilmesi için çok büyük değişiklikler geçirmeleri gerekmektedir. Örneğin leğen kemeri oluşurken, solungaçların gerçek akciğerlere ve kulaklarla gözlerin kuru havada işleyebilecek yapılara dönüşmeleri gerekmektedir.

Evrimciler amfibiyenlerin sözde atası olarak hangi balık türünü kabul ederlerse etsinler, bir balığın amfibiyene dönüşebilmesi için geçirmesi gereken değişiklikler çok fazla sayıdadır. Dolayısıyla iki türün arasında birçok ara form bulunması gerekir; yarı yüzgeçli- yarı ayaklı, yarı solungaçlı-yarı akciğerli, yarı böbrekli vb. garip canlıların yaşamış olması ve bu canlıların sayılarının milyonlarca olması gerekir. Ancak, fosil kayıtlarında bu tür canlıların bir tanesine dahi rastlanmamıştır. Tüm dünyada 100 milyonu aşkın fosilin arasında tam balıklar, tam amfibiyenler vardır, ancak bu tür ara geçiş formları bulunmamaktadır. Bu evrimcilerin de kabul ettiği ve evrim teorisini yalanlayan bir gerçektir.

Örneğin MIT'den profesör Robert Wesson, amfibiyenlerin fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini ve balıklardan amfibiyenlere geçişi gösteren bir delil olmadığını şöyle açıklar:

Bir balığın amfibiyene dönüşürken hangi aşamalardan geçtiği bilinmiyor. İlk amfibiyenlerle bazı kemikli yüzgeçleri olan belli (rhipidistian) balıklar arasında benzerlikler var. Ancak en erken kara hayvanları, dört iyi ayak, omuz ve leğen kemeri, kaburga kemikleri, ve farklı kafa yapıları ile ortaya çıkarlar... 320 milyon yıl önce, birkaç milyon yıl içinde bir düzine amfibiyen takımı kayıtlarda aniden beliriyorlar ve açıkça hiçbiri diğerinin atası değil. 28

Wesson'ın da belirttiği gibi, kara canlıları fosil kayıtlarında 4 sağlam ayakları, omuzları, kaburgaları ve diğer kara canlılarına has özellikleri ile aniden belirmektedirler. Bu canlıların evrimsel atası olarak gösterilebilecek hiçbir fosil bulunmamaktadır. Aynı gerçeği Yale Üniversitesi'nden biyoloji profesörü Keith Stewart Thomson şöyle ifade etmektedir:

Balıklarla Tetrapodlar (dört ayaklı kara canlıları) arasında hala gerçek ara form fosillerine sahip olmamamıza rağmen, Tetrapodların atası olması gereken balık grubunun özellikleri hakkında oldukça gürültülü bir şekilde tartışma özgürlüğüne sahibiz. 29

Amfibiyenlerden Sürüngenlere

Darwinist iddiaya göre, kaplumbağa, timsah, kertenkele, yılan gibi sürüngenler amfibiyenlerden evrimleşmişlerdir. Amfibiyenler ve sürüngenler birçok açıdan çok farklı özelliklere sahiptirler. İki canlı grubu arasındaki en belirgin farklılıklardan biri yumurta yapılarıdır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bıraktıkları için yumurtalar suda gelişmeye uygun bir yapıya sahiptirler. Geçirgen ve şeffaf bir zarları ve jölemsi yapıları vardır. Sürüngenlerin yumurtalarının yapısı ise kara iklimine uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır.

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır. Ünlü evrimci paleontolog Lewis L. Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

*Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.*30

Omurgalı paleontolojisi konusunda otorite sayılan Robert Carroll ise *"en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini"* kabul etmek zorunda kalır.31 Aynı gerçek Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmekte ve Gould, ***"hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların*** *(sürüngen, kuş ve memelilerin)* ***atası olarak görünmüyor"*** demektedir.32

Şimdiye dek "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı ise, *Seymouria* adlı amfibiyen türü olmuştur. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadıklarının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan *Hylonomus* ve *Paleothyris*, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.33 Bu durumda "sürüngenlerin atası"nın, evrimcilerin iddia ettikleri gibi sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması elbette imkansızdır.

Kısacası bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Deniz Sürüngenlerinin Gerçek Kökeni

Deniz sürüngenleri de, evrimcilerin kökenini açıklayamadıkları bir başka canlı grubudur. Günümüzde deniz kaplumbağaları bu grubun bir üyesi olarak yaşamaktadır. Bilinen en önemli deniz sürüngeni ise, *Ichthyosaur* olarak adlandırılan soyu tükenmiş canlıdır. Evrimciler bu canlının karada yaşayan sürüngenlerden evrimleştiğini öne sürerler. Ancak bunun nasıl gerçekleştiğini açıklayamaz ve fosil kayıtlarından delil de sunamazlar.

*Ichthyosaur*ların özellikle okyanus açıklarında ve derin sularda yaşayan türleri oldukça kompleks ve özgün özelliklere sahiptir. Evrimciler ise, karada yaşayan bir sürüngenin, tesadüfler sonucunda açık ve derin sularda yaşamaya adapte olduğunu öne sürmektedirler. Bu gerçekleşmesi imkansız bir senaryodur. Omurgalı tarihi uzmanı Romer, *Ichthyosaur*'un kendine özgü özelliklerinin ortaya çıkması için çok uzun bir zaman dilimi gerektiğini, dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarının zorunlu olduğunu belirtir ve sonra bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permiyen devri sürüngeninin bilinmediğini kabul eder.34 Romer'ın 60'lı yıllarda tespit ettiği bu gerçek hala geçerliliğini korumaktadır.

Nisan 2003 tarihli *Scientific American* dergisinin özel ekinde yayınlanan "Rulers of the Jurassic Seas" (Jurasik Denizlerin Hakimi) başlıklı yazıda da *Ichthyosaur*ların sadece kıyılarda değil okyanus açıklarında yaşam için uygun oldukları belirtilmekte ve bu nedenle karadan denize geçmek için "aşırı adaptasyonlar" geçirerek, birçok özelliklerini kaybetmeleri ve yeni özellikler kazanmaları gerektiği anlatılmaktadır. 35 Bu ise canlının ortaya çıkışına kadar çok uzun bir dönem geçmesini ve çok fazla sayıda ara form olmasını zorunlu kılar. Oysa fosil kayıtlarında *Ichthyosaur*ların ataları olarak kabul edilebilecek ara formlardan eser yoktur. Bulunan fosiller ya kara sürüngenlerine ya da deniz sürüngenlerine aittir.

*Ichthyosaur*lar ile kara canlılarının bazı özelliklerinin kıyaslanması, bu iki canlı türü arasındaki evrimin ne kadar imkansız olduğunu görmek açısından faydalı olacaktır:

• *Ichthyosaur*ları, kara canlılarından ayıran en belirgin özelliklerinden biri yüzmek için kullandıkları palet benzeri geniş ve yassı ayaklarıdır. Kara canlılarında bu tür yassı bir ayak yoktur. Birçok sürüngenin ön ayaklarındaki ince kemiklerin aksine, *Ichthyosaur*ların ön ayak kemikleri kısa ve geniştir. Dahası, ayak kemiklerinin hepsinin şekli birbirine benzerdir. Diğer dört ayaklı canlıların çoğunda bilekteki kemiklerle avuç içi kemiklerini ayırt etmek oldukça kolaydır. Daha da önemlisi, *Ichthyosaur*ların kemikleri aralarında deri olmaksızın birbirine çok yakın olacak şekilde sıkıştırılmıştır ve böylece sert ve dayanıklı bir levha oluşmuştur. Bütün ayak parmaklarının tek bir yumuşak doku içine kapatılmış olması hayvanın ayaklarının sertliğini artırmaktadır. Günümüz balinaları, yunusları, fok balıkları ve deniz kaplumbağalarında da aynı yapı vardır. Bu tür yumuşak dokular aynı zamanda palet ayakların hidrodinamik verimliliğini artırmaktadır, çünkü su direncini azaltacak bir şekle sahiptirler. Eğer parmaklar birbirinden ayrı olsaydı bu gerçekleşemezdi. *Ichthyosaur*ların bu özgün ayaklarının evrimle nasıl meydana geldiği sorusu ise cevapsızdır. Ne balıkların yüzgeçlerinden ne de kara sürüngenlerinin ayaklarından böyle bir ayak yapısına aşamalı geçiş olduğunu gösteren hiçbir delil yoktur. Ayrıca, *Scientific American* da bu tür bir palet ayağa aşamalı ve belli bir sırada geçiş olmadığını kabul etmekte ve şöyle demektedir:

Aslında Ichthyosaur ayaklarının analizleri, parmakların kaybolduğu, eklendiği ve bölündüğü çok karmaşık bir evrimsel süreç ortaya koymaktadır. 36

Görüldüğü gibi, *Ichthyosaur*ların palet ayaklarının sözde evrimsel tarihi evrimcilerin bekledikleri gibi süreklilik gösteren bir gelişim göstermemektedir. Ancak *Scientific American* tüm diğer evrimciler gibi, bu durumu göz ardı etmekte ve klasik evrimci demagojisi ile okuyucuların da gerçekleri göz ardı etmelerini sağlamak için şöyle demektedir:

*Söylemeye gerek yok, evrim her zaman bir özellikten diğerine devamlı ve tek bir yöne doğru yol izlemez.*37

İşte evrimciler "evrimsel beklentilerini" bulamayınca bu tür açıklamalar yaparak, teorilerini kurtarmaya çalışırlar. Oysa, fosil kayıtlarından elde edilen bulgular ortada bir evrim olmadığını açıkça göstermektedir.

• Sürüngenlerle *Ichthyosaur*lar arasındaki bir diğer fark vücutlarının önündeki omurgaların sayısıdır. Sürüngenlerin vücutlarının ön kısmında sadece 20 kadar omurga varken, *Ichthyosaur*larda 40 kadar omurga vardır. Yani sözde evrim sürecinde bu canlılara isabet eden mutasyonların, diğer değişikliklerin yanısıra bu canlılara 20 omurga daha eklemiş olması gerekmektedir. Yine, tahmin edilebileceği gibi, omurga sayısı açısından da ara geçiş formu oluşturabilecek sürüngelerin (örneğin 25, 30 veya 35 omurgalı canlıların) fosillerinden eser yoktur.

• Açık okyanuslarda avlanan hayvanların, çok az av bulabildikleri için enerji açısından çok verimli bir yüzüş şekline sahip olmaları gerekir. Kuyruğa benzer bir yüzgeç böyle bir yüzüş için idealdir. Bu tür yüzgeçler kayak gibi salınır ve aynı zamanda canlının seyir etkinliğini de artırır. *Ichthyosaur*larda da bu tür bir yüzgeç bulunmaktadır. Bu yüzgecin öncülü sayılabilecek hiçbir biyolojik yapıya dair bir fosil izi ise yoktur.

Görüldüğü gibi balık şekilli *Ichthyosaur*lar derin okyanus sularında yaşamak için özel olarak yaratılmış son derece kompleks özelliklere sahiptirler. Bir kara canlısının bu özelliklere sahip olması için sayısız isabetli mutasyona maruz kalması gerekir. Oysa tesadüfler, bir canlının her özelliğini, belli bir ortama uygun olacak şekilde, planlı olarak değiştiremezler. Tesadüfler bir kara canlısını, ayak parmaklarından omurgalarına, gözünün yapısından yüzüş şekline kadar nasıl değiştireceklerini, derin sularda yaşayabileceği şekilde bu canlıyı nasıl tasarlamaları gerektiğini bilemezler. Tesadüfler bunları başarabilecek bilince ve akla sahip değillerdir. Nitekim fosil kayıtları da, bu canlıların kademeli tesadüfi değişikliklerle değil, bir anda, kompleks ve özgün yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Colbert ve Morales, *Evolution of the Vertebrates* (Omurgalıların Evrimi) adlı kitaplarında bu canlıların kökeni hakkında şunları söylemektedirler:

Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan Ichthyosaur, erken Triasik devrinde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişleri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, Ichthyosaurların ***muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur****... Ichthyosaur ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışıdır.*38

Omurgalı paleontoloğu Chris McGowan ise, *Ichthyosaur*ların hiçbir evrimsel ataları olmadan fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini şöyle ifade eder:

*Ichthyosaurların gökten düştüklerini öne sürdüm. Utanç verici gerçek şu ki, Ichthyosaurların ataları hala bulunamadı. Bu durum, paleontologların spekülasyonda bulunmalarına engel olmadı, sürüngen gruplarının çoğu zaman, zaman olası Ichthyosaur atası olarak tanıtıldı.*39

Evrimci McGowan'ın açık yüreklilikle itiraf ettiği gibi, delil olmaması evrimcilerin deniz sürüngenlerinin kökeni için uydurma atalar üretmelerine engel olmamaktadır. Ancak evrimci spekülasyonlar, gerçekleri örtbas etmeye yetmemektedir. Çok açıktır ki,

tüm diğer canlılar gibi deniz sürüngenleri de yaratılmışlardır, bu nedenle fosil kayıtlarında "atalarına" ait fosiller bulunamamaktadır.

Memelilerin Gerçek Kökeni

Evrim teorisine göre bazı sürüngenler kuşlara, bazıları da memelilere evrimleşmiştir. Ancak, memelilerle sürüngenler arasında çok büyük farklılıklar vardır. Örneğin sürüngenler soğukkanlıdır, sert kabuklu yumurtalar yumurtlayarak çoğalırlar. Vücutları pullarla kaplıdır. Tüm sürüngenlerin alt çenelerinde yedi kemik vardır. Kulaklarında ise birer kemik bulunur. Memeliler ise sıcakkanlıdır, yavrularını doğururlar, süt bezleri ve tüyleri vardır. Tek alt çene kemikleri vardır ve her iki kulaklarında çekiç, üzengi ve örs olarak adlandırılan üç kemikleri bulunur. Eğer, memelilerin son derece kompleks ve iç içe geçmiş sistem ve yapıları mutasyonlar sonucunda sürüngenlerden evrimleşmiş ise, fosil kayıtlarında bu geçişi gösteren çok fazla sayıda fosil olmalıdır. Örneğin süt bezleri yarım oluşmuş, derisinde yarı pullar-yarı tüyler olan, bacaklarının bir kısmı daha uzamış, bir kısmı hala sürüngen bacağı gibi daha kısa ve benzeri yarım, tamamlanmamış özelliklere sahip canlıların fosillerine yeryüzü tabakalarında mutlaka rastlamamız gerekirdi. Ancak böyle tek bir fosil bile yoktur. Çünkü bu tür canlılar tarih boyunca hiçbir zaman yaşamamışlardır; yaşamış olsalardı fosillerini bulunurdu.

Ayrıca, atlardan insanlara, sincaplardan fillere kadar çok fazla memeli türü ve cinsi vardır. Bu türlerin hepsinin sürüngenlerden evrimleştikleri öne sürülmektedir. Memelilerin ortaya çıkışının ise 100 milyon yıl sürdüğü iddia edilmektedir. Dolayısıyla, bu kadar uzun bir süre içinde, çok fazla sayıda türün oluşabilmesi için, milyonlarca ara form fosilinin bulunmuş olması gerekir. Ancak evrimcilerin bulmayı umdukları ara formların bir tanesine dahi fosil kayıtlarında rastlanmamıştır. Evrimciler sadece *Therapsida* takımına ait ve "memeli benzeri sürüngenler" olarak da bilinen grubun fosillerini sürüngenlerle memeliler arasındaki ara form olarak gösterirler. Ancak SAHTE ARA FORMLAR bölümünde ayrıntıları ile inceleneceği gibi bu iddiaları geçersizdir.

Memelilerin atası olarak gösterilen "memeli benzeri sürüngenlerin" soyu tükenmiştir ve bu canlılar fosil kayıtlarında aniden belirir ve aniden yok olurlar.

Memeli benzeri sürüngenlerin soylarının tükenmiş olması evrimcilere bu canlıların fosilleri üzerinde istedikleri gibi spekülasyon yapma imkanı tanımaktadır. Oysa, sadece birkaç kemiğe bakarak, türler arasında benzerlik kurmak güvenilir bir yöntem değildir. Bazı evrimciler iskeletleri arasında benzerlik olan canlıların yumuşak dokularının da benzer olduğu yanılgısına düşerler. Michael Denton evrimcilerin bu yanılgısı hakkında şu açıklamayı yapar:

... İskeletleri açısından birbirine çok yakın gibi görünen fosil canlıların aslında tüm biyolojileri gözönünde bulundurulduğunda birbirlerine uzak oldukları görülür –

*plasentalı ve keseli köpeklerde olduğu gibi. Dahası, memeli benzeri sürüngenler gibi hiçbir temsilcisi kalmamış olan grupların yumuşak biyolojilerinin, bilinen sürüngen veya memelilerden tamamen farklı olma olasılığı vardır. Bu ise onların potansiyel memeli atası olma olasılıklarını tamamen ortadan kaldırmaktadır. Aynı, canlı Cœlacanth'ın bulunmasıyla, yumuşak anatomisindeki beklenmeyen ve Rhipidistian akrabalarının atasal statülerine şüphe düşüren özelliklerin ortaya çıkması gibi.*40

Memeli benzeri sürüngenlerin beyinlerinin incelenmesi sonucunda, bu canlıların memeli özellikleri göstermedikleri, tamamen sürüngenlere benzedikleri sonucu elde edilmiştir. Memeliler, beyin büyüklükleri ile tüm sürüngenlerden (ve "memeli benzeri sürügenlerden") ayrılmaktadırlar:

... Benzer faktörler memeli benzeri sürüngenler gibi diğer klasik geçiş gruplarının da statülerini gölgelemektedir. ***Memeli benzeri sürüngenlerin anatomileri ve fizyolojilerinin tamamen sürüngen olma olasılığı göz ardı edilemez.*** *Yumuşak biyolojileri ile ilgili elimizdeki tek delil kafatası iç yapılarıdır. Ve bunlar sinir sistemleri açısından* ***tamamen sürüngen olduklarını*** *ortaya koymaktadır. Kafatası iç yapılarını inceleme konusunda diğer otoritelerden daha tecrübeli olan Jerison, memeli benzeri sürüngenlerin beyinleri hakkında şu yorumu yapar: "...bu hayvanların beyinleri tipik daha aşağı omurgalı beynidir...". Kafatası iç yapıları beklenen beyin ölçülerinin hacmine çok yakın olduğu ve bunlar beyin ölçüsündeki maksimum limiti gösterdiği için, memeli benzeri sürüngenlerin memelilere yakın ölçülerde beyinleri olması mümkün değildir... Kısacası* ***memeli benzeri sürüngenler beyinleri açısından memelilere değil, sürüngenlere benzemektedirler..."***

Memeli benzeri sürüngenlerin beyinlerinde memelilere benzer özellikler olması ile ilgili aslında az sayıda iddia bulunmaktadır... Önbeyin, pozisyonu belirlenebildiği ölçüde, sürüngen ölçülerinde ve şeklindedir. Bilinen en eski memeli fosillerinde ise durum bu değildir.

Hakkında ikna edici bir delili olan ilk memeli –yani Üst Jurasik döneminden Triconodon–böcek yiyen hayvanlar veya Virjinya Opossumu (küçük bir memeli türü) gibi günümüzde yaşayan "ilkel" memelilerle aynı seviyedeydi. Kesinlikle kendisiyle benzer büyüklüğe sahip sürüngenlerden daha büyük beyinliydi. 41

"Memeli benzeri sürüngenler" aslında sadece çene eklem yerlerinden dolayı böyle bir benzetmeyle tanımlanmaktadırlar. Oysa tek bir özellik, böyle bir tanımlama için yeterli değildir. 42

Bu canlıların üzerinde yapılan incelemeler de bunların memelilerle bir ilgileri bulunmadığı yönünde sonuç vermektedir. Örneğin *Morganucodon*, 1973 yılında Londra Üniversitesi Koleji, zooloji bölümünden Dr. K. A. Kermack ve başka araştırmacılar tarafından *Cynodont*, yani gerçek sürüngen evresini geçmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılmıştı. Çin'de ve Britanya'nın Galler Bölgesinde birçok *Morganucodon* parçası bulundu. Bu, yaklaşık aynı dönemlerde, dünyanın denizle birbirinden ayrılmış iki ayrı ucunda, aynı geçiş evrelerinin yaşandığını gösteriyordu, ki bu imkansızdı.

Araştırmacılar *Morganucodon*'un ve daha önce bulunan *Kuehneotherium*'un çene kemikleri açısından tam bir sürüngen olduklarını belirttiler. 43

Sürüngenlerle memeliler arasında ara form oldukları iddia edilen bu canlılar hakkında bir başka sorun ise, zaman ile ilgilidir. Bu memeli benzeri sürüngenler büyük sürüngen döneminin sonunda değil başında ortaya çıkmaktadırlar. Bu ise hayali evrim ağacına göre 100 milyon yıl erken ortaya çıktıkları anlamına gelmektedir.

Tom Kemp, *New Scientist* dergisindeki "The Reptiles That Became Mammals" (Memeliye Dönüşen Sürüngenler), başlıklı evrimci yazısında memeli benzeri sürüngenlerin fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini şöyle kabul etmektedir:

*Memeli benzeri sürüngenlerin her türü fosil kayıtlarında aniden belirirler ve öncelerinde bir ataları yoktur. Bir süre sonra, aynı şekilde aniden, arkalarında soyları olan bir tür bırakmadan kaybolurlar.*44

Tüm bunlar, sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Evrimci paleontolog Roger Lewin'i, *"ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır"* demek zorunda bırakan açmaz, devam etmektedir.45

Öte yandan, memelilerin kendi içlerindeki kategorilerin kökeni de evrim teorisi açısından karanlıktadır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

*Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaktır.*46

Kısacası memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde uyuşturulamamaktadır.

Deniz Memelilerinin Gerçek Kökeni

Balinalar ve yunuslar, aynı karadaki memeliler gibi doğurdukları, yavrularını emzirdikleri, akciğerle nefes alıp vücutlarını ısıttıkları için "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sözde ataları olan balıkların "sudan karaya geçiş" süreci yaşadığı varsayılan deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir.

Evrim teorisinin balinaların kökeni hakkında iddiası, bir "fosiller dizisine" dayanır. Bir dizi canlı ard arda sıralanmakta ve bunların "balina evriminin ara formları" olduğu ileri sürülmektedir. Bu canlıların yaşadıkları jeolojik devre göre sırası, evrimcilere göre, şöyledir:

Pakicetus (50 milyon yıl önce > *Ambulocetus* (49 milyon yıl önce) > *Rodhocetus* (46.5 milyon yıl önce) > *Procetus* (45 milyon yıl önce) > *Kutchicetus* (43-46 milyon yıl önce) > *Dorudon* (37 milyon yıl önce) > *Basilosaurus* (37 milyon yıl önce) > *Aetiocetus* (24-26 milyon yıl önce)

Bu şemanın pek çok yanıltıcı özelliği vardır. Ancak öncelikle en temel olanını açıklayalım. Şemadaki ilk iki canlı, yani *Pakicetus* ve *Ambulocetus*, evrimcilere göre birer "yürüyen balina"dır, ama gerçekte birer kara memelisi olan bu canlıları "balina" olarak tanımlamak, tamamen hayali hatta komik bir iddiadır.

Önce *Pakicetus*'a bakalım.

Uzun ismi *Pakicetus inachus* olan bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler.

Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi kara canlılarının da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmişti? Sadece dişlerindeki ve kulak kemiklerindeki bazı ayrıntılar nedeniyle! Oysa bu özellikler *Pakicetus* ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Eğer Avustralya'da yaşayan gagalı bir memeli olan Platypuslar ve ördekler soyları tükenmiş canlılar olsalardı, evrimciler aynı mantıkla (gaga benzerliğinden yola çıkarak) bunları da birbirlerinin akrabası ilan edeceklerdi. Oysa Platypus bir memeli, ördek ise bir kuştur ve aralarında evrim teorisine göre de bir akrabalık kurulamaz. Aynı şekilde evrimcilerin "yürüyen balina" ilan ettiği *Pakicetus* da farklı anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, *Pakicetus*'un da dahil edilmesi gereken *Mesonychid* ailesinin *"garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini"* belirtmektedir.47 Bu tip "mozaik canlı"ların evrimsel ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedir.

Yaratılışı savunan yazar Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution" (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, *Pakicetus* gibi kara memelilerinin de dahil olduğu *Mesonychidler* sınıfının, *Archaeocetea*ların, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

Evrimcilerin Mesonychidlerin, Archaeocetealara dönüştüğü konusunda kendilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen Mesonychidler ve Archaeocetealar arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup arasındaki) büyük

*farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir.*48

Hayali balina evrimi şemasında *Pakicetus*'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, *Ambulocetus natans*'tır. İlk kez 1994 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Gerçekte ne *Pakicetus*'un ne de *Ambulocetus*'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Evrim şemasında *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un ardından deniz memelilerine geçilmekte ve *Procetus*, *Rodhocetus* gibi *Archaeocetea* (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. Ancak *Pakicetus* ve *Ambulocetus* ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır. Canlıların fosilleri incelendiğinde, birbirlerine bağlanan "ara form"lar olmadıkları açıkça görülür:

• Dört ayaklı bir kara memelisi olan *Ambulocetus*'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim *Ambulocetus*'tan 10 milyon yıl kadar sonra yaşadığı düşünülen *Basilosaurus* aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balinadır. Tipik bir kara canlısı olan *Ambulocetus* ile tipik bir balina olan *Basilosaurus* arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

• *Basilosaurus*'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer alır. Evrimciler bunların "küçülmüş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa söz konusu kemikler *Basilosaurus*'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.49 Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci önyargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği değişmemiştir. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: *"Doğrudan balinalara uzanan bir Mesonychid çizgisi tanımlamak mümkün değildir."*50 Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze de, bir evrimci olmasına karşın, *Pakicetus, Ambulocetus natans* ve benzeri dört ayaklı sözde "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.51

Kısacası, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryo geçersizdir. Senaryonun geri kalan kısmı, yani deniz memelilerinin kendi içlerindeki evrimi iddiası da yine açmazdadır. Evrimciler, bilimsel sınıflandırmada *Archaeocetea* (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile, yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma

çabasındadırlar. Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

*Bu Archaeocetealarin kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir modern balinanın atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.*52

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir. Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların *(Odontoceti)* ve balenli balinaların *(Mysticeti)* ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

*Cetaceanların (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolokasyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofilotik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar… Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) analizleri… ve amino asit karşılaştırmaları… uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer Odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.*53

Kısacası, deniz memelileri, dahil edilmek istendikleri hayali evrim şemalarının her birine adeta isyan etmektedirler.

Karadan denize dönüşün imkansızlığı

Nature dergisinin bilim yazarı Henry Gee şu önemli gerçeği ifade eder: ***"Fosillerin arasını ayıran zaman aralıkları o kadar büyüktür ki, olası ata torun ilişkisi hakkında kesin bir şey söylenemez."***54

Deniz memelilerinin atası olduğu iddia edilen fosiller arasında ise milyonlarca yıllık jenerasyon farkı vardır. Bir insanın büyük büyük büyük annesinin kim olduğunu bulabilmesi elde yazılı kayıtlar bulunmasına rağmen çok zordur ve kimi zaman tespit edilemez. Dolayısıyla, ara form oldukları iddia edilen fosillerin birbirleri ile ata-torun ilişkisi içinde oldukları, ancak bir varsayım olabilir.

İkinci olarak türler arasında sadece bazı benzerliklere bakarak, aralarında ata-torun ilişkisi kurmaya çalışmak doğru değildir. Bugün gördüğümüz farklı organizmalar arasındaki çarpıcı benzerlikler Darwin'den önce de biliniyordu ve bu benzerlikler ortak bir yaratılışın ürünü olarak kabul ediliyordu. Dolayısıyla bu benzerliklere bakarak bunu evrimin bir delili olarak öne sürmek bilimsel bir çıkarım değildir.

Ayrıca evrimcilerin, ara geçiş formu olduğunu iddia ettikleri canlıların, nasıl olup da suya çok iyi adapte olabilmiş bir canlıya dönüştüğünü, bunun hangi mekanizmalarla gerçekleştiğini açıklamaları gerekir.

Sadece "ön ayaklar yüzgece dönüştü, arka ayaklar kayboldu, vücuttaki tüyler yok oldu ve bildiğimiz balinanın silgimsi derisine dönüştü" demek yeterli değildir. Ön ayakların yüzgece dönüşebildiklerine veya bir kara canlısının sudaki yaşama en iyi şekilde adapte olabileceği şekilde fizyolojik değişimler göstererek vücut şeklini tamamen değiştirebileceğine dair günümüz canlılarından elimizde hiçbir delil bulunmamaktadır.

Doğada evrimcilerin iddia ettikleri dönüşümü gerçekleştirebilecek hiçbir mekanizma bulunmamaktadır.

Bir kara canlısının denizde yaşayabilmek için ihtiyacı olan adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Var olduğu iddia edilen hayali evrim süreci içinde bu adaptasyonlardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecektir.

Kuşların Gerçek Kökeni

Evrimcilerin kuşların sözde evrimi ile ilgili farklı senaryoları vardır ve bunların hepsi delilsizdir. Bunların en popüler olanına göre, kuşlar *Theropod* dinozorları olarak bilinen etobur bir dinozor türünden evrimleşmiştir. Evrimcilerin bilimsel delillerle destekleyemedikleri bu iddia için Smithsonian Enstitüsü Doğa Tarihi Müzesi'nden kuş bilimci evrimci Storrs Olson *"çağımızın en büyük aldatmacalarından biri"* ifadesini kullanmaktadır.55

Olson, kuşların dinozorlardan evrimleştiğini öne sürenleri eleştirmekte, ancak kendisi de kuşların kökenine dair başka bir evrimsel açıklama getirememektedir.

Bir kara canlısının, uçma yeteneği kazanabilmesi için birçok anatomik ve fizyolojik değişiklik geçirmesi gerekir. Evrim teorisi ise ne bu değişimlerin nasıl gerçekleştiğini açıklayabilmekte ne de böyle bir değişim yaşandığına dair fosil kayıtlarından delil sunabilmektedir. Bu nedenledir ki, "kuşlar dinozordur" teorisi, evrim teorisini savunan bazı biyolog ve paleontologlar tarafından da kabul edilmemektedir. Örneğin dünyanın en önde gelen ornitologlarından (kuşbilimcilerinden) Alan Feduccia (Kuzey Carolina Üniversitesi) ve Larry Martin (Kansas Üniversitesi), kuşların bilinen herhangi bir dinozor grubundan evrimleşmiş olamayacağı görüşündedirler. Özellikle Feduccia, evrime inanmasına karşın, dinozorlar ve kuşlar arasındaki farklılıkları vurgulamakta, bu farklılıkların çok büyük olduğunu ve dolayısıyla kuşların kendilerinden önceki dinozorlardan evrimleşmiş olamayacağını kanıtlarıyla göstermektedir.

Kuşlarla sürüngenler arasındaki bazı farklılıkları hatırlatmak, evrim teorisinin neden kuşların evrimi konusunda büyük bir çıkmaz içinde olduğunu göstermek açısından faydalı olacaktır:

1) Kuşların akciğerleri, sürüngenlerden ve tüm diğer kara omurgalılarından tamamen farklı bir yapıdadır. Kuşlarda, kara omurgalılarının aksine, hava akciğer içinde tek yönde hareket eder ve böylece kuş daima oksijen alıp karbondioksit verebilir. Kuşlara özgü bu yapının standart kara omurgalı akciğerinden evrimleşmiş olması imkansızdır, çünkü ara yapıya sahip bir canlının nefes alması mümkün değildir.56

2) Alan Feduccia ve Julie Nowicki tarafından 2002 yılında, kuşlar ve sürüngenlerin embriyoları arasında yapılan karşılaştırmalar, iki canlı grubunun ayak yapılarının çok büyük farklılık gösterdiğini ve aralarında evrimsel bir ilişki kurulmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştır.57

3) İki canlı grubunun kafatası arasındaki en son karşılaştırmalar da aynı sonucu vermektedir. Andre Elzanowski 1999 yılında yaptığı bir inceleme sonucunda "*Theropod* dinozorlarının çene ve damaklarında kuşlarınki ile benzer özellikler olmadığı" sonucuna varmıştır.58

4) Dişler, kuşlar ile sürüngenleri birbirinden ayıran farklardan biridir. Geçmişte yaşamış bazı kuşların gagalarında dişler olduğu bilinmektedir. Uzun zaman evrime bir kanıt gibi gösterilen bu durumun hiç de öyle olmadığı, çünkü kuş dişlerinin çok özgün olduğu ise zamanla anlaşılmıştır. Feduccia bu konuda şöyle yazar:

Belki de Theropodlarla kuşlar arasındaki en önemli farklılık dişin yapısı ve yerleştiriliş şekli ile ilgilidir. Özellikle memeli paleontolojisinin temelini en çok diş morfolojisinin oluşturduğu kabul edilirse, kuş ve Theropod dişleri arasındaki büyük farklılıklara neden daha fazla ilgi gösterilmediği şaşırtıcıdır. Özetle, ***kuş dişi*** *(Archæopteryx, Hesperornis, Parahesperornis, Ichthyornis, Cathayornis ve tüm dişli Mezozoik kuşlarda görüldüğü gibi)* ***birbirine oldukça benzerdir ve Theropod dişlerinden çok farklıdır...*** *Dişin biçimi, çıkış ve yenilenme şekli dahil olmak üzere kuşlarla Theropod dişleri temelde hiçbir yönden ortak bir özelliğe sahip değillerdir.* 59

5) Kuşlar sıcakkanlı, sürüngenler ise soğukkanlı canlılardır. Bu, son derece farklı iki ayrı metabolizma demektir ve aradaki dönüşümün rastlantısal mutasyonlarla halledilmesi mümkün değildir. (Dinozorların sıcakkanlı oldukları yönündeki tez ise, bu zorluğu giderebilmek için ortaya atılmıştır. Ancak herhangi bir kanıta dayanmayan bu tezin geçersizliğini gösteren pek çok delil vardır.60)

6) Sürüngenlerin pulları, kuşların ise tüyleri vardır. Bu tamamen farklı iki yapının birbirine evrimleşmesi ise imkansızdır.

7) Sürüngenlerin ağır, kalın ve içi dolu kemikleri vardır. Kuşların kemikleri ise daha incedir ve içleri boştur. Bu şekilde daha hafif olan kemikler kuşların daha rahat uçmalarını sağlamaktadır.

Bunlar kuşlarla sürüngenler arasındaki farklılıklardan sadece birkaçıdır. Bir sürüngenin kuş özellikleri kazanabilmesi için sayısız mutasyona uğraması gerekecektir.

Örneğin sürüngenin sadece ön ayaklarının kanatlara dönüşebilmesi için sürüngen çok fazla aşamalı değişime uğramalıdır. Ayağının genetik bilgisine isabet eden her mutasyon ayakta küçük bazı değişiklikler yapmalı, her seferinde ayak biraz daha fazla kanat özelliği kazanmalıdır. Örneğin ayaklarında aşama aşama tüyler oluşmaya başlamalıdır. Tüyler de yine aşama aşama oluşmalı, örneğin önce tüyün sapı, sonraki kuşaklarda ise diğer özellikleri belirmelidir. Ayak parmakları her kuşakta biraz daha kaybolmalı, ayak giderek daha çok kanada benzemelidir. Bu çok yavaş, aşamalı değişimler ise fosil kayıtlarında gözlemlenmelidir. Aynı durum canlının akciğerleri, pullarının tüylere dönüşümü, dişlerin yapısındaki değişimler ve diğer özellikleri için de geçerlidir. Konumuz ara geçiş formları olduğu için, mutasyonların bu kadar kapsamlı ve aşamalı değişimleri gerçekleştirme özelliklerine sahip olmadığı konusuna değinilmemektedir. Ancak kısaca belirtmek gerekirse, mutasyonlar canlılara daima zarar verirler. Ayrıca rastgele meydana geldikleri için, bir organı aşama aşama, her seferinde isabet kaydederek, başka bir organa dönüştürebilecek plan ve organizasyon yeteneğine ve bilince elbette sahip değildirler. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, 2. baskı, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, Mart 2003)*

Öyle ise, sürüngenlerle kuşlar arasında eğer gerçekten bir evrim olsaydı, elimizde bunu gösteren milyonlarca ara form fosili olmalıydı. Ancak, bugüne kadar tek bir yarı sürüngen- yarı kuş fosili dahi bulunamamıştır. Bulunan fosiller ya soyu tükenmiş kuşlara ya da sürüngenlere aittir. Medyada sık sık karşılaştığımız dino-kuş hikayeleri ise, detaylarıyla inceleneceği gibi bir göz boyamadan ibarettir. Bunların hiçbiri kuşların sözde evrimindeki kayıp halka olma özelliğine sahip değildir.

Uçan Sürüngenleri Kuşların Atası Sanma Yanılgısı

Evrim teorisi hakkında tek yanlı ve kulaktan dolma bilgilere sahip olan ve bu bilgisizlik nedeniyle de teoriyi inandırıcı bulan bazı insanlar, uçan sürüngenlerin kuşların atası olduğunu zannederler. Ancak uçan sürüngenler ile kuşlar arasında hiçbir ilişki yoktur ve nitekim hiçbir evrimci otorite kuşların bu canlılardan evrimleştiğini öne sürmemektedir.

Uçan sürüngenler ya da bir diğer ifadeyle uçan dinozorlar, bilim adamları tarafından *Pterosaur* olarak adlandırılan soyu tükenmiş bir canlı grubudur. Bunların kökeni, evrim teorisi açısından büyük bir çıkmazdır, çünkü fosil kayıtlarında kendilerine özgü yapılarıyla birlikte aniden ortaya çıkmaktadırlar. Omurgalı paleontolojisi alanında dünyanın en önde gelen birkaç isminden biri olan Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda *"Triasik devirde ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (Pterosaurlar) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur"* itirafında bulunur.61

Uçan sürüngenlerin kanat yapıları ise çok ilginçtir: Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayaklarında olduğu gibi beş tane parmakları vardır.

Ancak dördüncü parmak, diğer parmaklardan ortalama yirmi kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer uçan sürüngenler kara sürüngenlerinden evrimleşmiş olsalardı, söz konusu dördüncü parmağın da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olması gerekirdi. Ama buna dair hiçbir fosil kanıtı olmadığı gibi, böyle bir uzamanın doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmaları ile açıklanması da mümkün değildir; çünkü ara geçiş aşamaları canlının ellerini fonksiyonsuz hale getireceği ama uçmasını da sağlamayacağı için avantajsız olacaktır.

Kanat yapıları tamamen farklı olan kuşlar ile uçan sürüngenler arasında evrimsel bir akrabalık hayal etmek ise büyük bir hatadır. Bir insan, sineklerin veya bir memeli türü olan yarasaların da kanatlı olmalarından yola çıkarak, bu canlı grupları ve kuşlar arasında evrimsel bir ilişki öne sürdüğünde ne kadar büyük bir bilgisizlik sergilerse, uçan sürüngenler ile kuşları ilişkilendirmeye çalışmak da o denli büyük bir gaftır.

Tüylü Dinozor Masalları

Kuş tüylerine sahip dinozorlar, veya diğer bir isimle "dino-kuşlar", geçtiğimiz 10 yıl içinde Darwinist medyanın en gözde propaganda malzemelerinden biri oldu. Birbiri ardına manşetlere "dino-kuş" haberleri taşındı, çizilen rekonstrüksiyonlar ve "uzman"ların yaptığı kendinden emin açıklamalar, geçmişte yarı kuş-yarı dinozor canlıların yaşadığı konusunda insanları ikna etmek için kullanıldı. Oysa geçmişte yarı kuş-yarı dinozor canlıların yaşadığına dair hiçbir delil bulunmamaktadır.

Bu konuda görüşlerine başvurulması gereken önemli bir isim, Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümünden Alan Feduccia'dır. Dr. Feduccia, kuşların kökeni konusunda dünyanın en önde gelen otoritelerinden biridir. Ornitoloji (kuşbilimi) alanında en önemli 5 isim sayılması gerekse, birinin Dr. Feduccia olacağına kuşku yoktur. Dr. Feduccia evrim teorisini de kabul etmekte ve kuşların evrimle ortaya çıktıklarına inanmaktadır. Ancak onu "dino-kuş" taraftarlarından ve diğer bazı gözü kapalı evrimcilerden ayıran yön, evrim teorisinin bu konuda içinde bulunduğu belirsizliği kabul etmesi ve kasıtlı olarak sürdürülen, gerçekte ise hiçbir dayanağı olmayan "dino-kuş" furyasına itibar etmemesidir.

Alan Feduccia'nın The American Ornithologists' Union (Amerikan Ornitologlar Birliği) tarafından yayınlanan ve ornitolojinin en teknik tartışmalarına zemin olan *The Auk* dergisinin son sayısında kaleme aldığı, Ekim 2002 tarihli **"Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem"** (Kuşlar Dinozordur: Karmaşık Bir Soruna Basit Bir Cevap) başlıklı yazıda çok önemli bilgiler verilmektedir. Dr. Feduccia, John Ostrom tarafından 1970'lerde gündeme getirilen ve o zamandan bu yana da hararetle savunulan kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisinin bilimsel kanıtlardan yoksun olduğunu, böyle bir evrimin mümkün olmadığını detaylarıyla anlatmaktadır.

Bu konuda Feduccia yalnız değildir. Pennsylvania Üniversitesi'nden anatomi profesörü evrimci Peter Dodson da, kuşların *Theropod* dinozorlarından evrimleştikleri iddiasına şüphe ile baktığını açıklamaktadır.62

Feduccia, Çin'de bulunduğu öne sürülen "dino-kuş"lar hakkında ise çok önemli bir gerçeği açıklamaktadır: Tüylü dinozor olarak ileri sürülen sürüngen fosillerinin üzerinde bulunan "tüyler"in ilkel bile olsa, kuş tüyü olduğu net değildir. Aksine "dino-fuzz" denen bu fosil izlerinin kuş tüyleri ile ilgisi bulunmadığını gösteren pek çok kanıt vardır. Feduccia şöyle yazmaktadır:

*İlkel kuş tüylerine sahip olduğu ileri sürülen fosillerin çoğunu incelemiş kişiler olarak, ben ve diğer pek çok uzman, bu yapıların ilkel kuş tüyleri (protofeathers) olduğuna dair inandırıcı bir kanıt görmemekteyiz. Pek çok Çin fosili, "dino-fuzz" olarak adlandırılagelen garip birer haleye sahiptir ama her ne kadar bu materyal kuş tüyleri ile homolog (benzer) sayılsa da, bu yöndeki argümanlar ikna edicilikten çok uzaktır.*63

Feduccia, bu tespitinin ardından, bazı paleontologların bu konuda ön yargılı davrandıklarını da şöyle belirtmektedir:

*…(dino-kuş tezini savunan paleontologlara göre) kuşlar dinozordur; dolayısıyla dromaeosaurlar (Theropod dinozorlar) üzerinde korunmuş herhangi bir ipliksi yapı, mutlaka ilkel kuş tüyü olmalıdır.*64

Feduccia'ya göre bu ön yargıyı çürüten nedenlerden biri, kuşlarla hiçbir ilgisi kurulamayacak fosillerde de söz konusu "dino-fuzz" izlerine rastlanmasıdır:

En önemlisi, dino-fuzz şimdi artık çok sayıda kategoride keşfedilmektedir. Bunların bazıları henüz yayınlanmamıştır ama özellikle Çin'de bulunmuş bir Pterosaur'da (uçan sürüngen) ve bir Therizinosaur'da (etobur bir dinozor grubu) bunlar bulunmuştur. En şaşırtıcı durum ise, dino-fuzza çok benzeyen deri fiberlerinin Jurasik devre ait bir Ichthyosaur'da da bulunmuş ve detaylı olarak tarif edilmiş olmasıdır. (Ichthyosaurlar, soyu tükenmiş deniz sürüngenleridir.) Söz konusu canlılardaki dallanmış fiberlerin bazıları, morfoloji açısından, "ilkel kuş tüyleri" (protofeather) denen ve (Çinli paleontolog) Xu tarafından tanımlanan yapılara çok benzerdir. Sözde "ilkel kuş tüylerinin" Archosaurlarda (Mezozoik döneme ait sürüngenlerde) böyle geniş bir dağılıma sahip olması, bunların kuş tüyleri ile hiçbir ilgileri olmadığını tek başına gösteren bir delildir. 65

Feduccia, geçmişte de fosillerin çevresinde bazı yapılar bulunduğunu, ancak fosile ait sanılan bu yapıların sonradan inorganik maddeler olduğunun belirlendiğini hatırlatmaktadır:

*İnsanın aklına, Solnhofen fosillerinde bulunan ve dendritler olarak bilinen çalı benzeri izler gelmektedir. Bitkiye benzer şekillerine rağmen, bu yapıların aslında, fosil yataklarında, çatlaklardan veya fosillerin kemiklerinden oksitlenerek sızan manganez solüsyonunun etkisiyle oluşan inorganik yapılar olduğu artık bilinmektedir.*66

Kaldı ki "tüylü dinozorlar" yaşamış olsa bile, bu dinozor-kuş evrimi iddiasına bir delil oluşturmaz. Çünkü söz konusu dinozorlarda var olduğu öne sürülen "tüyler", benzersiz bir yaratılışa sahip olan kuş tüylerine hiçbir benzerlik göstermemektedir. Kuş tüyleri son derece özgün ve kompleks bir yapıda yaratılmışlardır. Ayrıca kuş tüylerinin biyokimyasal yapısı da çok farklıdır. Sözü edilen canlılarda ise, kuş tüylerine benzer bir yapı kesinlikle

bulunmamaktadır. Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush'a göre *"kuş tüylerinin protein yapısı diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün"* bir yapıdır.67

Ayrıca, kuş tüyleri son derece kompleks olduğu için, böyle bir yapının evrimini gösteren birçok ara form bulunması gerekir. Ancak böyle bir ara geçiş formu bulunmamaktadır. Bu gerçek *Nature* dergisinde şöyle itiraf edilmektedir:

Tüyler kompleks yapılardır. Kuş fosili kayıtlarında aniden belirişlerinin açıklanması zordur, çünkü fosil kayıtlarında hiçbir ara geçiş yapısına rastlanmamıştır. 68

Dolayısıyla tüylü bir dinozor bulunsa dahi bu hiçbir zaman kuşların dinozorlardan evrimleştiğine bir delil sayılmaz, çünkü kuş tüyleri tamamen özgün yapılardır ve başka bir yapıdan evrimleştiklerini gösteren hiçbir delil bulunmamaktadır.

Bu konuda dikkat çekici bir diğer nokta ise, "tüylü dinozor" olarak gündeme getirilen fosillerin tümünün Çin'de bulunmuş olmasıdır. Acaba neden dünyanın başka hiçbir yerinde değil de Çin'de ortaya çıkmaktadır bu fosiller? Hem de Çin'deki fosil yatakları, sadece "dino-fuzz" gibi belirsiz bir yapıyı değil, aynı zamanda kuş tüylerini de son derece iyi şekilde saklayabilecek bir yapıya sahipken? Feduccia da aynı garipliğe dikkat çekmektedir:

*Aynı zamanda, neden vücudun dış yüzeyinin saklanabildiği başka yataklarda bulunan başka Theropodların ve diğer dinozorların hiçbir "dino-fuzz"a sahip olmadıkları, aksine herhangi bir kuş tüyü benzeri yapıdan tamamen yoksun gerçek sürüngen derisine sahip oldukları da açıklanmalıdır. Ve neden dino-fuzza sahip Çinli Dromaeosaur fosilleri, normalde bekleneceği şekilde kuş tüyü sapı sergilememektedirler -eğer bunlar gerçekten var olsa- kolaylıkla korunmuş olabilecekken?*69

Peki Çin'de bulunan tüm bu sözde "tüylü dinozorlar" nedir? Sürüngenler ile kuşlar arasında ara geçiş formları gibi gösterilen bu canlıların gerçek kimliği nedir?

Feduccia, "tüylü dinozor" olarak gösterilen canlıların bir kısmının "dino-fuzz" sahibi soyu tükenmiş sürüngenler, bazılarının da gerçek kuşlar olduğunu açıklamaktadır:

*Açıktır ki, aslında, Çin'in Yixian ve Jiufotang bölgelerindeki Kretase devrine ait göl yataklarında iki farklı fosil olgusu vardır; birisi "dino-fuzz" kalıntıları sergileyen -ki bunun iyi bir örneği sözde "tüylü dinozor"ların ilk bulunan örneği olan Sinosauropteryx'tir -gruptur. Diğeri ise gerçekten kuş tüylerine sahip olanlardır-Nature dergisinin kapağında gösterilen ve tüylü dinozorlar olarak sunulan ancak sonradan önemsiz, uçucu olmayan kuşlar olduğu anlaşılan fosiller gibi.*70

Yani tüm dünyaya "tüylü dinozor" veya "dino-kuş" olarak gösterilen fosiller, ya tavuklar gibi uçamayan bazı kuşlara ya da "dino-fuzz" denen ancak kuş tüyleri ile ilgisi bulunmayan organik bir yapıya sahip olan sürüngenlere aittir. Ortada **kuşlar ve sürüngenler arasında "ara form" oluşturacak tek bir fosil bile yoktur.**

Yaş Sorunu ve "Kladistik" Yanılgısı

"Dino-kuş" furyasını körükleyen tüm evrimci kaynaklarda ısrarla gözardı edilen, hatta gizlenen çok önemli bir gerçek vardır: Yanıltıcı bir biçimde "dino-kuş" ya da "tüylü dinozor" dedikleri fosillerin yaşları, 130 milyon yıl öncesinden geriye gitmemektedir. Oysa "yarı kuş" olarak göstermek istedikleri bu canlılardan en az 20 milyon yıl daha yaşlı olan, gerçek bir kuş zaten vardır: *Archæopteryx.* Bilinen en eski kuş olma özelliği taşıyan *Archæopteryx*, kusursuz uçuş kaslarına, uçuş tüylerine ve gerçek bir kuş iskeletine sahip gerçek bir kuştur. 150 milyon yıl önce dünya göklerinde başarılı bir biçimde süzülmüştür. Durum bu iken, *Archæopteryx*'ten çok daha sonraki tarihlerde yaşamış canlıların kuşların ilkel ataları olarak gösterilmesi tek kelimeyle saçmadır. Ancak evrimciler böyle bir saçmalığı savunmak için bir de "yöntem" bulmuşlardır.

Bu yöntemin ismi "kladistik"tir. Bu terim, son 20-30 yıldır paleontoloji dünyasında sıkça kullanılan yeni bir fosil yorumlama yöntemidir. Kladistik yöntemini savunanlar, bulunan fosillerin yaşlarının tamamen gözardı edilmesini, sadece eldeki fosillerin karakteristik özelliklerinin birbiri ile karşılaştırılmasını ve bu karşılaştırma sonucunda ortaya çıkan benzerliklere göre evrimsel soy ağaçları kurulmasını savunurlar.

Bu görüşü savunan, evrimci bir internet sitesinde, fosil yaşı *Archæopteryx*'ten çok daha genç olan *Velociraptor*'un *Archæopteryx*'in atası sayılmasının neden "mantıklı" (!) olduğu şöyle açıklanmaktadır:

Şimdi şunu sorabiliriz: Velociraptor nasıl olur da Archæopteryx'in atası olabilir, ondan sonra gelmiş olmasına rağmen?

Çünkü fosil kayıtlarındaki boşluklardan dolayı, fosiller her zaman "tam vaktinde" ortaya çıkmazlar. Örneğin Geç Kretase devrine ait, Madagaskar'da bulunmuş Rahonavis adlı yeni bir fosil, kuşlarla Velociraptor gibi bir sürüngen arasında geçiş formu gibi durmaktadır, ama 60 milyon yıl geçtir. Ama hiç kimse bunun geç ortaya çıkışının kayıp halka olmasına engel teşkil ettiğini söylememektedir, çünkü çok uzun bir süre yaşamış olabilir. Bu gibi örnekler "hayalet bağlantılar" olarak adlandırılır; ***bu hayvanların daha önce de var olduklarını varsayıyoruz****, onların muhtemel atalarına sahip olduğumuz ve muhtemel torunlarına da sahip olduğumuz zaman.*71

Kladistiğin iyi bir özeti olan bu açıklama, bu yöntemin ne kadar büyük bir çarpıtma olduğunu da göstermektedir. Evrimciler, açıkça, fosil kayıtlarının sonuçlarını, kendi teorilerinin gereklerine göre çarpıtmaktadırlar. 70 milyon yıllık bir fosilin sahibi olan bir türün, aslında 170 milyon yıl önce de yaşadığını varsaymanın ve buna göre bir evrimsel akrabalık ilişkisi kurmanın, çarpıtmaktan başka bir anlamı yoktur.

Pennsylvania Üniversitesi'nden anatomi profesörü Peter Dodson da, sözde dino-kuşların, ilk kuşlardan sonra bulunmasının bir sorun olduğunu ve kladistik metodu ile getirilen çözümün "zoraki" bir çözüm olduğunu belirtmektedir:

Ben şahsen, kuş benzeri Maniraptoran Theropodların kuşların kökeninden 25-75 milyon yıl sonra bulunmasını sorun olarak görmeye devam ediyorum... Hayalet atalar, açıkçası zoraki bir çözümdür, kladistik metodu tarafından zorunlu kılınan uygun olmayan bir çözüm. Tabi, Geç Kretase Maniraptoranların kuşların gerçek ataları

*olmadığı, sadece kardeş sınıf olduğu itiraf ediliyor. Jurasik dönemde yüksek derecede türemiş, hızla evrimleşen maniraptoranların kuşlara evrimleştiğine ve sonra bu yüksek derecede ilerlemiş soyun evrimsel bir durağanlığa girdiğine ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden kaldığına inanmamız mı bekleniyor?*72

Kladistik, evrim teorisinin fosil kayıtları karşısındaki yenilgisinin gizli bir itirafı ve yeni bir boyutudur aslında. Özetlemek gerekirse;

1) Darwin, fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, bildiğimiz türlerin hepsinin arasını dolduracak "ara formların" bulunacağını öne sürmüştür. Teorinin beklentisi budur.

2) Ancak 150 yıllık paleontoloji çabası, ara formları ortaya koymamış, bu canlıların izine rastlanamamıştır. Bu, teori adına büyük bir yenilgidir.

3) Ara formlar bulunamadığı gibi, sadece benzerliklerinden dolayı birbirlerinin atası olarak ilan edilebilecek olan canlıların da yaşları çelişkilidir. Daha "ilkel" gibi görünen bir canlı, daha "olgun" gibi görünen bir canlıdan daha geç ortaya çıkmaktadır.

İşte bu son nokta, evrimcileri kladistik denen tutarsız yöntemi geliştirmeye zorlamıştır.

Kladistikle birlikte, Darwinizm, **"bilimsel bulgulara dayanan, bunlardan yola çıkan"** bir teori olmadığını, aksine **"bilimsel bulguları çarpıtan, bu bulguları kendi varsayımlarına göre değiştiren"** bir dogma olduğunu açıkça göstermektedir.

Kuş tüylerinin kökeni

Tüyler, sadece kuşlara özgü bir özelliktir. Evrimciler, son derece kompleks yapısı olan tüylerin sürüngen pullarından evrimleştiğini öne sürmektedirler. Ancak, fosil kayıtlarında -kuşların diğer özellikleri gibi- tüylerin aşama aşama evrimleştiklerini gösteren hiçbir ara form bulunmamaktadır. Fosil kayıtlarında sürüngen pulları, kuş tüyleri, deri veya memeli tüyleri vardır, ancak kuş tüylerine aşamalı bir geçiş olduğunu gösteren, kısmen pul kısmen tüy yapılara hiçbir canlıda rastlanmamıştır.

Bazı evrimciler, kuşların içi boş kemikleri olduğu için iyi fosil bırakmadıklarını öne sürerler. Oysa bu kesinlikle doğru değildir. Özellikle belirli koşullarda, örneğin göl çevrelerinde, iç bölgelerdeki su ortamlarında ve deniz bölgelerinde, kuşlar ve tüyleri çok iyi fosil bırakmaktadırlar. Sonuç olarak kuş fosillerine çok sık rastlanmaktadır.

Fosil kayıtlarında, yarı tüy-yarı pul veya yarı deri-yarı tüy yapılar bulunmadığı gibi, günümüzdeki tüylerden daha az tüy olan hiçbir yapıya rastlanmamıştır. 73 Eski kuşlar üzerinde uzman olan Kansas Üniversitesi'nden Larry Martin ve Blanding Dinozor Müzesi Müdürü S. A. Czerkas, *American Zoology* dergisindeki bir makalelerinde *"bilinen en eski tüyler... şekil ve mikroskobik detay açısından zaten moderndirler."* demektedirler. 74

Örneğin *Archaeopteryx*, bilinen en eski kuştur ve günümüz kuşlarından farklı, özgün bir yapısı olmasına rağmen, mükemmel, tamamen günümüzdeki kuş tüyleri ile benzer tüylere sahiptir. 75

Archaeopteryx'in mükemmel şekilde korunmuş ve 150 milyon yıl tarih belirlenen tüylerinin analizi sonucunda, her detayının günümüz kuş tüyleri ile aynı olduğu sonucuna varılmıştır.76 Daha 1910 yılında, ünlü kuş bilimci ve doğa tarihi yazarı W. P. Pycraft, *Archaeopteryx* tüyünün günümüzde bilinen tam gelişmiş kuş tüylerinden hiçbir yönden farklı olmadığını belirtmişti.77 Ve o tarihten günümüze kadar elde edilen zengin fosil kaynağı bu gerçeği değiştirmemiştir. Bunların yanında, günümüzde dinozorların derileri ile ilgili birçok bulgu bulunmaktadır. Bunların değerlendirilmesiyle varılan sonuca göre, dinozor derileri *"tüy taşıyan derilere öncül olma özelliği taşımamaktadır."*78

Evrimcilerin kuş tüylerinin nasıl evrimleştiği hakkındaki iddiaları, "birbiriyle çelişen teoriler"79 üretmiştir. Evrimle ilgili eski ders kitaplarında, hayali kuş tüyü ara formlarından söz edilmekte ve bunların yakında fosil kayıtlarında bulunacağı öne sürülmektedir. Ancak bugüne kadar bu umulan ara geçiş formlarının hiçbiri bulunamamıştır. Yine de birçok evrimci kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiğini iddia etmeye devam edebilmektedir. Bu iddialarına göre sürüngen pulları aşama aşama uzamış, saçaklanmış ve zaman içinde kuşun uçmasını daha kolaylaştıracak şekilde kuşu taşımaya elverişli hale gelmiştir.80 Ancak bunlar hiçbir bilimsel kanıta dayanmayan, tamamen hayalgücüne dayalı spekülasyonlardır.

Gerçekte, kuş tüyleri ile sürüngen pulları arasında çok büyük morfolojik farklılıklar olduğu için, aralarında çok fazla sayıda ara geçiş formu olmalıdır. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir yapıya ait fosiller bulunmamaktadır.81

Amber içindeki kuş tüyleri

En eski kuş tüylerinden biri, Kretase dönemine (144-65 milyon yıl öncesi, Mezozoik dönemin sonu) ait amber içinde bulundu. Tüy sapı ve ince tüyleri tam olarak korunmuştu ve hatta bu tüyün hangi tür kuşa ait olduğu dahi anlaşılıyordu. Yaşı 165 milyon yıl öncesine kadar uzanan kuş tüyleri bulunmuş olmasına rağmen, fosil kayıtlarında kuş tüylerinin sözde evrimine dair bir delil bulunmamaktadır. Columbia Üniversitesi biyoloğunun ifadesiyle *"sürüngen pulları ile en ilkel kuş tüyü arasındaki tüm ara geçiş fosillerinin hiçbirine sahip değiliz."* 82 Fosil kayıtlarında çok sayıda kuş fosili bulunmaktadır ve hepsinin mükemmel tüyleri vardır. Bu nedenle kuş tüylerinin kökeni Darwinistler için bir bilinmezdir. 83

İnsanın Gerçek Kökeni

İnsanın kökeni, evrimciler için en çok sorun teşkil eden konulardan biridir. İskelet yapısı, iki ayaklı oluşu, ellerini kullanışı, beyni, kafatası ve daha birçok fizyolojik ve anatomik özelliğinin yanısıra, aklı ve bilinciyle insan, diğer canlılardan çok farklıdır. İnsanların maymunlarla hayali ortak bir atadan evrimleştiğini iddia eden evrimcilerin, bunun için gereken büyük değişimlerin tesadüfi mutasyonlarla nasıl gerçekleştiğini açıklamaları ve her özelliğin aşama aşama gelişimini fosil kayıtlarında göstermeleri gerekmektedir. Ancak,

evrimciler insanın sözde evrimini kanıtlayabilecekleri tek bir fosile dahi sahip değildirler. Biyolog ve matematikçi Marcel-Paul Schutzenberger, evrim teorisinin insanın kökenini açıklama konusundaki sorunlarından bazılarını şöyle özetler:

Hem kademeli hem de sıçramalı evrimi savunanlar, insanları diğer primatlardan ayıran biyolojik sistemlerin güya aynı anda ortaya çıkışına inandırıcı bir açıklama getirmekten yoksunlar. Bu biyolojik sistemler arasında; iki ayaklılık, bunun doğal sonucu olarak leğen kemiğinin değişmesi ve şüphesiz beyincik, daha yetenekli bir el, dokunma duyusunun daha fazla olduğu parmak uçları; ses için gerekli olan gırtlakta değişiklik; sinir sisteminde, özellikle de konuşmanın tanınmasını sağlayan şakak loblarında değişiklik sayılabilir. Embriyogenetik açısından, bu anatomik sistemler birbirlerinden tamamen farklıdırlar. Her değişiklik bir yetenektir... Bu yeteneklerin aynı anda ortaya çıkmış olma zorunluluğu çok şaşırtıcıdır. Bazı biyologlar bunun genomun bir yeteneği olduğunu öne sürüyorlar. Herhangi biri bu yeteneğin gerçekten varolduğunu varsayarak onu tekrar bulabilir mi? İlk balıkta bu yetenek var mıydı? Gerçek şu ki biz ***kavramsal bir iflasla*** *karşı karşıyayız.*84

Evrimciler, insanın sözde evrimi konusundaki çaresizliklerini gizlemek, bir yandan da kendilerini avutabilmek için, geçmişte yaşamış ve soyu tükenmiş bazı maymun türlerinin ve insan ırklarının fosillerini, hayali bir sıralama içinde dizerler. Bu fosillerin hiçbiri, maymunsu canlılardan insana doğru bir evrim sürecini göstermemektedir. Bu fosillerin hayali maketleri, çizimleri ve evrimcilerin taraflı yorumlarıyla insanın evrimi teorisine sözde bilimsel bir görünüm ve geçerlilik kazandırılmaya çalışılır.

Nature dergisinin editörü Henry Gee, 12 Temmuz 2001 tarihli *Nature*'da yayınlanan makalesinde, evrimciler tarafından insanın ataları olduğu iddia edilen hominid (insansı) fosillerinin, ilkelden gelişmişe doğru bir sırayı takip etmediğini, aksine kayıtlarda bu fosillerin bir anda ortaya çıktığını belirtmektedir. Makalede, evrim teorisinin 150 yıldır umulan kanıtı olan "ara formların" var olmadığı, farklı türlerin hep aniden ortaya çıktığı şöyle bir benzetmeyle açıklanmaktadır:

*Hominid fosillerinin keşfi, yolcu otobüslerine benziyor. Bir süre için hiçbiri yokken, aynı anda 3 tanesi birden ortaya çıkıveriyor.*85

Gee, *In Search of Deep Time* (Zamanın Başlangıcını Ararken) adlı kitabında ise, insanın sözde evrimi şemasının (aşağıda), ata-torun ilişkileri hakkında hiçbir bilgi vermediğini, "kayıp halka" olmadığını ve insana doğru aşama aşama bir gelişim görülmediğini belirtmekte, şemadaki canlıların birbirlerinden farklı yerlerden ortaya çıktıklarını belirtmektedir.86

Gee, *"İnsanın evrimi ile igili fosil kanıtları parça parça ve farklı yorumlara açık. Şempanzelerin evrimi ile ilgili fosil kayıtları ise tamamen eksik."* diyerek, insanın sözde evrimi ile ilgili delillerin yokluğunu bir kez daha vurgulamaktadır.87

Bu tür itiraflar konusunda Henry Gee yalnız değildir. George Washington Üniversitesi'nden profesör Bernard Wood da, *Nature* dergisindeki bir makalesinde,

insanın evrimsel kökeni ile ilgili taksonomik ve filogenetik ilişkilerin karanlıkta kaldığını belirtmekte ve şöyle demektedir:

*Bizim kendi cinsimizin (genus), yani Homo'nun bilinen en eski temsilcilerinin taksonomisinin (sınıflandırmasının) ve filogenetik (evrimsel akrabalık) ilişkilerinin karanlıkta olması dikkat çekici bir durumdur. Mutlak tarihlendirme tekniklerindeki gelişmeler ve fosillerin yeniden yorumlanması, basit, çizgisel bir insan evrimi modelini savunulamaz hale getirmiştir ki, bu modelde Homo habilis Australopithecuslardan sonra gelir ve sonra da Homo erectus aracılığıyla Homo sapiens'e evrimleşir. Ama, (bu modele karşılık) herhangi bir alternatif ortak görüş de ortaya çıkmış değildir.*88

Harvard Üniversitesi'nden zooloji ve biyoloji profesörü Richard Lewontin de, insanın sözde evriminin fosil kayıtlarında hiçbir delili olmadığını şöyle itiraf eder:

*Homo sapiens'in kökeninden önceki uzak geçmişi göz önünde bulundurduğumuzda, tamamlanmamış ve birbiriyle bağlantısız bir fosil kaydıyla karşılaşırız. Bazı paleontologlar tarafından öne sürülen heyecanlı ve iyimser iddialara rağmen direkt atamız olarak belirlenebilecek hiçbir hominid türüne ait fosil yoktur... Hominid olarak kabul edilen en eski fosiller ilkel taş aletlerle ilişkilendirilen, Mary ve Louis Leakey tarafından Olduvai Gorge'da ve Afrika'nın başka yerlerinde bulunan ünlü fosillerdir. Bu fosil hominidler 1.5 milyon yıldan daha önceki dönemlerde yaşamışlardır ve bizim beyinlerimizin yarısı kadar beyinlere sahiptirler. Bunlar kesinlikle bizim türümüzün üyeleri değildiler ve bizim atalarımızın soyundan mıydılar veya bizim atalarımıza benzeyen bir soydan mıydılar, bunu bile bilmiyoruz.*89

Time dergisinin yazarlarından ve koyu bir evrimci olan Michael D. Lemonick dahi insanın evrimi konusundaki çaresizliklerini "How Man Began" (İnsan Nasıl Doğdu?) başlıklı makalesinde şöyle ifade etmiştir.

*Ancak, bir asırdan fazla süren kazılara rağmen, fosil kayıtları çıldırtırcasına eksik kalmaya devam ediyor. Çok az sayıdaki ipucu, hatta resme uymayan tek bir kemik bile herşeyi alt üst edebilir. Neredeyse her büyük buluş geleneksel anlayışta derin çatlaklar açmış ve bilim adamlarını ateşli tartışmalar ortasında yeni teoriler üretmeye zorlamıştır.*90

İlginç olan ise, evrimcilerin bu gerçeklerin farkında olmalarına, yani ellerinde evrimi kanıtlayan hiçbir delil olmadığını bilmelerine rağmen, hala teoriyi savunabiliyor olmalarıdır. Bu evrimcilerin teorileri konusunda ne denli bağnaz olduklarını, ayrıca bilime ve akla aykırı hareket edebildiklerini gösteren delillerden biridir.

Evrimcilerin Hayali Ataları

Hiçbir delili olmayan insanın sözde evrimi iddiası, insanın soy ağacını *Australopithecus* adlı bir maymun türüyle başlatır. İddiaya göre *Australopithecus* zamanla ayağa kalkmış, beyni büyümüş ve çeşitli aşamalardan geçerek günümüz insanı *(Homo sapiens)* haline gelmiştir. Ancak fosil bulguları bu senaryoyu

desteklememektedir. Her türlü ara form iddiasına rağmen, insan ve maymunlara ait fosil kalıntıları arasında aşılamaz bir sınır vardır. Dahası birbirinin atası olarak gösterilen türlerin gerçekte aynı dönemde yaşamış çağdaş türler oldukları ortaya çıkmıştır.

Australopithecus

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. *Australopithecus* cinsinin çeşitli türleri bulunsa da sadece *Australopithecus afarensis* (1974 yılında bulunduğunda dünyaya insanın evriminin ispatı olarak sunulan 'Lucy'nin temsil ettiği tür) insanın doğrudan atası kabul edilir. Ancak *Australopithecus* fosilleri üzerinde yapılan detaylı analizler bunların soyu tükenmiş maymun türleri olduğunu ortaya koymuştur.

*Australopithecine*lerin ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecine*lerin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Hepsinin beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm.) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek *Australopithecine* dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecine*lerin, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik yürüdükleri tezidir.

Oysa *Australopithecus* cinsi üzerinde yapılan birçok araştırmada bu türün insana benzer şekilde yürüyemediği ve iki ayaklı olmadığı sonucuna varılmıştır:

1. Dünyaca ünlü anatomist Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, *Australopithecine*lerin sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.91

2. Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus* cinsinin iskelet yapısının günümüz orangutanlarınınkine benzediği sonucuna varmıştır.92

3. 1994 yılında İngiltere'de Liverpool Üniversitesi'nden Fred Spoor ve ekibi, *Australopithecus*'un iskeleti ile ilgili kesin bir sonuca varmak için kapsamlı bir araştırma yaptı. İskeletlerde, vücudun yere göre konumunu belirleyen "salyangoz" isimli bir organ üzerinde incelemeler yürütüldü. Spoor'un vardığı sonuç, ***Australopithecus*'un insanlarınkine benzer bir yürüyüş şekline sahip olmadığıydı.**93

4. 2000 yılında B. G. Richmond ve D. S. Strait isimli bilim adamlarının gerçekleştirdiği ve *Nature* dergisinde yayınlanan bir araştırmada *Australopithecine*lerin

önkol kemikleri incelendi. Karşılaştırmalı anatomik incelemeler, bu türün günümüzde yaşayan ve 4 ayak üzerinde yürüyen maymunlarla aynı önkol anatomisine sahip olduğunu gösterdi.94

Nitekim yıllar önce ünlü evrimci Richard Leakey de *Australopithecine*lerin yürüyüş şekillerinin maymunlarınkine benzediğini söylemişti:

*Aslında Rudolf Australopithecineleri "boğum yürüyüşlü" pozisyonuna, günümüze kadar gelen Afrikalı maymunlar kadar yakın olabilir.*95

Paris Doğa Tarihi Müzesi'nden Christine Berg de, 1994 yılında *Journal of Human Evolution* adlı dergide yayınlanan yazısında *Australopithecus*'un yürüyüş ve duruş şekillerini incelemiş ve insanlardan çok farklı oldukları sonucuna varmıştır:

*Mevcut sonuçlar, Australopithecus'un iki ayaklılığının Homo cinsinden farklı olması gerektiği sonucuna getiriyor. Sadece Australopithecus'un yürürken kalça ve dizlerini uzatma yeteneği daha az olduğu için değil, ancak aynı zamanda leğen kemiğini ve bacaklarının alt kısmını daha farklı hareket ettirdiği için. Görüldüğü kadarıyla Australopithecine insanlardan belirgin şekilde farklı yürüyordu; yürüyüşü paytaktı, leğen kemiği ve omuzları omurgasının çevresinde geniş dönüşler yapıyordu. Bu tür bir yürüyüş insanın iki ayaklılığına oranla daha fazla enerji gerektirir.*96

Londra Doğa Tarihi Müzesi Paleontoloji Bölümü'nden profesör Peter Andrews da *Australopithecus*'un daha çok maymunsu özellikler gösterdiğini, ağaçlarda yaşamaya uygun ayak yapısı olduğunu belirtmektedir. Profesör Andrews *Nature* dergisinde yayınlanan makalesinde şöyle demektedir:

Gelişimsel özellikleri de insandan çok maymunlara benzemektedir. Filogenetik açıdan hominidler veya değiller, ancak bana göre ekolojik açıdan hala maymun olarak kabul edilmelidirler. 97

Profesör Charles E. Oxnard, *Australopithecine*lerin ara geçiş formu veya insanımsı olamayacaklarını, bunların özgün bir grup olduklarını şöyle kabul etmektedir:

*Her durumda, ilk incelemeler Australopithecus fosillerinin insanlara benzer olduğunu veya en kötü ihtimalle insanlarla Afrika maymunları arasında geçiş formu olduklarını öne sürse de, kanıtlarının tamamının incelenmesi gerçeğin farklı olduğunu göstermektedir. Bu fosiller açıkça hem insanlardan hem de Afrika maymunlarından farklıdırlar... Australopithecus özgündür...*98

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie* gibi bilim dergileri tarafından da kabul edilmektedir. Derginin Mayıs 1999 sayısında bu konu kapak yapılmıştır. *Australopithecus afarensis* türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, **"Adieu Lucy" (Elveda Lucy)** başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insan soyunun kökeni olmadığı ve bunların soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır.99

Australopithecus'un zaman içinde iki ayaklı hale geldiği tezinin tutarsızlığını gösteren son bir bulgu, Afrika ülkelerinden Uganda'nın Bwindi ormanlarında rastlanan şempanzelerdir. Liverpool Üniversitesi araştırmacılarından Robin Crompton'un

keşfettiği şempanzelerin özelliği zaten iki ayak üzerinde yürüyor olmalarıdır. İskoçya'nın *The Scotsman* gazetesinde "İki Ayaklı Maymunlar Darwin'i Çiğnedi" başlığıyla verilen haberde Crompton şu yorumu yapmaktadır: *"Bu durum, genelde kabul edilen, dört ayağı üzerinde yürüyen şempanzelerden evrimleştiğimiz iddiasına aykırı."*100

Görüldüğü gibi *Australopithecus*'un insanın atası sayılması için hiçbir neden yoktur. Bu cinse ait canlılar soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir.

Homo habilis

Australopithecus'un iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecus*'dan sonra *Homo erectus* gelir. *Homo erectus*, isminin başındaki *"Homo"* yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi *Australopithecus*'un iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü *Australopithecus*'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan *Homo erectus*'a geçmek ise, evrimci teoriye göre bile mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte *Homo habilis* kavramı, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakeyler tarafından ortaya atıldı. Leakeylere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

Oysa 80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen *Australopithecus habilis* olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü *Homo habilis*, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellik taşıyordu. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. 630 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının bir göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından bir ara form olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecine*ler gibi soyu tükenmiş bir maymundu.

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, *Homo habilis*'in gerçekten de *Australopithecus*'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan ve OH62 ismi verilen iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarınınki gibi küçük beyin hacmine, dallara tırmanmaya yarayan uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında *Homo* yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, Australopithecus ve Homo habilis türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını, ancak Homo erectus ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir. 101

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld, çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, başta belirttiğimiz gibi insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Spoor, Wood ve Zonneveld insan morfolojisi gösteren ilk fosillerin *Homo erectus* grubuna ait olduğunu, *Australopithecus*'un -ve *Australopithecus robustus* olarak bilinen *Paranthropus*'un- ise klasik maymun karakteri sergilediğini şöyle özetlediler:

*Fosil hominidler arasında, modern insan morfolojisini gösteren ilk tür Homo erectus'tur. Tersine, Güney Afrika'dan gelen ve Australopithecus ve Paranthropus olarak yorumlanan kafatasındaki yarı dairesel kanal boyutları, günümüze kadar yaşayan büyük maymunlara benzemektedir.*102

Stw 53 adındaki *Homo habilis* örneği üzerinde de incelemeler yapan Spoor, Wood ve Zonneveld, şaşırtıcı bir biçimde, "Stw 53'ün, *Australopithecine*lerden daha az iki ayaklı davranışları gösterdiğini" buldular. Bu *H. habilis* örneğinin *Australopithecus* türünden çok daha fazla maymuna benzediği anlamına geliyordu. Dolayısıyla söz konusu bilim adamları, Stw 53'ün *"Australopithecine*ler ve *H. erectus*'da görülen morfolojiler arasında ara geçiş olmasının mümkün olmadığı" sonucuna vardılar.103

Wood ve Collard 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan yazılarında ise vardıkları sonucu şöyle tekrarladılar:

Homo için doğrulanabilir kriterler üzerine kurularak düzeltilmiş bir tanım sunuyoruz; ve buna göre Homo habilis ve Homo rudolfensis'in Homo cinsine dahil olmadığı sonucuna varıyoruz. 104

Hatta S. Scherer-Hartwig ve R. D. Martin gibi bazı bilim adamları da yaptıkları incelemeler sonucunda, *Homo habilis*'in *Australopithecus*'dan daha çok maymun özellikleri gösterdiklerini belirttiler:

*Australopithecus afarensis'e (AL 288-1, "Lucy") ve Homo habilis'e (OH 62, "Lucy'nin çocuğu") isnat edilen yetişkin iskeletlerinin her ikisi de alt ve üst uzuvların kalıntılarını içeriyor. Bu iskeletlerin farklı uzuv kemiği ölçüleri arasındaki ilişki Afrika maymunlarının ve insanlarınki ile kıyaslandı. Şaşırtıcı olarak, OH 62'nin Afrika maymunlarına AL 288-1'den daha çok benzerlik gösterdiği ortaya çıktı. Ancak iskeleti 1 milyon yıl daha yaşlı olan A. afarensis, Homo habilis'in atası olarak kabul edilmektedir.*105

Ian Tattersall ise "The Many Faces of *Homo habilis*" (*Homo habilis*'in Farklı Yüzleri) adlı makalesinde şu yorumu yapmaktadır:

Giderek daha da açık hale geliyor ki, Homo habilis diğer hiçbir sınıflandırmaya dahil edilemeyen fosillerin bir araya toplandığı bir artık sepeti haline geldi, ve bu haliyle bir çok yönüyle birbirine hiç benzeşmeyen bir çok insansı fosilin toplandığı bir kategori olmaktan öteye gitmiyor. 106

Baştan beri incelediğimiz tüm bu bulguların sonucunu özetlemek gerekirse, şu iki önemli sonuca varılabilir:

(1) *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte *Homo* yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur, insanın sözde soy ağacındaki ara geçiş formları değillerdir.

Homo erectus

Homo erectus "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" yani "dik" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneklerinin aksine diktir. **Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.**

Evrimcilerin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü, dar alnı ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda dar alın ve kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avustralya yerlileri Aborijinlerde).

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise, bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.107

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı.

Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosillerinin en ünlüsü olan Turkana Çocuğu'nun da incelenmesiyle, *Homo erectus*'un günümüz insanından bir farklılığının olmadığı kesinlik kazandı.

Evrimci paleoantropolog Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

*Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.*108

Connecticut Üniversitesi'nden profesör William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo erectus*'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

*Hepsi Homo sapiens türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, Homo erectus'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (Homo sapiens'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.*109

Homo erectus'un yapay bir sınıflama olduğu, *Homo erectus* kategorisine dahil edilen fosillerin gerçekte *Homo sapiens*'ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, bilim dergilerinde de giderek daha fazla dile getirilmektedir. *American Scientist* dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve 2000 yılında bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

*Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve Homo erectus'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde, Homo erectus'un bir tür olarak geçerliliği bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini savundular. Homo cinsinin tüm üyeleri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani Homo sapiens türüydü onlara göre, ve bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyordu. Konferansın konusu, Homo erectus'un var olmadığıydı.*110

Üstteki tezi savunan bilim adamlarının vardığı sonuç, "*Homo erectus*, *Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırktır" şeklinde de özetlenebilir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (*Australopithecus, Homo habilis* ve *Homo rudolfensis*) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır.

Homo sapiens archaic, Homo heilderbergensis ve Cro-Magnon

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar.

Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma ise, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heilderbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller, anatomik olarak günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 780 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alına sahiptir. 1600 cc'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal Adamı'nın ve *Homo erectus*'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, Cro-magnon kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cro-magnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cro-magnon ve Neandertal ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir.

Sonuç itibariyle, bu insanların hiçbiri "ilkel tür"ler veya ara geçiş formları değildir. Tarih içinde yaşamış veya diğer ırklara karışıp asimile olarak ya da soyları tükenip yok olarak tarih sahnesinden çekilmiş farklı insan ırklarıdır.

Fosil kayıtlarında insanlar hep insan, maymunlar ise hep maymun olarak bulunmaktadır

Buraya kadar incelendiği gibi, fosil kayıtlarından elde edilen bilgiler, insanın evrimi senaryosunun hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtlarında ya insanlara ya da maymun ve maymun benzeri canlılara ait kalıntılar bulunmaktadır; evrimcilerin bulmayı umdukları ara geçiş formlarından ise eser yoktur. Nitekim böyle bir evrimi sağlayabilecek bir doğa mekanizması da yoktur. Daha tek bir protein molekülünün tesadüfen nasıl ortaya çıkmış olabileceğini açıklayamayan evrim teorisinin, insan gibi son derece kompleks bir bedene, düşünmek, sevinmek, karar vermek, idrak etmek, estetikten ve sanattan zevk almak, beste yapmak, resim çizmek, kitap yazmak gibi yetenek ve özelliklere sahip bir varlığın rastlantısal mutasyonlar sonucunda maymun benzeri hayvanlardan nasıl evrimleştiğini açıklayabilmesi, kesinlikle imkansızdır.

Kısacası insanın evrimle ortaya çıktığına dair hiçbir kanıt yoktur ve zaten böyle bir değişimin olması da mümkün değildir. Evrimcilerin bunu kabullenmek istemeyişleri, gerçeği değiştirmez. İnsanın Yaratıcısı tesadüfler değil, alemlerin Rabbi olan, Üstün ve Güçlü, Yüce Allah'tır.

Sahte Ara Formlar

Buraya kadar olan bölümlerde evrim teorisi için son derece önemli olan ara geçiş formlarına ait fosillerin bulunmadıklarından söz ettik. Ancak buna rağmen evrimci kitaplarda, dergilerde veya bazı ders kitaplarında adı geçen "ara geçiş formları" vardır. Hatta bunların birçoğu, örneğin *Archæopteryx* veya Lucy, evrim teorisinin sembolü haline gelmiştir. Bazen de gazete ve dergilerde, "kayıp halka bulundu" benzeri başlıklarla duyurulan haberler okursunuz. Bu haberlerde, bulunan bir fosilin, evrimcilerin yıllardır aradıkları ara geçiş formu olduğu iddia edilir. Öyle ise bu adı geçen ara geçiş formları nelerdir?

Bu bölümde birçoğunu ele alacağımız bu sözde ara geçiş formları, gerçekte ara formlar değillerdir. Hepsi bir başka türle arasında ata-torun ilişkisi bulunmayan, özgün ve eksiksiz yapıda türlere ait canlıların fosilleridir. Ancak evrimciler taraflı yorumlarla, bazen sahtekarca yöntemler kullanarak bunları ara formlar olarak tanıtırlar. İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, tüm bu sözde ara formlar evrimcilerin arasında da ihtilaf konusudur. Hatta gerçekleri kabullenmekten çekinmeyen bazı evrimciler bunların ara form olmadıklarını kabul ederek duyurmaktadırlar.

Cœlacanth

Cœlacanth, yaklaşık 150 cm boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemiklibalıklar (*Osteichthyes*) sınıflamasına aittir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen(408-360 milyon yıl arası) dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır. 1938 yılına kadar birçok evrimci zoolog bu canlının, gövdesindeki iki adet çiftli yüzgeçleri kullanarak deniz tabanında yürüdüğünü ve deniz-kara hayvanları arasında bir geçiş formu olduğunu varsayıyordu. Evrimciler bu iddialarına dayanak olarak ellerinde bulunan *Cœlacanth* fosillerinin yüzgeçlerindeki kemikli yapıları gösteriyorlardı. Ancak 1938 yılında yaşanan bir gelişme bu ara tür iddiasını tamamen çürüttü. Güney Afrika Cumhuriyeti açıklarında canlı bir *Cœlacanth* ele geçirildi! Üstelik en az 70 milyon yıl önce ortadan kalktığı düşünülen bu canlı türü üzerinde yapılan incelemeler *Cœlacanth*ların **400 milyon yıldır hiçbir değişikliğe** uğramadıklarını gösteriyordu.

Focus dergisinin Nisan 2003 sayısında bu bulgunun meydana getirdiği şaşkınlık şu ifadelerle ortaya konmaktadır:

Aslında canlı bir dinozor bulunmuş olsaydı, bu çok daha az şaşırtıcı olurdu. Çünkü fosiller Coelacanth'ın, dinozorların sahneye çıkmasından 150-200 milyon yıl önce var olduklarını gösteriyor. Birçok bilim insanının kara omurgalılarının atası olarak gösterdiği, en az 70 milyon yıl önce yok olduğu sanılan balık, canlı bulunmuştu! 111

Sonraki yıllarda hepsi canlı yaklaşık 200 tane *Cœlacanth* (*Latimera chalumnae)* ele geçirildi. Hiçbir değişime uğramayan balıkların 150 ila 600 metre arası derinlikte yaşadıkları ve mükemmel bir bedene sahip oldukları anlaşıldı. 1987 yılında Max Planck Enstitüsü'nden profesör Hans Fricke, Geo adındaki mini denizaltıyla, Afrika'nın doğusunda yer alan Komor Adaları çevresinde 200 metre kadar derinliğe inerek bu canlıları doğal ortamlarında gözlemledi. Gördü ki, kemikli yüzgeçler, tetrapodlarda (dört ayaklı kara canlılarında) yürüme görevi gören uzantılarla hiçbir işlevsel bağlantı göstermiyordu.

Focus dergisinde bu araştırmanın sonuçları şöyle aktarılmaktadır:

Esnek yüzgeçlerinin, dört ayaklı kara omurgalılarınınkine benzer bir işlevi yoktu. *Bunlar, hayvanın baş aşağı ve geri geri de dahil olmak üzere, her yöne yüzmesini sağlıyordu.*112

400 milyon yıllık dönemde hiçbir değişim izi göstermeyen bir canlı olan *Cœlacanth* evrimcileri çok zor durumda bırakmıştır. Üstelik *Cœlacanth*ların hiçbir değişim yaşamadığı 400 milyon yıllık dönemdeki kıta hareketleri düşünüldüğünde evrimcilerin tamamen çaresiz kaldıkları görülür. *Focus* dergisinde bu konuda şunlar yazılmaktadır:

*Bilimsel verilere göre, günümüzden yaklaşık 250 milyon yıl önce, tüm kıtalar birleşikti. Pangea adı verilen bu büyük kara parçasını tek ve dev bir okyanus çevreliyordu. Yaklaşık 125 milyon yıl önce, kıtaların yer değiştirmesi sonucunda, Hint Okyanusu açıldı. Günümüzde, Cœlacanthların doğal ortamlarının önemli bir parçasını oluşturan Hint Okyanusu'ndaki volkanik mağaralar da kıta hareketlerinin etkisiyle ortaya çıktı. İşte tüm bu verilerin ışığında önemli bir gerçek daha karşımıza çıkıyor. Yaklaşık 400 milyondan beri var olan bu hayvanların, doğal ortamlarında meydana gelen bunca değişikliğe rağmen değişmediği gerçeği!*113

Tam 400 milyonluk dönemde *Cœlacanth*'da hiçbir değişiklik yaşanmaması, canlılığın evrimle ortaya çıktığı ve canlılarda sürekli bir evrim olduğu teziyle açıkça çelişmektedir.

Dahası *Cœlacanth*, evrim teorisinin hayali bir geçişle birbirine bağladığı deniz ve kara canlıları arasındaki derin uçurumu ortaya çıkarmaktadır. Profesör Keith S. Thomson'un *The Story of the Coelacanth* (*Cœlacanth*'ın Hikayesi) ismini taşıyan kitabında şu bilgiler aktarılmaktadır:

Örneğin, bilinen en eski Cœlacanth (Diplocercides) da, kesinlikle aynı biçimde bir rostral organa (kafatasının içinde bulunan peltemsi bir maddeyle dolu kese ve ona bağlı altı tüp, zoologlarca rostral organ olarak adlandırılıyor), özel bir kafatası eklemine, içi boş bir sırt ipine (notokord) ve az sayıda dişe sahipti. Tüm bunlar, grubun Devoniyen dönemden beri (400 milyon yıldır) hemen hemen hiç değişmediğini gösterdiği gibi, ***fosil kayıtları arasında büyük bir boşluğun*** *olduğunu da gösteriyor. Çünkü, Cœlacanthların hepsinde görülen ortak özelliklerin ortaya çıkışını gösteren* ***ata fosiller zincirine sahip değiliz.***114

Coelacanth'ın Evrimi Reddeden Kompleks Yapısı

Cœlacanth'ın hiçbir atası olmadan aniden ortaya çıkışı ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramamasının yanında, *Cœlacanth*ların kompleks yapıları da evrimciler açısından büyük bir sorundur. Güney Afrika'da bulunan dünyaca ünlü JLB Smith Balık Bilimi Enstitüsü'nün yöneticisi profesör Michael Bruton *Cœlacanth*'ı son derece karmaşık bir hayvan olarak tanımlamaktadır.

Doğum, bu canlıların kompleks özelliklerinden biridir. *Cœlacanth*lar yavrularını doğumla dünyaya getirirler. Portakal büyüklüğündeki yumurtaları, balığın içindeyken çatlar. Üstelik yavruların annenin bedeninden plasenta benzeri bir organ sayesinde beslendiklerine dair bulgular mevcuttur. Plasenta anneden yavruya oksijen ve besin sağlamanın yanı sıra yavrunun bedeninde solunum ve sindirimden arta kalan maddeleri uzaklaştıran kompleks bir organdır. Karbonifer döneme ait (360-290 milyon yıl önceki dönem) embriyo fosilleri böyle kompleks bir sistemin memelilerin ortaya çıkmasından çok önce var olduğunu göstermektedir. 115

Öte yandan, *Cœlacanth*ların çevredeki elektromanyetik alanlara duyarlı olduğunun tespit edilmesi bu canlılarda kompleks bir duyu organının da varlığını göstermiştir. Bilim adamları balığın rostal organının beyne bağlandığı sinirlerin düzenine bakarak, bu organın elektromanyetik alanları algılama görevini yürüttüğünü kabul etmektedirler. Bu mükemmel organın en eski *Cœlacanth* fosillerinde dahi mevcut olması, diğer kompleks yapılarla birlikte ele alındığında evrimcilerin çözümleyemeyeceği bir sorun ortaya çıkarmaktadır. *Focus* dergisinde bu sorun şöyle ifade edilmektedir:

Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. Cœlacanth'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece karmaşık bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor.

Tüm bunlar evrim teorisine büyük birer darbedir: Plasenta benzeri bir organın ve elektromanyetik dalgaları algılayan kompleks yapıların bu kadar eski dönemlerde kusursuz şekilde bulunduklarının gösterilmesi, doğa tarihinde evrim teorisinin iddia ettiği gibi basitten komplekse doğru aşamalı evrim yaşanmadığını açıkça göstermektedir.

Cœlacanth'tan Evrime Bir Başka Darbe Daha: Kan Özellikleri

1966 yılında ele geçirilen bir *Cœlacanth* yakalandıktan hemen sonra donduruldu. Bilim adamları balığın kanı üzerinde inceleme yaptıklarında çok şaşırdılar: *Cœlacanth*, köpek balığı kanı taşıyordu!

Cœlacanth dışındaki tüm kemiklibalıklar (*Osteichthyes*), deniz suyu içip, fazla tuzu gövdelerinden atarak su gereksinimlerini karşılarlar. *Cœlacanth*'ın gövdesinde bulunan sistem ise, kıkırdaklıbalıklar (*Chondrichthyes*) sınfında bulunan köpek balığının gövdesindeki sistem gibidir. Köpek balığı, proteinlerin parçalanması sonucunda açığa

çıkan amonyağı üreye dönüştürür ve insan için ölümcül olabilecek düzeylerde üreyi kanda tutar. Çevredeki suyun tuzluluk oranına göre kanda bulunan bu maddelerin oranı ayarlanır, sonuçta kan, deniz suyu ile izotonik duruma geldiğinden (içteki ve dıştaki suların ozmotik basınçları eşitlendiği, yani aynı yoğunluğa ulaştıkları için) dışarıya su kaybı olmaz. *Cœlacanth*'ın karaciğerinin üre üretmek için gereken enzimlere sahip olduğu da ortaya çıkarılmıştır. Yani *Cœlacanth*, dahil edildiği sınıflamada başka hiçbir türde bulunmayan ve ancak on milyonlarca yıl sonra köpek balıklarında ortaya çıkan özgün kan özelliklerine sahiptir.

Focus, *Cœlacanth*'da köpek balığı kanı bulunmasını, profesör Keith S. Thomson'un ifadesiyle "evrimsel bir sorun" olarak nitelemektedir. Dergi sorunu daha açık hale getirmekte ve moleküler analizlere dayanılarak, kıkırdaklıbalıklar sınıfındaki köpek balıklarıyla, kemikli balıklar sınıfındaki *Cœlacanth*lar arasında hiçbir evrimsel akrabalık kurulamadığını belirtmektedir. Görüldüğü gibi iki canlı arasındaki benzerliğe getirilecek hiçbir evrim yanlısı açıklama bulunmamaktadır. Evrimcilerin çoğu benzerliği açıklamada başvurdukları moleküler analiz yöntemleri bile bu konuda bir işe yaramamaktadır. Getirilebilecek tek açıklama, bu canlıların ortak bir yaratılışla, yani Allah'ın yaratışıyla yaratıldıkları gerçeğidir.

Seymouria

Seymouria, bazı evrimcilerin "sürüngenlerin atası" olarak gösterdikleri bir amfibiyen türüdür. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadıklarının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan *Hylonomus* ve *Paleothyris*, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.116 "Sürüngenlerin atası"nın sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması, elbette imkansızdır.

Therapsida

*Therapsid*ler, evrimcilerin sürüngenlerle memeliler arasında ara geçiş formu olarak gösterdikleri bir canlı türüdür. Bu iddianın geçersizliğini önceki bölümlerde incelemiştik, burada kısaca yineleyelim.

Therapsida takımına ait canlıların fosilleri, evrimcilerin iddialarını kanıtlamaz. Herşeyden önce Therapsidler fosil kayıtlarında Darwinizm tarafından beklenen kronolojik sırada ortaya çıkmazlar. Evrimcilerin iddialarının doğru olabilmesi için, *Therapsida* fosillerinin en fazla sürüngen çenesi özelliği taşıyandan en fazla memeli çenesi özellikleri taşıyana doğru bir çizgi izlemesi gerekmektedir. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sıra görülmemektedir.

Ünlü Darwinizm eleştirmeni Philip Johnson, *Darwin on Trial* adlı kitabında bu konu hakkında şu yorumu yapar:

*(Sürüngenler ve memeliler arasında) Suni bir soy kökeni çizgisi oluşturulabilir, ancak bu yalnızca farklı alt gruplara ait türleri keyfi olarak karıştırarak ve onları kronolojik sıra dışında düzenleyerek gerçekleştirilebilir.*117

*Therapsid*lerin memelilerle ortak olan tek özelliği kulak ve çene kemikleridir. Sürüngenlerin ve memelilerin üreme sistemleri ve diğer organlarındaki büyük farklılıklar incelendiğinde ise, sürüngenlerin memelilere nasıl evrimleşmiş olabileceği sorusunun cevaplanmaktan çok uzak olduğu görülecektir. Daha da ileriye gidecek olursak, işler daha da zorlaşacaktır; özellikle de, primatlar, atlar, yarasalar, balinalar, kutup ayıları, sincaplar, geviş getirenler gibi birçok farklı kategoriyi içeren bir grup olan memelilerin nasıl olup da tesadüfi mutasyonlar ve doğal seleksiyon ile sürüngenlerden evrimleşmiş olabilecekleri sorusu, cevapsızdır.

Archæopteryx

Archæopteryx, evrimcilerin kuşların sözde evriminde delil gösterdikleri en önemli canlıdır. Pek çok evrimci *Archæopteryx*'in hem sürüngen hem kuş özellikleri gösteren bir ara geçiş formu olduğunu öne sürer. Ancak günümüzde Alan Feduccia gibi evrimci otoriteler dahi bu iddianın geçersiz olduğunu kabul etmektedir.

Günümüzden yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamış olan *Archæopteryx*'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler bu kuşun bir ara geçiş formu değil, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türü olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Evrimcilerin *Archæopteryx* ile ilgili ara geçiş formu iddiaları ve cevapları

1. Sonradan bulunan göğüs kemiği: Yakın zamana kadar *Archæopteryx*'in "sternum"unun, yani göğüs kemiğinin olmaması, canlının uçamayacağının en önemli

kanıtı olarak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili bu argümanın yanlış olduğunu gösterdi. Zira bu son bulunan *Archæopteryx* fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. 118

Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

2. Tüylerin yapısı: *Archæopteryx*'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, *"tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu"*.119

Paleontolog Robert Carroll ise konu hakkında şu açıklamayı yapar:

*Archæpoteryx'in uçuş tüylerinin geometrisi modern uçucu kuşlarınki ile tamamen aynıdır, uçucu olmayan kuşların ise tüyleri simetriktir. Tüylerin kanat üzerindeki düzeni de modern kuşlarınkiyle benzerdir... Van Tyne ve Berger'e göre Archæopteryx'in kanatlarının boyutu ve şekli, tavuk cinsinden kuşlar, kumrular, ağaçkakanlar, çulluklar ve tüneyen ötücü kuşların çoğu gibi bitki örtüsünün sınırlı açıklıkları boyunca hareket eden kuşlarınkine benzerdir... Uçuş tüyleri en az 150 milyon yıldan beri durağandır (değişmemiştir).*120

3. Kanatlarındaki pençeler ve ağzındaki dişler: Evrimciler *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeler ve ağzında dişler olmasını, bu canlının bir ara geçiş formu olduğunun en önemli delili olarak sayıyorlardı. Oysa bu özellikler canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, *Touraco corythaix* ve *Opisthocomus hoazin*'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuştur. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu öne sürerek yanılmaktadırlar. Çünkü dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx*'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın dönemlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

Daha önemlisi ise, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinozorların diş yapılarından çok farklı olmasıdır. L. D. Martin, J. D. Stewart ve K. N. Whetstone gibi ünlü kuş bilimcilerin yaptıkları ölçümlere göre, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen *Theropod* dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.121Aynı araştırmacılar, aynı zamanda *Archæopteryx* ile onun sözde ataları olan *Theropod* dinozorlarının bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve aralarında hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.122

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otoritelerinden biri olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinozorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu S. Tarsitano, M. K. Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.123

4. *Archæopteryx*'in kulak yapısı: A. D. Walker, *Archaeopteryx*'in kulak bölgesini de incelemiş ve kulak yapısının günümüz kuşları ile aynı olduğunu belirtmiştir.124

5. *Archæopteryx*'in kanatları: Wales Üniversitesi, Biyoloji Bilimleri Enstitüsü'nden J. Richard Hinchliffe embriyolar üzerinde modern izotopik teknik kullanarak, kuşların kanatlarının II, III ve IV. parmaklardan oluşurken, *Theropod* dinozorlarının ellerinin I, II ve III. parmaklardan oluştuğunu saptamıştır. Bu *Archæopteryx*-dinozor bağlantısını savunanlar için büyük bir problemdir.125 Hinchliffe'nin araştırma ve gözlemleri, ünlü bilim dergisi *Science*'ın 1997 yılındaki bir sayısında şöyle yayınlanmıştır:

*Theropodlarla kuş kemikleri arasındaki homoloji, "dinozor-kökeni" hipotezi ile ilgili diğer bazı problemleri akla getirmektedir. Bunlardan bazıları şunlardır: (i) Archæopteryx kanadı ile kıyaslandığında, (vücut büyüklüğüne göre) theropodun çok daha küçük olan ön kolu. Bu tip küçük kollar oldukça büyük bir dinozorun yerden yukarıya doğru havalanması için ikna edici bir ön kanat değildirler. (ii) Theropodlardaki bilek kemiği, sadece dört türde bulunmaktadır. Theropodların çoğu çok daha fazla sayıda bilek kemiğine ait parçalara sahiptir. Bunun Archæopteryx ile benzerlik oluşturması çok zordur. (iii) Zamanlama ile ilgili bir paradoks ise, pek çok Theropod dinozorunun ve özellikle de kuşa benzeyen dromaesaur'ların fosil kayıtlarında Archæopteryx'den daha sonra bulunmalarıdır.*126

6. Zamanlama Uyumsuzluğu: Hinchliffe'nin belirttiği "zamanlama uyumsuzluğu", evrimcilerin *Archæopteryx* hakkındaki iddialarına en öldürücü darbeyi indiren gerçeklerden biridir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, *Archæopteryx*'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkça gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri,

Archæopteryx'in atası olarak gösterilen theropod dinozorların, aslında *Archæopteryx*'ten daha genç olmalarıdır:

*Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, Archæopteryx'in teorik atalarından beklenebilecek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) Archæopteryx'ten daha sonra ortaya çıkarlar.*127

Tüm bunlar, *Archæopteryx*'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir. Bu canlıyı theropod dinozorlarla ilişkilendirmek ise, son derece tutarsızdır. Amerikalı biyolog, Richard L. Deem de *"*Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory*"* ("Kuşlar Dinozordur" Teorisinin Sonu) başlıklı makalesinde, kuş-dinozor evrimi iddiası ve *Archæopteryx* hakkında şunları yazmaktadır:

*Son çalışmaların sonuçları göstermektedir ki, theropod dinozorların elleri (ön kol kemiklerindeki) birinci, ikinci ve üçüncü hanelerden türemiştir, ama kuşların kanatları, ikinci, üçüncü ve dördüncü hanelerden türerler... 'Kuşlar dinozordur' teorisiyle ilgili başka problemler de vardır. Theropodların ön ayakları Archæopteryx'le kıyaslandığında, vücutlarına göre çok küçüktür. Bu canlıların ağır vücutları da düşünüldüğünde, bir tür "ön-kanat" (proto-wing) geliştirmeleri olası gözükmemektedir. Theropod dinozorların çok büyük bölümü (kuşlarda bulunan) semilunatik bilek kemiğinden yoksundur ve Archæopteryx'te hiçbir benzeri bulunmayan bazı bilek parçalarına sahiptir. Bütün theropodlarda V1 sinirleri diğer bazı sinirlerle birlikte kafatasını yandan terk eder, kuşlarda ise aynı sinirler kafatasını ön taraftan kendilerine ait bir delikten geçerek terk eder. Bir başka sorun ise, Theropodların çok büyük kısmının Archæopteryx'ten daha sonra ortaya çıkmış olmalarıdır.*128

7. Diğer eski kuş fosilleri: Son dönemlerde bulunan bazı fosiller, *Archæopteryx*'le ilgili evrimci senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koymuştur.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, *Confuciusornis* olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. 150 milyon yıllık *Archæopteryx*'e yakın bir yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu.129 Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'e çok yakın bir yaşa sahip olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezlerle çelişiyordu.

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı L. Hou, L. D. Martin ve Alan

Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. *Liaoningornis*, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.130 Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.131

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise, *Eoalulavis* oldu. *Archæopteryx*'ten 25-30 milyon yıl daha genç, yani 120 milyon yaşında olduğu söylenen *Eoalulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.132

2002 yılında ise R. N. Melchor, S. de Valais, and J. F. Genise adlı bilim adamları *Nature* dergisinde, *Archæopteryx*'ten 55 milyon yıl önce yaşamış kuşlara ait ayak izleri bulduklarını açıkladılar:

*Kuşların bilinen tarihi Geç Jurasik dönemde (150 milyon yıl öncesi civarında) Archæopteryx ile başlar... Biz burada, Arjantin'in fosil yataklarından, Geç Triyasik döneme ait açıkça kuş özellikleri gösteren, iyi korunmuş ve zengin, bilinen ilk kuş iskeleti kayıtlarından en az 55 milyon yıl önceye ait ayak izlerini tanımlıyoruz.*133

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin *Confuciusornis* veya *Archæopteryx*'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmiştir.

Jeholornis

Çin'de bulunan ve *Jeholornis* olarak adlandırılan bir kuş fosilinin uzun bir kuyruğa sahip olması, bazı evrimcilerin bu fosili kuşların dinozorlardan evrimleştiğine delil olarak göstermelerine neden oldu. Oysa, doğadaki birçok canlı türü bir diğeri ile benzer özellikler taşıyabilmektedir ve bu türlerin birçoğunun arasında evrimciler dahi evrimsel bir bağ kuramamaktadırlar. Sözgelimi ahtapotların göz yapısı insanların göz yapısı ile çok benzerdir. Ama ahtapotlarla insanlar arasında evrimsel bir bağ olduğunu evrimciler dahi iddia etmemektedirler. Sineklerin de kuşlar veya yarasalar gibi kanatları vardır, ancak bu türlerin hiçbiri arasında evrimciler açısından dahi, evrimsel bir akrabalık olduğunu öne sürmek mümkün değildir. Dolayısıyla dinozorlarla kuşlar arasında benzer bazı özellikler olması dinozorların kuşların atası olduğuna delil olarak gösterilemez. Nitekim, yıllarca kuşların dinozorlardan evrimleştikleri teorisine karşı çıkan ve bu teorinin yanlışlarını ortaya koyan kuş bilimci profesör Dr. Alan Feduccia, bir evrimci olmasına rağmen, bu konuda şu tespitte bulunmaktadır:

Eğer biri tavuk iskeleti ile dinozor iskeletine dürbünle bakarsa, ikisinin benzer olduğunu düşünebilir. Ancak yakından ve detaylı bir inceleme aralarında pek çok farklılık olduğunu ortaya çıkarıyor. Theropod dinozorlarının örneğin, eğri ve testere gibi uçları olan dişleri vardı, ancak ilk kuşların düz ve kanca gibi dişleri vardı ve uçları testere gibi değildi. Ayrıca her iki türün dişleri farklı şekillerde çıkıyor ve yenileniyordu. 134

Ayrıca, farklı canlı gruplarının özelliklerini üzerinde barındıran "mozaik canlılar"ın var olduğu bilinen bir gerçektir ve bunların evrim teorisine delil olmadığı Stephen Jay Gould gibi önde gelen evrimci otoriteler tarafından da kabul edilmiştir.135

Örneğin Avustralya'da yaşayan *Platypus*, memeli, sürüngen ve kuş özelliklerini aynı anda üzerinde taşımaktadır. Ancak evrimciler bu canlıya teorileri açısından bir açıklama getirememektedirler. Bir kuşun uzun bir kuyruğunun olması da, onun dinozorlardan evrimleştiğine delil olmaz. Evrim teorisinin bulması gereken canlılar "ara formlardır", mozaik canlılar değildir. Ara formlar, eksik, yarım, işlevini tam göremeyen organlara sahip olan canlılar olmalıdır. Oysa mozaik canlıların sahip oldukları organların her biri eksiksiz ve kusursuzdur. Örneğin *Jeholornis* tam ve güçlü bir uçucu kuştur.

Ayrıca bulunan bu fosilin 100 milyon yıllık olduğu tespit edilmiştir. Bu kuştan yaklaşık 50 milyon yıl önce uçabilen *Archæopteryx* gibi kuşlar zaten bulunmaktadır. Kuşların yarı dinozor-yarı kuş atalarının kendilerinden 50 milyon yıl sonra yaşıyor olduklarını iddia etmek, elbette mantıklı değildir.

Microraptor gui

2003 yılının Ocak ayında, *Microraptor gui* adı verilen 130 milyon yıllık bir fosil dünyaya duyuruldu. Bu fosilin dört kanatlı ve ağaçtan ağaca süzülen bir dinozora ait olduğu ileri sürüldü, bu bulgunun kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisine kanıt olduğu iddia edildi. Ancak çok kısa bir süre sonra bu iddiayı destekleyecek delil olmadığı bilim adamları tarafından açıklandı.

Örneğin *National Geographic* dergisinin Mayıs 2003 sayısında Christopher P. Sloan tarafından kaleme alınan ve "Kanatların Efendisi" başlığını taşıyan bir yazıda, *Microraptor gui*'nin evrimciler açısından kafa karıştırmaya devam ettiği, birçok bilim adamının bu canlının uçamayacağı yönünde yorumlar yaptığı belirtilmektedir. Sloan bu konuda şunları söylemektedir:

Ancak bilim adamları M. gui'nin havalanacak kadar hızlı koştuğunu düşünmüyor. Ayrıca nasıl bir engelli koşucu uzun etek giyip koşmaya kalkarsa tökezler, ayak tüyleri M. gui'yi de aynı şekilde tökezletmiş olabilir. Bilim adamlarına göre bu bol tüyler belki de uçan sincaplarda olduğu gibi paraşüt etkisi meydana getiriyordu. 136

Başka bilim adamları bu hayvanların ağaçtan ağaca süzülürken uçmaya başladığı varsayımına da itiraz ediyorlar: Daha kolayı varken bu canlıların kanat çırpıp enerji harcamalarını akla yatkın görmüyorlar. Ayrıca bazı araştırmacılar *M. gui*'nin ayak tüylerinin süzülerek bile olsa uçmaya elverişli olmadığını öne sürüyor.

Kısacası dino-kuş teorisi sadece propaganda ve önyargıyla sürdürülen bir dogmadır. *Microraptor gui* örneğinde de görüldüğü gibi, bu yönde yapılan her spekülasyon zaman içinde çürüyüp terk edilmeye mahkumdur.

"Sinovenator changii", kuşların atası değildir

Evrimciler Çin'de bulunan 130 milyon yıllık *"Sinovenator changii"* isimli dinozor fosilinin kuşların atası olduğunu öne sürmektedirler. Oysa bilinen en eski kuş olan *Archæopteryx*, günümüzden 150 milyon yıl önce yaşamıştır, yani söz konusu fosilden 20 milyon yıl daha yaşlıdır. Bu durumda, *Sinovenator changii*'nin kuşların atası olması imkansızdır, çünkü günümüz kuşları ile aynı özelliklere sahip kuşlarla aynı dönemlerde, hatta onlardan 20 milyon yıl sonra yaşamıştır.

Sinovenator changii'nin fosilinde tüylere rastlanmamış olmasına rağmen bazı evrimciler bu canlının "muhtemelen tüylü olduğunu" varsaymaktadırlar. Bu varsayıma dayanak olarak ise, bu fosilin bulunduğu bölgedeki diğer dinozor fosillerinin tüylü oldukları gösterilmektedir.

Fosilde tüyler bulunmamasına rağmen, bu fosilin tüyleri olduğunu varsaymak ve bundan yola çıkarak "dinozorlar kesin olarak kuşların atasıdır" sonucunu çıkarmak elbette ki bilimsel değildir. Dahası, sözü edilen Yixian Bölgesi'nde daha önce bulunan dinozor fosillerindeki tüyler tartışmalıdır. Birçok bilim adamı, bu dinozorlardaki yapıların tüy olmadığı görüşünde birleşmektedir.

Öne sürülen diğer hiçbir "tüylü dinozor" adayı da kesin değildir. Bu canlıların fosillerinde bazı "tüyümsü" yapılara rastlansa da, bunların gerçekte tüy olmadıkları belirlenmiştir. Önceki sayfalarda da incelendiği gibi Fedduccia gibi otoriteler bu yapıların "kolajen fiberleri" olduğunu ve tüy olarak kabul edilmelerinin büyük hata olacağını savunmaktadırlar.137

Atın Evrimi Masalı

Memelilerin kökeni konusu içinde önemli bir yer tutan başlık, uzunca bir zamandır evrimci kaynakların baş tacı ettikleri "atın evrimi" efsanesidir. Bu bir efsanedir, çünkü bilimsel bulgulara değil, hayal gücüne dayanır.

"Atın evrimi"ni sembolize ettiği iddia edilen şemalar, yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını şöyle anlatmıştır:

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli

*değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.*138

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli sorunu dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük açmazı "ara geçiş formları açmazı"nı gündeme getirmiştir.

Atın evrimi şemaları hakkında Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden ünlü evrimci paleontolog Niles Eldredge de, hala İngiltere Doğa Tarihi Müzesi'nin alt katında duran bu şema hakkında şunları söyler:

*Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.*139

Peki "atın evrimi" senaryosunun dayanağı nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan şemalarla ortaya atılmıştır. Farklı araştırmacıların öne sürdüğü 20'den fazla atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen devrinde yaşamış *Eohippus* (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan *Hyrax* isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.140

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. *Eohippus* ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de *(Equus nevadensis* ve *Equus occidentalis)* fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.141 Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* (Büyük Evrim Gizemi) adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

Darwinizm'in belki de en ciddi zafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir

*sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.*142

Tüm bu gerçekler, evrim teorisinin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır.

Ramapithecus

Ramapithecus, evrim teorisinin en büyük ve en uzun süren yanılgılarından birisi olarak kabul edilir. Bu isim, 1932 yılında Hindistan'da bulunan ve insan ile maymun arasında 14 milyon yıl önce meydana gelen ayrımın ilk basamağı olduğu iddia edilen fosil kayıtlarına verilmişti. Bulunduğu 1932 yılından, tamamen bir hatadan ibaret olduğu anlaşılan 1982 yılına kadar 50 sene boyunca da evrimciler tarafından kesin bir delil olarak kullanıldı.

Amerikalı evrimci Dr. Elwyn Simons, *Ramapithecus* hakkında *Scientific American*'ın Mayıs 1977 sayısında şöyle yazmıştı: *"Bu soyu tükenmiş primat, hominid soy ağacımızdaki ilk halkalardan biridir. Bulunan yeni örnekler onu insan evriminde hak ettiği yere yerleştirmiştir."* Simons daha sonra güvenle ekliyordu: *"(Ramapithecus sayesinde) Homo türüne kadar olan yol, bir çelişki korkusu olmaksızın açılmıştır."* 143

Ramapithecus'un insan evrimindeki önemi Simons'ın *Time* dergisine yazdığı Kasım 1977 tarihli yazıdan da anlaşılmaktaydı. Şöyle diyordu: *"Ramapithecus insanın tam bir atası olması için dizayn edilmiş gibidir. Eğer atamız değilse, elimizde kesin hiçbir kanıt yoktur."*144

Dr. Robert Eckhardt tarafından 1972'de *Scientific American*'da yayınlanan birkaç sayfalık makalede *Dryopithecus* (soyu tükenmiş bir goril türü) ile *Ramapithecus* dişleri arasında yapılan 24 farklı ölçümün sonuçlarına yer verilmişti. Dr. Eckhardt, bu ölçümlerle daha önce şempanzeler arasında yaptığı ölçümleri karşılaştırmıştı. Bu karşılaştırmalara göre, halen yaşamakta olan şempanzelerin dişleri arasındaki fark, *Ramapithecus* ve *Dryopithecus* arasındaki farktan daha fazlaydı. Eckhardt vardığı sonucu şöyle özetliyordu:

*Eğer hominid kavramından kastedilen şey, ufak bir yüze ve ufak bir çeneye sahip bir maymun değilse, bu süre içinde (14 milyon yıl önce) herhangi bir insan-maymun arası canlının yaşadığına dair elimizde delil yoktur.*145

Richard Leakey'in de aynı Eckhardt gibi *Ramapithecus* hakkında birtakım şüpheleri vardı. Leakey'e göre birkaç çene kemiğinden ibaret olan *Ramapithecus* hakkında kesin bir yargı yürütmek için çok erkendi. Bu fikirlerini Leakey, *"Ramapithecus'un yeri doldurulamaz değildir ve parçalanmış fosil buluntuları pek çok soruyu beraberinde getirmektedir"* 146 diyerek özetliyordu.

İnsanlardaki çene yapısının, maymunlardaki "U" biçiminin aksine, konuşmaya olanak verecek biçimde parabolik ("V" biçimli) olduğu uzun zamandan beri bilinmekteydi. *Ramapithecus*'un ise insanlardaki gibi parabolik bir çeneye sahip olduğu düşünülmekteydi.

1961'de Elwyn Simons'un yaptığı *Ramapithecus*'un alt çene parçasına dayanan YPM 13799 kodlu hatalı rekonstrüksiyonlar, kesici dişler dışındaki dişlerde tamamen parabolik bir yapı gösteriyordu. Bu rekonstrüksiyon birçok yazar tarafından kabul edilmiş ve çeşitli çalışmalarda kullanılmıştı. 1969'da Genet-Varcin ikilisi ise, aynı parçaları kullanarak aynı maymunlardaki gibi "U" şekilli tamamen değişik rekonstrüksiyonların yapılabileceğini gösterdiler. Ayrıca yaşayan maymunlardan da *Ramapithecus* karakterine sahip olan birçok tür vardı. Etiyopya'nın yüksek kesimlerinde yaşayan bir babon türü (*Theropithecus galada*), aynen *Ramapithecus* ve *Australopithecine*'de olduğu gibi kısa, derin bir yüze ve öbür maymunlara göre küçük kesici ve doğrayıcı dişlere sahipti.

Bu yeni ara geçiş formunun bir yanılgı olduğu ve soyu tükenmiş bir orangutandan başka birşey olmadığı ise, *Science* dergisinde yayınlanan 1982 tarihli "İnsanlık Bir Atasını Kaybediyor" başlıklı makalede şöyle ilan edildi:

*Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam'a göre bugüne kadar atalarımızdan olduğunu düşündüğümüz bir grup canlı aile ağacımızdan çıkartılıyor. Birçok paleoantropolog, Ramapithecusların bizim Afrika maymunlarından hemen ayrılmamızdan sonraki bilinen en eski atalarımız olduğunu söylemekteydi. Ancak bunlar birkaç diş ve çene parçasına dayanıyordu. Pilbeam'a göre büyük çene ve kalın mineyle kaplı dişler insan atalarının özelliklerini taşıyor belki; ancak alt çene kemiğinin pozisyonu, birbirine yakın gözler, damağın şekli gibi daha belirgin özellikler bunun bir orangutan atası olduğunu gösteriyor.*147

Turkana Çocuğu

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan **"Turkana Çocuğu"** fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 m boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, *"ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu"* söyler. Walker kafatasını gördüğünde güldüğünü, çünkü kafatasının *"bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini"* yazar.148 Neandertaller günümüz insanın bir ırkıdırlar. Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Üstteki tezi savunan bilim adamlarının vardığı sonuç, *"Homo erectus, Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırktır" şeklinde de özetlenebilir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar *(Australopithecus, Homo habilis ve Homo rudolfensis)* arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır.

Lucy

Lucy 1974 yılında Amerikalı antropolog Donald Johanson tarafından bulunan ünlü fosilin adıdır. Birçok evrimci Lucy'nin insanla maymunsu ataları arasındaki ara geçiş formu olduğunu iddia etmiştir. Ancak ilerleyen yıllarda yapılan incelemeler Lucy'nin sadece nesli tükenmiş bir maymun türü olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Lucy, önceki sayfalarda bahsedilen ve bir maymun türü olduğu, insanın evrimi ile ilgisi olmadığı ortaya konan *Australopithecus* genusuna ait bir türü temsil etmektedir. Bu türün *(Australopithecus afarensis)* şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği günümüz şempanzeleriyle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir.149

Daha önce de bahsedildiği gibi, evrimciler Lucy'nin dahil olduğu *Australopithecus* grubuna ait canlıların maymun özellikleri göstermelerine rağmen, insana benzer bir duruş ve yürüyüş şekli olduğunu öne sürmektedirler. Oysa yapılan incelemeler bunun doğru olmadığını göstermiştir. Harvard antropologlarından William Howells, Lucy'nin yürüyüş şeklinin insanlarınkine bir geçiş olmadığını yazmaktadır:

Lucy'nin yürüyüşünün tam olarak anlaşılmadığına ve Lucy'nin ihtiyaçlarını başarıyla karşılıyor olmasına rağmen, bizim yürüyüşümüze geçişe benzer bir şey olmadığına dair genel bir görüş birliği var. 150

California Üniversitesi'nden antropoloji profesörü Adrienne Zihlman, Lucy'nin fosilinin pigme şempanzelerle dikkat çekecek şekilde benzer olduğunu belirtmektedir. 151

Bilim yazarı Dr. Jeremy Cherfas da, *New Scientist* dergisinde yayınlanan yazısında Lucy'nin kafatası yapısı için şöyle der:

*Lucy'nin, Australopithecus afarensis'de olduğu gibi şempanzelerinkine benzeyen kafatası ve buna uygun bir beyni var.*152

Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie* de Mayıs 1999 sayısında Lucy'i kapak yapmıştır. **"Adieu Lucy" (Elveda Lucy)** başlığının kullanıldığı yazıda, *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

*Yeni bir teori Australopithecus cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecus ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.*153

Amerika'nın *USA Today* gazetesinde Tim Friend tarafından kaleme alınan bir makalede ise insanın doğrudan atası olarak gösterilen Lucy *(Australopithecus afarensis)* hakkında şu yorum yapılıyor:

*Lucy'nin bilimsel adı Australopithecus afarensis. Günümüzde yaşayan Bonobo şempanzelerine çok benziyor: Küçük bir beyin, öne çıkmış yüz ve iri azı dişleri. Ancak Homo'nun doğrudan atası kabul edilen Lucy'nin bu özelliği son on yılda gözden düştü. Birçok uzman insanın kökenini Lucy gibi bir ataya doğrudan bağlamanın çok basit bir yaklaşım olduğunu kabul ediyor.*154

Bu yazıda Smithsonian Doğa Tarihi Müzesi İnsanın Kökeni Programı Başkanı Richard Potts'un da yorumlarına yer veriliyor. Buna göre Potts ve daha birçok evrimci uzman, Lucy'nin artık insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini kabul ediyor.155

KNM-ER 1470 (Homo rudolfensis)

Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan

profesör Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

*KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise, aynı Australopithecus'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.*156

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

*Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in Australopithecus ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken Homo örnekleri gibi, öteki ince yapılı Australopithecus'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer geç Homo örneklerinde (yani Homo erectus'ta) bulunmaz.*157

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise, çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: *"Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir Australopithecus yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."*158

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu profesör Alan Walker da, bu canlının *Homo erectus* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir *"Homo"* yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.159

Kısacası, *Australopithecus* ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, *Australopithecus* serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin *Australopithecus* sınıflandırması içinde incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taştan aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak, Homo kategorisine dahil edilmiştir. Birkaç istisna haricinde, bu (Homo) cinsinin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve Homo'nun sınırının belirlenişi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni yorumlar ve paleoantropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflandırmaları Homo cinsine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmektedir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, Homo kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale

gelmiştir ki, bu kriterlerin hiçbiri tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasitesinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekilde, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarsanamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar vardır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmaların ima ettiğinin aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...

*Bir başka deyişle, H. habilis ve H. rudolfensis'e ait fosil bulguları eklendiğinde, Homo cinsi iyi bir cins değildir. Dolayısıyla, H. habilis ve H. rudolfensis, Homo cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem H. habilis'in hem de H. rudolfensis'in Australopithecus cinsine geçirilmesini öneriyoruz.*160

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte *Australopithecus* cinsine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan *Homo* yani insan türü arasında hiçbir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Sahelanthropus tchadensis

Evrim teorisinin insanın kökeni hakkındaki iddialarını yıkan en son bulgulardan biri ise, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan ve *Sahelanthropus tchadensis* adı verilen fosil oldu.

Bu fosil, evrimci çevreleri birbirine kattı. Dünyaca ünlü *Nature* dergisi, fosili duyuran haberinde, ***"Bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir."*** itirafında bulundu.161

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun ***"küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı"***nı söyledi.162

Bunun nedeni, bulunan fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki *Australopithecus* cinsi maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, gerçekte hepsi soyu tükenmiş maymun türleri arasında, son derece subjektif ve ön yargılı olan "insana benzerlik" kriterlerine göre kurulan evrimsel ilişkilerin tamamen hayali olduğunu gösteriyordu.

John Whitfield, 11 Temmuz 2002 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan "Oldest Member of Human Family Found" (İnsan Ailesinin En Eski Üyesi Bulundu) başlıklı makalesinde, George Washington Üniversitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood'dan alıntı yaparak bu görüşü doğruluyordu:

Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana

*geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı.*163

Yeni bulunan maymun fosili konusunda *Nature* dergisinin editörü ve önde gelen bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemliydi. Gee, *The Guardian* gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değiniyor ve şöyle yazıyordu:

*Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, **eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır...** Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.*164

Orrorin tugensis

2000 yılında bulunan ve Milenyum Adamı olarak anılan *Orrorin tugensis* ise on iki küçük fosil bulgusuna dayandırılan bir türdür. Kalıntıları bulan Fransız araştırmacılar Martin Pickford (Collège de France) ve Brigitte Senut (Ulusal Doğa Tarihleri Müzesi, Paris) bu türün iki ayak üzerinde yürüyen canlılar olduğunu iddia etmelerine rağmen bu görüş evrimciler arasında bile yaygınlık kazanmış değildir. Çoğu evrimci bunun iki ayak üzerinde yürüyen bir tür olamayacağını düşünmektedir. Londra Üniversitesi'nden profesör Leslie Aiello, bu türün iki ayak üzerinde yürüdüğü iddiasının sağlam temellere dayanmadığını, hatta bu türün insanların değil maymunların atası olabileceğini düşünmektedir.165

Orrorin tugensis fosilinin insanımsı olduğunu kabul etmek isteyen evrimciler bu durumda defalarca propagandasını yaptıkları Lucy fosilini çöpe atmak zorunda kalmışlardır. Çünkü *O. tugensis*'i bulan araştırmacılar, bu türün morfolojik olarak *Homo* genusuna *Australopithecine*lerden, yani Lucy'nin de dahil olduğu *Australopithecus afarensis* ve *A. anamensis* türlerinden daha yakın olduğunu ileri sürmektedirler. Araştırmacılar evrimin gerilemiş olamayacağını savunmakta ve *Australopithecus* genusunun soy ağacından çıkarılmasını talep etmektedirler.166

Sonuç olarak *O. tugensis* evrimcilerin hayali hayat ağacını karmaşıklaştıran ve evrimcileri çıkmaza sokan bir başka fosil olarak literatürdeki yerini almıştır.

Yeni Java Fosili Sm4

Endonezya'nın Sambungman Bölgesi'nde, Pleistosen devrine (günümüzden 1.8 milyon-10.000 yıl öncesi) ait olduğu belirtilen ve kalvaryumdan (üst kafatasından) ibaret bir fosil bulundu. Evrimci araştırmacılar beyin hacmi 1006 cm^3 olan bu beyin kabının insanın sözde ilkel atalarından modern insana doğru bir ara adım olduğunu öne

sürdüler. Kısaca "Sm 4" olarak tanımlanan fosilin, Java'da daha önce ele geçirilmiş *Homo erectus* örnekleri (Sangiran ve Ngandong) arasında bir evrimsel geçiş formu olduğu iddia edildi. Ayrıca Sm 4 fosilinin önemli bir özelliğinin beyin kökü bölgesinin öteki Java örneklerine göre daha hareketli olduğu ve bu özelliğiyle *Homo sapiens*'e benzediği öne sürüldü. Ancak bu iddialar evrimci ön yargılara dayanmaktaydı.

Evrimciler *Homo erectus* fosillerini ilkel insan olarak nitelendirmekte ve bunları hayali soy ağaçlarında sözde 'ara tür' olarak göstermektedirler. Oysa önceki bölümlerde incelendiği gibi *Homo erectus*'un günümüz insanı olan *Homo sapiens*'le aynı dönemde yaşadığını gösteren kanıtlar vardır.

Ayrıca, araştırmacılar beyin hacmi 1006 cm^3 olarak hesaplanan kafatasının büyük olasılıkla genç ya da orta yaşta bir erkeğe ait olduğunu tahmin etmektedirler. En büyük maymun kafatasının 650 cc' yi geçmediği düşünülürse bunun bir insana ait olduğu kesinleşmektedir. Kaş kemerleri incelendiğinde bunların günümüzdeki herhangi bir insanda bulunması son derece makul ölçülerde olduğu anlaşılmaktadır. Öyle ki bu insan günümüzde yaşıyor ve kalabalık bir meydanda modern kıyafetlerle yürüyor olsa, kimse onu yadırgamazdı.

Fosil bulgusunu değerlendiren Amerikan Doğa Tarihi Müzesi paleoantropologlarından Kenneth Mowbray bir evrimci olmasına karşın Sm 4 fosilinin bir ara tür olarak sınıflandırılmasına karşı çıkmakta, Endonezya kafatası fosillerinde görülen farklılıkların herhangi bir tür içinde görülmesinin doğal çeşitlilikten kaynaklandığını belirtmektedir. Mowbray, *National Geographic*'in internet sitesindeki yorumunda şunları söylemektedir:

*Eğer modern insan popülasyonlarına bakacak olursanız, kısa ve yuvarlak kafalı insanlar; uzun ve dar kafalı insanlar görürsünüz; bunlar herhangi bir popülasyon içinde görülmesi normal varyasyonlardır.*167

Kısacası "Sm 4" fosili üzerinde yapılan evrimci spekülasyonlar bilimsel delillere dayanmamaktadır. "Sm4", ara geçiş formuna değil, insana ait bir fosildir.

Ardipithecus ramidus kaddaba

2001 yılında, California Üniversitesi antropologlarından Haile Selaisse'nin Etiyopya'da bulduğu ve *Ardipithecus ramidus kaddaba* ismi verilen fosilin insanın ilk atası olduğu iddia edildi ve hatta fosilin evrimcilerin 150 yıldan beri bulmayı umdukları yarı insan-yarı maymun bir yaratık olduğu öne sürüldü. 12 Temmuz 2001 tarihli *Nature* ve 13 Temmuz 2001 tarihli *Science* dergilerinde duyurulan habere, *Time* gibi dergilerde de sayfalarca yer verildi. 168

Ancak söz konusu fosille ilgili haberlerde birçok çelişki yer almaktaydı ve evrimciler dahi bu canlı fosilini insanın sözde evriminde bir ara fosil olarak kabul etmenin tartışmalı olacağını kabul etmekteydiler. Örneğin araştırmanın sonuçlarının

yayınlandığı *Nature* dergisinin kıdemli editörü Henry Gee tarafından derginin 12 Temmuz 2001 tarihli sayısında kaleme alınan "Return to the Planet of Apes" (Maymunların Gezegenine Dönüş) başlıklı makalede, bu kalıntılardan yola çıkılarak böyle bir tanımlamanın tartışmalı olacağı belirtilmiştir:

A. r. kadabba'nın bir alt tür olarak tanımlanması ihtilaflı olacaktır...

Buna rağmen, tamamen evrimci önyargılara dayalı olarak, fosil "ilkel" insan türü diye yorumlanmış ve evrim soy ağacında boş kaldığı düşünülen bir yere yerleşmesi daha uygun görülmüştür.

Henry Gee'nin eleştirisinde, söz konusu evrimci yorumların neden gerçekleri yansıtmadığı da açıklanmıştır. Gee, bu kemiklere bakıldığında, bu canlıların yaşam stilleri, davranışları hakkında pek çok ihtimalden bahsedilebileceğini, ancak bunların hiçbir şekilde bilim açısından tatmin edici açıklamalar olamayacağını belirtmektedir;

Öne sürülecek bu ihtimallerin tatmin edici olup olamayacağı ise başlı başına bir sorundur.

Kısacası dile getirilen bu gerçekler, şempanze ile insan arasındaki sözde evrim ilişkisinin dayanaksız olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Şimdi bu fosille ilgili evrimci bilim adamlarının sergiledikleri çelişkileri sırasıyla inceleyelim.

1. Kemikler birbirinden kilometrelerce uzakta ve farklı tarihlerde bulunmuştur:

Bulunan fosil yedi kemik parçasından ve 4 dişten oluşmaktadır. *Time* dergisi, tek bir ayak parmağı kemiğini göstererek, "bu kemik canlının iki ayak üzerinde durduğunu gösteriyor" iddiasında bulunmaktadır. Ancak 8 sayfalık yazının son sayfasında bu ayak parmağı kemiğinin, diğer kemiklerden 16 km (10 mil) ileride bulunduğu belirtilmektedir. *Nature*'daki orijinal rapor incelendiğinde daha da vahim bir durumla karşılaşılmaktadır. Bu raporda, *Ardipithecus*'un kemiklerinin aslında "1997 yılından itibaren 5 farklı bölgeden 11 farklı insanımsı örneğinden" toplandığı açıklanmaktadır. Ayak parmağı kemiği ise 1999 yılında bulunmuştur ve diğer bulunan kemiklerden de 0.6 milyon yıl daha gençtir. **Yani tüm bulunan kemikler aynı canlıya ait değildir ve hatta aynı dönemde yaşayan canlılara da ait değildir.** Bu şekilde toplanmış kemiklere bakarak bir canlının özellikleri hakkında yorumda bulunmak ve bu canlıyı insanın evriminde bir yerlere yerleştirmeye çalışmak, bilimsellikle ilgisi olmayan bir propagandadan başka bir şey değildir.

2. Fosilin diş yapısı hayali insanın evrimi ağacı açısından çelişkiler içermektedir:

A. r. kaddaba, morfolojik açıdan Tim White'ın 1992 yılında bulduğu *Ardipithecus ramidus* isimli fosil ile benzerlikler taşıdığı için *Ardipithecus* grubundan sayılmıştır. Ancak, fosilin diş yapısı bu gruplandırma için önemli bir çelişki oluşturmaktadır. Çünkü

bulunan fosil, 1992 yılında bulunan fosilden 1.5 milyon yıl daha yaşlıdır. Ancak *Time* dergisinde de belirtildiğine göre, 4.4 milyon yıllık *Ramidus*'un dişleri 5,8 milyon yıllık *kadabba*'nın dişlerinden daha fazla maymunsu özellikler göstermektedir. Yani genç olan fosilin dişleri yaşlı olana göre daha çok maymunsu özelliğe sahiptir. Oysa evrim teorisine göre, zaman ilerledikçe maymunsu özellikler giderek kaybolmalıdır. Evrimciler tarafından önemsiz bir bilgi gibi aktarılan bu gerçek, söz konusu maymun-insan hayali sıralamasının tutarsızlıklarla dolu olduğunu göstermesi açısından önemlidir.

Antropoloji profesörü ve Arizona State Üniversitesi'nde İnsan Kökenleri Enstitüsü direktörü olan Donald Johanson, bu konuda yapılan önyargılı sınıflandırmayı şöyle ifade etmektedir:

5.5 milyon yıllık fosilleri 4.4 milyon yıllıklarla aynı türlerin üyeleri olarak yan yana koyduğunuzda, bunların bir ağaç üzerindeki ince dallar olabileceklerini dikkate almazsınız. Herşey düz bir çizgide olmaya zorlanmıştır. 169

3. Bu canlı soyu tükenmiş bir şempanze türüdür

Bazı evrimciler *Ardipithecus*'un insanlar ve şempanzeler arasındaki zincirin bir halkası olduğunu kabul etmektedirler. Ancak Henry Gee bu fosilin insandan çok şempanzeye benzediğini belirtmektedir.

Science dergisinin 13 Temmuz 2001 tarihli sayısında söz konusu fosille ilgili yayınlanan yazıda George Washington Üniversitesi'nden Bernard Wood'un şu yorumuna yer verilmektedir:

Bu bulguyu insan veya şempanze atası kategorilerinden birine sıkıştırma zorunluluğu hissetmek bir hatadır.

Time dergisinde ise Wood'un şu sözlerine yer verilmektedir:

Bu bir hominid ata ya da şempanze ata olarak sınıflandırılması mümkün olmayan bir yaratığın ilk örneğidir. Fakat bu onu her ikisinin de ortak atası yapmaz. Sanırım kuyruğu bu eşeğin üzerine tutturmak çok zor olacak.

Evrimciler, soyu tükenmiş maymun türlerini insan ile şempanze arasındaki zincirin bir parçası olarak göstermeye çalışırlar. Kuyruksuz maymunun Latince karşılığı olan "-*pithecus*" eki ile isimlendirilen bu canlılar, aslında türü tükenmiş kuyruksuz maymunlardır ve insanın evrimi için hiçbir delil teşkil etmezler. İnsanın sözde atası olarak belirtilen fosiller gerçekte soyu tükenmiş şempanzelerdir. Örneğin en ünlü "-*pithecus*" örneği olan Lucy'nin *(Australopitpecus afarensis)* şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği şempanzelerle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir. 170

Fosil biliminde dünyanın en saygın otoritelerinden biri olarak gösterilen John Mastropaolo ise ayak parmağını kendisi inceleyip durumdan emin olmak istedi; *kadabba*'nın parmağını, insan, şempanze ve babun parmağıyla kıyasladı. Anatomik kriterleri matematiksel açıdan karşılaştıran Mastropaolo'nun vardığı sonuçlar çok

farklıydı. Parmak, şempanze ve babun parmağıyla benzeşmiyordu. İnsan parmağıyla arasındaki benzerlik de yetersizdi. Mastropaolo'nun bulguları Amerikan Fizyoloji Derneği'nin düzenlediği San Diego konferansında 27 Ağustos 2002'de açıklandı. Yazının sonuç bölümünde iki ayak üzerinde yürüyen evrimsel ata saptamasının hayalgücüne dayandığı şöyle belirtiliyordu:

*Fosil kemikleri üzerinde yapılan objektif soy analizleri, Haile-Selassie'nin çıkarımlarının **zoraki spekülasyonlar** olduğunu ispatlamaktadır.*171

Sonuç olarak, söz konusu *Ardipithecus ramidus kadabba* fosili de *Nature* dergisinde de belirtildiği gibi şempanzeye benzemektedir ve insanın kökeni ile hiçbir ilgisi yoktur.

Kenyanthropus platyops

2001 yılında bulunan ve düz bir yüze sahip olduğu için "düz yüzlü adam" (flat faced man) olarak anılan *Kenyanthropus platyops* adlı fosil, kendisini bulan Meave Leakey ve ekibi tarafından insanın atası olarak kamuoyuna duyuruldu. Oysa, bu 3.5 milyon yıllık kafatası, evrimcilerin hayali "insanın evrimini gösteren soy ağacı"nı altüst ediyor, çelişkileri daha da karmaşıklaştırıyordu.

Dünyanın en önde gelen evrimcilerinin dahi hayali şemalarında hiçbir yere koyamadıkları bu fosil, kendisinden sonra yaşamış olan bazı maymun türlerine (Lucy gibi) göre evrimci kıstaslar açısından daha gelişmiş özellikler göstermekteydi. Dolayısıyla farklı özelliklere sahip olan bu fosil, evrimcilerin tüm şemasını altüst ediyordu. Çünkü bu fosili nereye yerleştireceklerini bilemiyorlardı.

Aslında bugüne kadar bulunan ve burada da ele alınan fosillerin tamamına bakıldığında, maymunla ortak bir atadan evrimleşen, yavaş yavaş insana doğru yükselen bir "evrim şeması" olmadığı açıkça görülür. Aksine şemada tamamen bir karmaşa vardır.

BBC'nin internet sayfasında bu fosille ilgili haberde yayınlanan şemada da bu karmaşa vurgulanmıştır. **"Karmaşık insanımsı soy ağacı"** olarak verilen şemada hiçbir düzenli gelişme olmadığı, aksine tüm fosil bulgularının birbirlerinden tamamen ilgisiz özelliklere sahip oldukları görülmektedir. Şemanın altında da şu yoruma yer verilmiştir:

Bilim adamları farklı insanımsı fosillerini birbirleriyle ilişkilendirme konusunda güçlük çekiyorlar. 172

George Washington Üniversitesi, Antropoloji Bölümü'nden Daniel E. Lieberman ise, *Nature* dergisinde yazdığı makalesinde, *Kenyanthropus platyops* hakkında şu yorumu yapmıştır:

İnsanın evrim tarihi çok karmaşık ve çözümlenmemiştir. Şimdi 3.5 milyon yıllık başka bir türün bulunması ile durum daha da karışacak gibi görünüyor... Kenyanthropus platyops'un yapısı genel olarak insanın evrimi ve türlerin davranışı konuları hakkında

birçok soruyu beraberinde getiriyor. Örneğin neden alışılmışın dışında olarak, küçük bir çene dişine ve öne doğru kavisli çene kemiği olan büyük düz bir yüze aynı anda sahip? Büyük yüzü ve benzer şekilde yerleştirilmiş çene kemiği olan tüm diğer insanımsı türlerin büyük bir dişi var. K. platyops'un önümüzdeki birkaç yıl içindeki en başlıca rolünün, birlikleri bozucu ve insanımsılar arasındaki evrimsel ilişkinin araştırmalarında karşılaşılan kargaşayı vurgulayıcı bir rolü olacağını düşünüyorum. 173

BBC ise haberi "Düz Yüzlü Adam Bir Bilmece", "Akıl Karıştıran Tablo", "Bilimsel Çelişki" başlıkları ile vermiş ve haberde şöyle denmiştir:

*"Meave Leakey, ekibi ve Kenya Milli Müzesi'nin buluşu, **zaten bulanık olan insanın evrimi tablosunu daha da bulanıklaştırıyor."***174

Londra College Üniversitesi'nden ünlü evrimci Dr. Fred Spoor ise yeni bulunan fosil için *"Birçok soruyu gündeme getirdi"* yorumunu yapmıştır. 175

Kısacası, evrim teorisi, bu açıklama ve itiraflarda da görüldüğü gibi büyük bir çıkmaz içindedir. Özellikle paleontoloji dalında, her yeni bulgu evrim teorisine yeni bir çelişki daha getirmektedir. İnsanın sözde evrimi için hayali bir şema belirleyen evrimciler, soyu tükenmiş farklı maymun türlerine ve insan ırklarına ait fosilleri art arda dizerek şemalarına uygun hale getirmeye çalışmaktadırlar. Ancak, hiçbir fosil şemalarına uymamaktadır. Çünkü insan maymunla ortak bir atadan evrimleşmemiştir. İnsanlar tarih boyunca hep insan olmuşlar, maymunlar da hep maymun olarak kalmışlardır. Bu nedenle evrim teorisi, her yeni bilimsel buluşla bir çıkmaz içine daha girecektir.

Dmanisi Kafatasları

2002 yılında Gürcistan'ın başkenti Tiflis yakınlarında Dmanisi Bölgesi'nde 3 kafatası fosili bulundu. Bazı evrimciler bu kafataslarını insanın sözde ataları olan ara geçiş formları olarak tanıtmak isterken, birçok evrimci bu kafataslarının bazı evrimci iddiaları "altüst ettiği"ni itiraf etmek zorunda kaldı. Bunlardan biri olan Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu kafatasının bazılarının ilk insanların Afrika'dan göç etmeleri ile ilgili düşüncelerini altüst edeceğini söyledi. 176

Science dergisinde ise üç kafatası fosili için şu yorum yapıldı:

*Hepsi birarada incelendiğinde, Dmanisi kafatasları atalarımızın Afrika'yı daha önce, evrimin daha önceki evrelerinde, yani tahmin edilenden çok daha önce terk ettiğini gösteriyor. Ancak Dmanisi kalıntıları insanın evrimi ağacında tam olarak nereye uyuyorlar – ve bir veya birkaç türü mü temsil ediyorlar? Bu sorular bir tartışmanın başlamasını ateşliyor...*177

Evrimciler bulunan kafataslarını nasıl sınıflandıracaklarına karar veremediler ve her biri ayrı bir fikir öne sürdü. *Science* dergisinde, evrimcilerin şu görüşlerine yer verildi:

*Ekip, yeni kafatasını önceki iki kafatası gibi Homo erectus olarak sınıflandırıyor....Aslında yeni kafatasının bazı özellikleri H. habilis'e benziyor... Rightmire, 'aslında' diyor, 'eğer araştırmacılar bu fosilleri ilk olarak bulsalardı, o zaman bunları H. habilis olarak sınıflandırırlardı'.*178

Yani Rightmire'e göre, bu fosilin *H. erectus* olarak sınıflandırılmasının nedeni, bu fosille aynı bölgede bulunan diğer fosillerin *H. erectus* olarak sınıflandırılmış olmasıydı. Bu ifadeler, fosillerin tamamen evrimcilerin isteklerine, ön yargılarına ve beklentilerine göre tanımlandığının bir ifadesidir.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi antropologlarından Ian Tattersall ise, yeni fosilleri ne *H. erectus* ne de *H. habilis* olarak sınıflandırmadı ve şu yorumu yaptı:

Bu örnek, ilk insanın özelliklerinin neler olduğunu tekrar gözden geçirmemiz gerektiğinin altını çiziyor. 179

National Geographic dergisi ise, yeni fosili **"Kafatası fosili Afrika'dan Çıkış Teorisine Karşı Geliyor"** başlığı ile duyurdu. Bu makalede, Gürcistan'daki araştırmayı yürüten ve söz konusu fosili bulan David Lardkipanidze'nin şu ifadelerine yer verildi:

*Dmanisi'de bulunan hominidler arasındaki farklılık, bunların gerçekte kim olduklarını anlamayı zorlaştırmaktadır. Bu farklılık bilim adamlarını, 'Homo'nun anlamını tekrar düşünmeye zorlamaktadır.*180

Aynı kazı ekibinde bulunan ve aynı zamanda Kuzey Texas Üniversitesi'nde arkeolog olan Reid Ferring ise bu konuda şunları söylemiştir:

*Dmanisi fosili, o dönemde var olmasını beklediğimiz herhangi bir insan grubundan çok daha farklı özellikler göstermektedir.*181

Bu fosiller hakkında farklı yorumlar getiren evrimciler sadece bu kişilerle sınırlı değildir. New York City Üniversitesi'nden Eric Delson, Pennsylvania State Üniversitesi'nden Alan Walker, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff gibi evrimciler de, fosil hakkında birbirinden farklı görüşler öne sürdüler.

Evrim teorisi bilimsel delillere dayalı olmayan, uydurma senaryolarla, propaganda yöntemleri ile ayakta tutulan bir teori olduğu için, evrim teorisini destekleyen bir fosil bulmak da imkansızdır. Darwinistler hayali bir doğa tarihi yazmışlar ve fosillerin de buna uymasını istemişlerdir. Oysa bunun tam aksi gerçekleşmekte, her yeni bulunan fosil evrim teorisini biraz daha açmaza sokmaktadır.

Piltdown Adamı adındaki sahte fosil

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insanın sözde evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makale yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.182 Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde*, "doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş"* yorumunda bulundu.183

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu sonuç, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise, sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların ise çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı. Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. **Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti!** Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark, ***"Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?"*** diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.184 Tüm bunların

üzerine Piltdown Adamı, 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Nebraska Adamı Skandalı

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Pliosen dönemine ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişi *Pithecanthropus erectus* olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalara neden olan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen üretildi: *Hesperopithecus haroldcooki.*

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska Adamı'nın, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayali adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, *Prosthennops* cinsinden yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu *Science* dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: *"Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."*185 Sonuçta *Hesperopithecus haroldcooki*'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

Archaeoraptor adındaki sahte dino-kuş

Evrim teorisinin savunucuları, *Archæopteryx*'te aradıklarını bulamadıklarından olacak, 1990'lı yıllarda diğer bazı fosillere ümit bağladılar ve bir seri "dino-kuş fosili" iddiası bu yıllarda dünya medyasında boy gösterdi. Ancak bu iddiaların birer yanlış yorum ve hatta sahtekarlık örneği oldukları da kısa sürede anlaşıldı.

"Dino-kuş" iddialarının ilk örneği, 1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'de bulunan tüylü dinozor fosilleri" hikayesiydi. *Sinosauropteryx* adı verilen bir sürüngen fosili bulunmuştu, ancak fosili inceleyen bazı evrimci paleontologlar bunun bilinen sürüngenlerin aksine kuş tüylerine sahip olduğunu ileri sürdüler. Oysa bir yıl sonra yapılan incelemelerde, fosilin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı anlaşıldı. *Science* dergisinde yayınlanan "Plucking the Feathered Dinosaur" (Tüylü Dinozorun Tüylerini Yolmak) başlıklı bir makalede, evrimci paleontologlar tarafından "tüy" olarak algılanan yapıların gerçekte tüylerle ilgisiz olduğu belirtiliyordu:

*Bir yıl önce, paleontologlar "tüylü dinozor"a ait fotoğrafların ortaya çıkmasıyla heyecan yaşamışlardı. Çin'in Yixian Bölgesi'nde bulunan Sinosauropteryx adlı fosil, New York Times'ın ön sayfasında yayınlanmış ve kuşların kökeninin dinozorlar olduğuna dair etkili bir delil olarak sunulmuştu. Ama geçtiğimiz ay Chicago'daki omurgalılar paleontolojisi toplantısında verilen hüküm daha farklı oldu: Fosil örneklerini inceleyen yarım düzine Batılı paleontolog, bu yapıların modern tüyler olmadığını söylediler... Kansas Üniversitesi paleontoloğu Larry Martin, bu yapıların yıpranmış kolajen fiberleri olduğunu ve kuşlarla hiçbir ilişkisi olmadığını belirtti.*186

Daha büyük bir dino-kuş furyası ise 1998 yılında patlak verdi. *National Geographic* dergisi, Temmuz 1998 sayısında, kuşların dinozorlardan evrimleştiği iddiasının artık sağlam bir fosil kanıtına dayandığını ileri sürüyordu. Çin'de bulunduğu belirtilen fosile makalede geniş yer ayrılıyor, fosilin kuş ve dinozor özelliklerini birarada taşıdığı savunuluyordu. Makaleyi kaleme alan *National Geographic* yazarı Christopher P. Sloan, fosil hakkında yaptığı yoruma o kadar inanmıştı ki, ***"insanların memeli olduğunu nasıl kendimizden emin şekilde söyleyebiliyorsak, artık kuşların theropod (dinozor) olduğunu da aynı şekilde söyleyebiliriz"*** diyordu.187 125 milyon yıl önce yaşadığı söylenen bu türe, hemen bilimsel bir isim de verilmişti: *Archaeoraptor liaoningensis*.

Oysa fosil, beş farklı fosilin birbirine ustaca eklenmesiyle üretilmiş **sahte** bir fosildi! Aralarında üç paleontoloğun da bulunduğu bir grup araştırmacı, bir yıl kadar sonra, bilgisayar tomografisinin yardımıyla sahtekarlığı kanıtladı. Dino-kuş aslında Çinli bir evrimcinin eseriydi... Çinli amatörler, yapışkan ve harç kullanarak 88 kemik ve taştan dino-kuş oluşturmuştu. *Archaeraptor*'un ön kısmı tek bir kuşa ait fosildi, ancak dinozorun kuyruğuyla birlikte beden kısmında dört ayrı türden kemik vardı.

İşin ilginç yanı, *National Geographic* dergisinin böylesine basit bir sahtekarlığı hiç şüphelenmeden yayınlamış ve hatta buna dayanarak "kuşların evrimi" senaryolarının kanıtlandığını ileri sürmüş olmasıydı. ABD'deki ünlü Smithsonian Enstitüsü Doğa Tarihi Müzesi'nden Dr. Storrs Olson, bu fosilin sahte olduğuna dair daha önceden *National Geographic*'i uyardığını, ancak dergi yönetiminin bunu tamamen göz ardı ettiğini söylüyordu. Olson'a göre, "Zaten National Geographic, uzun zamandır sansasyonal, desteksiz ve tabloid habercilik yaparak seviyesini düşürmüş durumdaydı."188

Olson, *National Geographic* bünyesindeki Peter Raven adlı bilim adamına yazdığı aşağıdaki mektupta, derginin "tüylü dinozorlar" furyasının perde arkasını çok detaylı olarak anlatıyordu:

National Geographic'in Temmuz 1998 sayısında yayınlanan, "Dinozorlar Kanatlanıyor" (Dinosaurs Take Wing) başlıklı makalenin yayınlanmasından kısa süre önce, (makaleyi hazırlayan) Christopher P. Sloan'ın fotoğrafçısı olan Lou Mazzatenta beni National Geographic Society'e çağırdı, Çin'de bulunan fosillerin fotoğraflarını gösterdi ve bunlar hakkında yayınlanacak hikaye ile ilgili yorumlarımı sordu. O zaman, National Geographic'in göstermek istediği tablodan çok daha farklı, alternatif bakış

açıları olduğunu söyleyerek itiraz ettim, ama sonunda ***açıkça gördüm ki, National Geographic, kuşların dinozorlardan evrimleştiği dogması dışında başka hiçbir şeye ilgi duymuyordu.***

Sloan'ın makalesi (kuş-dinozor bağlantısı yönündeki) ön yargıyı tamamen yeni bir boyuta yükseltmekte ve büyük ölçüde doğrulanmamış veya belgelendirilmemiş bilgilere dayanarak, ***haberleri aktarmak yerine onları "üretmekte"****dir. "İnsanların memeli olduklarını ne kadar güvenle söyleyebiliyorsak, kuşların birer theropod (iki ayaklı dinozor) olduğunu da o kadar güvenle söyleyebiliriz" şeklindeki basit cümlesi, bir veya bir grup bilim adamının fikri olarak dahi gösterilmemekte, sadece* ***"editöryel propaganda"*** *olarak kalmaktadır.* ***Bu melodramik iddia, aslında embriyoloji ve karşılaştırmalı anatomi alanında yapılan yeni çalışmalarla çürütülmüştür, ama, elbette, bunlar (National Geographic makalesinde) hiç belirtilmemektedir.***

Daha da önemlisi, Sloan'ın makalesinde çizimi yapılan ve kuş tüyleri olduğu iddia edilen yapıların hiçbirinin kuş tüyü olduğu kanıtlanmış değildir. Bunların bu şekilde olduğunu iddia etmek, bir gerçeği dile getirmek değil, sadece bir temenni ifadesidir. Sayfa 103'te yer alan "içi boş, saç benzeri yapılar ilkel kuş tüylerini (protofeathers) karakterize ediyor" şeklindeki ifade saçmalıktır, çünkü "ilkel kuş tüyleri" sadece teorik bir varsayımdır ve dolayısıyla bunların iç yapısı daha da varsayımsaldır.

National Geographic Society'de (National Geographic Derneği) halen gösterimde olan tüylü dinozorlar sergisi furyası daha da kötüdür ve birçok et yiyici dinozorun kuş tüylerine sahip olduğu yönündeki aldatıcı iddiayı ileri sürmektedir. Tartışmasız bir dinozor olan Deinonychus hakkında yapılan bir maket ve bebek Tyrannosaurlar hakkında yapılan çizimlerde bu canlılar tüylerle kaplı gibi gösterilmektedir. Bunların hepsi hayalidir ve bilim kurgu dışında herhangi bir yerleri yoktur...

Saygılarımla,

Storrs L. Olson

Kuşlar Bölümü Başkanı

Smithsonian Enstitüsü, Doğa Tarihi Ulusal Müzesi 189

Bu fosil sahtekarlığının gösterdiği iki önemli gerçek vardır: Birincisi, evrim teorisine kanıt bulma arayışı içinde kolaylıkla sahtekarlığa başvurabilecek insanlar vardır. İkincisi, evrim teorisini topluma empoze etme gibi bir misyon yüklenmiş olan bazı "bilim dergileri", evrim teorisi lehinde kullanabileceklerini düşündükleri bulguları, yanlış olma veya başka türlü yorumlanabilme olasılıklarını tamamen göz ardı ederek, propaganda malzemesi haline getirmektedirler. Yani bilimsel değil dogmatik davranmakta, inançla bağlı oldukları evrim teorisini savunabilmek için bilimden kolayca taviz vermektedirler.

Konunun bir diğer önemli yönü ise, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine hiçbir kanıt bulunamayışıdır. Kanıt bulunamadığı için sahtesi yapılmakta veya mevcut kanıtlar çarpıtılarak yorumlanmaktadır. Gerçekte ise, kuşların bir başka canlı sınıfından

evrimleşmiş olabileceğine dair hiçbir kanıt yoktur. Aksine kanıtlar, kuşların yeryüzünde kendi özgün vücut yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Fosil Kayıtlarında Durağanlık

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar onmilyonlarca, hatta yüzmilyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir

Bu gerçeği ilk ilan eden kişilerden biri 20. yüzyıldaki en ünlü evrimci otoritelerden biri olan Amerikalı paleontolog ve bilim tarihçisi Stephen Jay Gould'dur. Gould 1970 yılında fosil kayıtlarının en belirgin iki özelliği hakkında şöyle yazmıştır:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: *Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.*

2. Aniden ortaya çıkış: *Herhangi bir lokal bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.*190

Gould ilerleyen yıllarda da fosil kayıtlarında görülen durağanlığı kabul ettiğini belirtmiştir. 1993 yılında *Natural History* dergisindeki bir yazısında şöyle demektedir:

*Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır, ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi ancak yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak gözardı edilmiş olarak bırakıldı.*191

Her ikisi de ünlü birer paleontolog olan Ian Tatterstall ve Niles Eldredge ise, *The Myths of Evolution* (Evrim Efsaneleri) adlı kitaplarında, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımları ile olan çelişkisini ve durağanlık gerçeğini şöyle anlatmaktadırlar:

Paleontologlar fosillerini kaya kayıtları boyunca izlediklerinde, bekledikleri değişiklikleri görmemektedirler... Fosillerin her bir farklı türünün, fosil kayıtları içerisinde var oldukları süre boyunca tanınır şekilde aynı olduğu, Darwin Türlerin Kökeni adlı kitabını yayınlamadan çok daha öncesinden beri paleontologlar tarafından bilinmekteydi. Darwin'in kendisi... gelecek nesil paleontologlarının bu boşlukları gayretli arayışlarıyla dolduracakları tahmininde bulunmuştu... Daha sonrasında yapılan 120 yıllık paleontolojik araştırmalarsa, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımlarının bu kısmını teyit etmeyeceğini son derece açık bir şekilde ortaya koymuştur. Problem

kayıtların eksik olması da değildir. Fosil kayıtları açıkça bu varsayımın yanlış olduğunu göstermektedir.

*Türlerin uzun zaman dilimleri boyunca şaşırtıcı şekilde sade ve durağan özellikler sergilemesi, "kral çıplak" hikayesinin tüm özelliklerini taşımaktadır; herkes bilir ancak gözardı etmeyi tercih eder. Paleontologlar Darwin'in öngördüğü tabloyu inatla reddederek karşı koyan, ve tümüyle başka yöne bakan, söz dinlemez bir kayıtla karşı karşıyadırlar.*192

Söz konusu durağanlığın örnekleri sayısızdır. Örneğin Wyoming'deki Bighorn Havzası, memelilerin ilk dönemlerine ait 5 milyon yıllık fosil yataklarını barındırmaktadır. Buradaki fosil kayıtları o kadar zengindir ki, paleontologlar buradaki fosillerde ara geçiş formlarını da bulabileceklerini ve evrimsel süreci gösterebileceklerini ummuşlardı. Ancak, umutları boşa çıktı. Birbirinden evrimleştiğini öne sürdükleri türlerin aynı dönemlerde yaşadıkları anlaşıldı ve *"fosil kayıtlarının bir türden diğerine geçişi gösteren tek bir inandırıcı kanıt dahi sunmadığı"*193 görüldü. Ayrıca, türler kayıtlardan yok olana kadar bir milyon yıl boyunca hiç değişmeden sabit kalıyorlardı.

Oysa evrim teorisinin iddiasına göre, türlerin birbirlerinden evrimleşebilmeleri için, sürekli bir değişim içinde olmaları gerekir. Örneğin bir kemirgenin yarasa veya balinaya dönüşebilmesi için, çok uzun dönemler boyunca aşama aşama küçük değişiklikler göstermesi gerekir. Bir kemirgenin yarasa veya balinanın özelliklerini kazanabilmesi için ise bu aşamalı dönüşümün çok çok uzun bir dönemi kapsaması gerekir. Bu uzun dönem içinde ise çok sayıda ara form oluşması ve bu ara formların arkalarında milyonlarca fosil bırakmaları gerekir. Oysa fosil kayıtlarında ara form özelliklerine sahip canlılara hiç rastlanmamaktadır. Bulunan fosiller kemirgenler, yarasalar veya balinalar gibi tam ve belirgin özelliklere sahip özgün canlılardır ve bu canlılar fosil kayıtlarında bu tam halleriyle bulunurlar.

Niles Eldredge, fosil kayıtlarında ara geçiş formlarının bulunmayışının ve durağanlık konusunun evrimci paleontologlar tarafından çok iyi bilindiğini ancak bilerek görmezden gelindiğini şöyle itiraf etmektedir:

Görünen o ki, her yeni jenerasyon fosillerdeki evrimsel değişimin örneklerini belgelemek için sabırsızlanan birkaç yeni paleontolog ortaya çıkarıyor. Aranan değişiklikler elbette ki her zaman kademe kademe ilerleyen cinsten oldu. Bu paleontologların çabaları çoğunlukla karşılıksız kalmakla beraber, fosiller beklenen özellikleri göstermek yerine her zaman değişmezlik gösterdi... Bu (fosillerdeki) olağanüstü tutuculuk, evrimsel değişimi bulmaya can atan paleontologlara hiçbir evrim yokmuş gibi göründü. ***Kademeli evrim yerine tutucu bir kalıcığı belgeleyen çalışmalar, başarısızlık olarak nitelendirildi ve çoğunlukla yayınlanmadı.*** *Paleontologların çoğu değişmezliğin, durağanlık olarak isimlendirilen değişim eksikliğinin farkındaydı...*194

Fosil kayıtlarının her açıdan evrim teorisini açıkça yalanladığı görülmektedir. Eldredge'in sözlerinde dikkat çeken ayrı bir konu ise, fosil kayıtlarında türlerin değişmediğinin, aksine sabit kaldıklarının belgelendiği çalışmaların yayınlanmaması ve başarısızlık olarak nitelendirilmesidir. Evrimciler, sadece fosiller konusunda değil, diğer ilgili bilim dallarında da evrim aleyhinde olan delilleri gözlerden uzak tutma, taraflı yorumlarla toplumu yanıltma konusunda oldukça deneyimlidirler. Eldredge de sözlerinin arasında evrimciler arasında alışıldık olan bu yöntemi ifade etmektedir.

Focus dergisi de evrimci bir yayın olmasına karşın, *Cœlacanth*'ın konu edildiği Nisan 2003 tarihli sayısında, bu balık gibi milyonlarca yıldır değişmeyen canlılardan şöyle söz etmiştir:

Coelacanth gibi büyük bir canlının, bunca yıl bilim dünyasının bilgisinden uzak yaşadıktan sonra bulunması, çok fazla ilgiyi üstüne çekmesine yol açtı. Oysa, Cœlacanth gibi milyonlarca yıl öncesinden kalan fosilleriyle tıpatıp benzerlik içindeki organizmaların sayısı oldukça fazla. Örneğin, bir kabuklu türü olan Neopilina, 500 milyon yıldan beri, akrep, 430 milyon yıldan beri; zırhlı ve kılıç kuyruklu bir hayvan olan deniz canlısı Limulus, 225 milyon yıldan beri; yalnızca Yeni Zelanda'da yaşayan bir tür sürüngen olan Tuatara da, yaklaşık 230 milyon yıldan beri değişmedi. Eklembacaklıların birçok takımı, timsahlar, deniz kaplumbağaları ve birçok bitki türü de uzayıp giden listenin bir parçası. 195

Focus dergisi, bu fosillerin evrim teorisine vurduğu darbeyi ise açıkça itiraf etmektedir:

*Evrim çizgisinden bakıldığında, bu tip organizmaların mutasyona uğrama olasılığı, diğerlerine göre çok daha yüksek. Çünkü, her yeni nesil, DNA'nın kopyalanması demek. Milyonlarca yıl süresince kopyalama işleminin kaç kez yapıldığını düşününce, ortaya çok ilginç bir tablo çıkıyor. Teoride, değişen çevre koşulları, düşman türler, türler arası rekabet gibi çeşitli baskı unsurlarının doğal seçime neden olması, mutasyona uğramış avantajlı türlerin seçilmesi ve bu türlerin, bu kadar uzun zaman içinde çok fazla değişikliğe uğraması gerekiyordu. AMA GERÇEKLER BÖYLE DEĞİL. Sözgelimi, hamamböceklerini ele alalım. Çok hızlı ürüyorlar, ömürleri de kısa, ama yaklaşık 250 milyon yıldan beri aynılar. Daha çarpıcı bir örnek ise archaebakteriler. Tam 3.5 milyar yıl önce, dünya henüz çok sıcakken ortaya çıktılar, günümüzde de Yellowstone Milli Parkı'ndaki kaynar sularda yaşamaya devam ediyorlar.*196

Cœlacanth gibi yaşayan fosillerin, ortaya çıktıkları günden günümüze değin geçen sürede hiçbir değişikliğe uğramamış olması, sürekli değişimi öngören evrimle değil, canlıların ayrı ayrı yaratıldıklarını ve hiç değişmeden günümüze ulaştıklarını ortaya koyan yaratılış gerçeğiyle uyumludur. Yaşayan fosiller birer yaratılış delilidirler. Allah milyonlarca canlı türünü mucizevi bir biçimde yoktan yaratmıştır.

Sonuç

Bundan milyonlarca yıl önce de, günümüzde olduğu gibi milyonlarca canlı türü yaşamıştır. 550 milyon yıl önce, son derece kompleks göz yapıları ile denizin dibini süsleyen trilobitlerden, deniz yıldızlarına, günümüzde yaşayan balıklardan, mis kokulu çiçeklere, aslanlara, tavşanlara, rengarenk kuşlara, atlara, sincaplara, yunuslardan, kelebeklere, yusufçuk böceğine, serçelerden kuzulara, karıncalardan insanlara kadar yeryüzü yüz milyonlarca yıldır canlılarla dolup taşmış, kiminin soyu tükenmiş, kiminin ise günümüze kadar soyu devam etmiştir.

Kitap boyunca incelediğimiz gibi tüm bu canlılar yeryüzünde aniden belirmişler ve hiçbir değişime uğramamışlardır. Doğa tarihi boyunca yaşamış olan canlılarla ilgili bilgi kaynağımız olan fosillerden anlaşıldığı üzere, yeryüzünde hep tam özelliklere sahip canlılar yaşamıştır. Bu canlıların ayakları, elleri, kanatları, derileri, tüyleri, akciğerleri, kafatasları, omurgaları, kemik yapıları vs hep eksiksiz, özgün ve en ideal yapıda olmuştur. Hiçbir fosilde geçiş aşamasında, yani "yarım" bir organ veya uzuv bulunmamaktadır.

Bundan daha da önce ise bir başka mucize gerçekleşmiş, yeryüzünde hiç hayat yokken, yeryüzü bir anda çok zengin bir çeşitliliğe sahip canlılar topluluğu ile dolmuştur. Taş, toprak, sudan oluşan dünyaya bir anda hayat gelmiştir.

Tüm bunların gösterdiği çok önemli iki gerçek vardır: Canlıların ortak bir atadan rastlantılarla türediğini ileri süren evrim teorisi doğru değildir. Canlıların tarihi, evrim teorisini kesin ve açık olarak yalanlamaktadır. İkinci gerçek ise, çok zengin, birbirinden tamamen farklı canlı türlerini yoktan var eden, yeryüzünü canlılık için elverişli kılan üstün bir Güce, sonsuz bir İlme, benzeri olmayan bir Akla, benzersiz yaratma gücüne sahip olan Kudretli bir Yaratıcı'nın var olduğu gerçeğidir. O Yaratıcı, Alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. İnsanlara tarih boyunca elçiler, peygamberler göndermiş, Tevrat, Zebur, İncil ve en son olarak Kuran ile insanları doğruya, gerçeğe çağırmıştır.

Materyalistler ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini insanlardan gizleyemeyeceklerdir. Allah, tüm evrenin, yıldızların, galaksilerin, denizlerin, ırmakların, tüm canlıların, insanların ve her ne kadar inkar etseler de materyalistlerin Yaratıcısı'dır.

Kuran'da Allah'ın yaratma sanatının anlatıldığı ayetlerden bazıları şöyledir:

İnsanı bir damla sudan yarattı, buna rağmen o, apaçık bir düşmandır.

Ve hayvanları da yarattı; sizin için onlarda ısınma ve yararlar vardır ve onlardan yemektesiniz.

Sizin için gökten su indiren O'dur; içecek ondan, ağaç ondandır (ki) hayvanlarınızı onda otlatmaktasınız.

Onunla sizin için ekin, zeytin, hurmalıklar, üzümler ve meyvelerin her türlüsünden bitirir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir topluluk için ayetler vardır.

Geceyi, gündüzü, Güneş'i ve Ay'ı sizin emrinize verdi; yıldızlar da O'nun emriyle emre hazır kılınmıştır. Şüphesiz bunda, aklını kullanabilen bir topluluk için ayetler vardır.

Yerde sizin için üretip-türettiği çeşitli renklerdekileri de (faydanıza verdi). Şüphesiz bunda, öğüt alıp düşünen bir topluluk için ayetler vardır.

Denizi de sizin emrinize veren O'dur, ondan taze et yemektesiniz ve giyiminizde ondan süs-eşyaları çıkarmaktasınız. Gemilerin onda (suları) yara yara akıp gittiğini görüyorsun. (Bütün bunlar) O'nun fazlından aramanız ve şükretmeniz içindir.

Sizi sarsıntıya uğratır diye yerde sarsılmaz dağlar bıraktı, ırmaklar ve yollar da (kıldı). Umulur ki doğru yolu bulursunuz.

Ve (başka) işaretler de (yarattı); onlar yıldız(lar)la da doğru yolu bulabilirler.

Yaratan, hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp-düşünmez misiniz? (Nahl Suresi, 4-5, 10-17)

DİPNOTLAR

[1] Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 172, 280.

[2] Pierre P. Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 82.

[3] Charles Darwin, *The Origin Of Species*, chapter X, "On the Imperfection of the Geological Record".

[4] Charles Darwin, *The Origin of Species,* chapter X, s. 234.

[5] Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 179.

[6] Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280.

[7] S. M. Stanley, *The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes and the Origin of Species,* Basic Books, Inc. Publishers, New York, 1981, s. 71.

[8] Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 59.

[9] R. A. Raff, T. C. Kaufman, *Embryos, Genes and Evolution: The Developmental Genetic Basis of Evolutionary Change,* Indiana University Press, 1991, s. 34.

[10] Phillip E. Johnson, "Darwinism's Rules of Reasoning", *Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics*, 1994, s. 12.

[11] Roger Lewin, *Science*, vol. 241, 15 Temmuz 1988, s. 291.

[12] James Valentine, Stanley Avramik, Philip Signor ve Peter Sadler, "The Biological Explosion at the Precambrian-Cambrian Boundary", *Evolutionary Biology,* vol. 25, 1991, *s. 279, 281.*

[13] Charles Darwin, *Origin of Species*, London: John Murray, 1859.

[14] Charles Darwin, *The Origin of Species,* chapter IV, s. 99.

[15] Charles Darwin, *The Origin of Species,* chapter X, s. 255.

[16] Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", *Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics*, Şubat 1999, vol. 15, no. 2.

[17] James W. Valentine, Douglas H. Erwin, *Development as an Evolutionary Process,* New York: Alan R. Liss, 1987, editörler: Rudolf A. Raff ve Elizabeth C. Raff, "Interpreting Great Developmental Experiments: The Fossil Record", s. 71-107.

[18] M. J. Benton, M. A. Wills ve R. Hitchin, "Quality of the Fossil Record Through Time", *Nature,* vol. 403, 2000, s. 534-536.

[19] Simon Conway Morris, *The Crucible of Creation*, Oxford University Press, Oxford, 1998, s. 2.

[20] Simon Conway Morris, *The Crucible of Creation*, 1998, s. 28.

[21] J. William Schopf, "The Early Evolution of Life: Solution to Darwin's Dilemma," *Trends in Ecology and Evolution,* vol. 9, 1994, s. 375-377.

[22] Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, vol. 293, no. 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439.
[23] Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, vol. 293, no. 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439.
[24] Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983, s. 197.
[25] Jeffrey S. Levinton, "The Big Bang of Animal Evolution", *Scientific American*, vol. 267, no. 84, Kasım 1992.
[26] *The Wall Street Journal*, 9 Aralık 1986.
[27] Richard Monestarsky, "Waking Up to the Dawn of Vertebrates", Science News, vol. 156, no. 19, 6 Kasım 1999, s. 292.
[28] Robert Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge, Mass., 1991, s. 50.
[29] Keith Stewart Thomson "The Origin of Tetrapods," *American Journal of Science,* vol. 293-A:58, 1993, s. 39.
[30] Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", *Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society*, vol. 44, s. 393.
[31] Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman and Co., New York, 1988, s. 198.
[32] Stephen Jay Gould, "Eight (or Fewer) Little Piggies", *Natural History*, no. 1., Ocak 1991, vol. 100, s. 25.
[33] Barbara J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover, 1985, s. 238-39.
[34] A. S Romer, *Vertebrate Paleontology*, 3rd ed., Chicago University Press, Chicago, 1966, s. 120.
[35] Ryosuke Motani, "Rulers of the Jurassic Seas", *Scientific American*, Nisan 1993 Özel Sayı, s. 18.
[36] Ryosuke Motani, "Rulers of the Jurassic Seas", *Scientific American*, Nisan 2003 Özel Sayı, s. 18.
[37] Ryosuke Motani, "Rulers of the Jurassic Seas", *Scientific American*, Nisan 2003 Özel Sayı, s. 18.
[38] E. H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates,* New York, John Wiley and Sons, 1991, s. 193.
[39] Chris McGowan, *In The Beginning... A Scientist Shows Why The Creationists Are Wrong,* Prometheus Books, 1984, s. 158-159.
[40] Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Burnett Books, London, 1985, s. 181-182.
[41] Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis,* 1985, s. 180-181.
[42] Chris E. Gow, *An Ictidosaur Fossil From North America,* Şubat 1983; W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited,* New York, 1991, s. 221.
[43] Kermack, Kermack & Mussett, *The Welsh Pantothere Kuehneotherium Praecursoris,* 47 J. Linnean Society 418, 418 1968.

44 Tom Kemp, "The Reptiles That Became Mammals", *New Scientist*, vol. 92, 4 Mart 1982, s. 583.
45 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, vol. 212, 26 Haziran 1981, s. 1492.
46 Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, vol. 33, Aralık 1979, s. 1230.
47 Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 329.
48 Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution", *Creation Matters*, a newsletter published by the Creation Research Society, Mayıs/Haziran 1998.
49 *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 163.
50 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 329.
51 G. A. Mchedlidze, *General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea*, Rusça'dan tercüme (Rotterdam: A. A. Balkema), 1986, s. 91.
52 B. J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution,* Dover Publications, Inc., 1985, s. 489.
53 Michel C. Milinkovitch, "Molecular phylogeny of cetaceans prompts revision of morphological transformations", *Trends in Ecology and Evolution, vol.* 10, Ağustos 1995, s. 328-334.
54 Getting the Facts Straight, A Viewer's Guide to PBS's Evolution, Seattle Discovery Institute Press, 2001.
55 S. L. Olson, Open Letter to: Dr. Peter Raven, Secretary, Committee for Research and Exploration, *National Geographic Society,* 1 Kasım 1999.
56 Michael J. Denton, *Nature*'s Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361.
57 David Williamson, "Scientist Says Ostrich Study Confirms Bird 'Hands' Unlike Those Of Dinosaurs", *EurekAlert*, 14-Aug-2002, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2002-08/uonc-sso081402.php
58 A. Elzanowski, "A comparison of the jaw skeleton in theropods and birds, with a description of the palate in the Oviraptoridae", *Smithsonian Contributions to Paleobiology,* 1999, vol. 89, s. 311–323.
59 Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.
60 V. Morell, "A Cold, Hard Look at Dinosaurs", *Discover*, 1996, vol. 17, no. 12, s. 98–108.
61 Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 336.
62 Peter Dodson, "Mesozoic feathers and fluff", *American Paleontologist,* 2001, vol. 9, no. 1, s. 7.

63 Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.
64 Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.
65 Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201
66 Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.
67 *A*. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology,* vol. 9, 1996. s. 132.
68 Xing Xu, Zhi-Lu Tang, Xiao-Lin Wang, "A therizinosauroid dinosaur with integumentary structures from China", *Nature,* 1999, vol. 399, s. 350-354.
69 Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.
70 Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.
71 http://www.geocities.com/CapeCanaveral/Hall/2099/DinoKabin.html
72 Peter Dodson, "Response by Peter Dodson", *American Paleontologist,* 2001, vol. 9, no. 4, s. 13-14.
73 B. J. Stahl, *Vertebrate History: Patterns in Evolution*, Dover, New York, 1985, s. 350.
74 Larry Martin, S. A. Czerkas, "The Fossil Record of Feather Evolution in the Mesozoic", *American Zoology*, 2000, vol. 40, s. 687-694.
75 R.O. Prum, "Development and Evolutionary Origin of Feathers", *J. Experimental Zoology,* 1999, vol. 285, s. 291-306.
76 K. Parkes, Speculations on the Origin of Feathers, *Living Bird,* 1966, vol. 5, s. 77-86.
77 W. P. Pycraft, *Animal Life: an Evolutionary Natural History,* vol. II – *A History of Birds,* Methuen, London, 1910, s. 39.
78 Larry Martin, S. A. Czerkas, The Fossil Record of Feather Evolution in the Mesozoic, *American Zoology*, 2000, vol. 40, s. 687-694.
79 K. Parkes," Speculations on the Origin of Feathers", *Living Bird,* 1966, vol. 5, s. 77-86.
80 W. P. Pycraft, *Animal Life: an Evolutionary Natural History,* vol. II – *A History of Birds,* Methuen, London, 1910, s. 39.
81 W. J. Bock, "Explanatory history of the origin of feathers", *American Zoology,* 2000, vol. 40, s. 478-485.
82 W. J. Bock, "Explanatory history of the origin of feathers", *American Zoology,* 2000, vol. 40, s. 478-485.
83 C. E. A. Turner, "*Archæopteryx,* a bird: No link", *Evolution Protest Movement, Eylül 1973.*

84 M-P. Schutzenberger, in "The Miracles of Darwinism: Interview with Marcel-Paul Schutzenberger," *Origins & Design*, vol. 17, no. 2, Spring 1996, s.10-15.
85 *Nature*, 12 Temmuz 2001.
86 Henry Gee, *In Search of Deep Time*, Cornell University Press, Ithaca, 1999, s. 211.
87 Henry Gee, "Return to the planet of the apes," *Nature*, 12 Temmuz 2001, vol. 412, s. 131-132.
88 Bernard Wood, " Origin and evolution of the genus *Homo*", *Nature,* 1992, vol. 355, no. 6363, s. 783-90.
89 Richard C. Lewontin, "Human Diversity," *Scientific American*, Library: New York NY, 1995, s. 163.
90 Michael D. Lemonick, "How Man Began", *Time Magazine*, Mayıs 1994.
91 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower,* Toplinger Publications, New York, 1970, s. 75-94.
92 Charles E. Oxnard, "The Place of *Australopithecines* in Human Evolution: Ground for Doubt", *Nature*, vol. 258, s. 389.
93 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648.
94 B.G. Richmon, D.S. Strait, "Evidence that humans evolved from a knuckle-walking ancestor", *Nature*, 2000, vol. 404, no. 6776, s. 382.
95 R. E. F. Leakey, "Further Evidence of Lower Pleistocene Hominids from East Rudolf, North Kenya", *Nature,* vol. 231, 28 Mayıs 1971, s. 245.
96 Christine Berg, "How Did the *Australopithecines* Walk? A Biomechanical Study of the Hip and Thigh of *Australopithecus afarensis*," *Journal of Human Evolution*, vol. 26, Nisan 1994, s. 259-273.
97 Peter Andrews, "Ecological Apes and Ancestors," *Nature*, 17 Ağustos 1995, vol. 376, s. 555-556.
98 Dr. Charles E. Oxnard, in Fossils, Teeth and Sex—New Perspectives on Human Evolution, University of Washington Press, Seattle and London, 1987, s. 227.
99 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.
100 The Scotsman.com: "Chimps on two legs run through Darwin's theory" http://news.scotsman.com/index.cfm?id=1016102002
101 Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, vol. 94, 1994, s. 307-325.
102 Fred Spoor, Bernard Wood & Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 Haziran 1994, s. 645.
103 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 Haziran 1994, s. 648.

104 Bernard Wood ve M. Collard, "The Human Genus," *Science*, 2 Nisan 1999, vol. 284, s. 65-71.

105 S. Scherer-Hartwig, R. D. Martin, "Was "Lucy" more human than her "child"? Observations on early hominid postcranial skeletons", *Journal of Human Evolution,* 1991, vol. 21, s. 439-49.

106 Ian Tattersall, "The Many Faces of *Homo habilis*" *Evolutionary Anthropology,* 1992, s. 33-37.

107 Marvin Lubenow, *Bones of Contention,* Grand Rapids, Baker, 1992, s. 136.

108 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, 19 Kasım 1984.

109 Richard Leakey, T*he Making of Mankind*, Sphere Books, London, 1981, s. 62.

110 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, Kasım-Aralık 2000, s. 491.

111 Focus, Nisan 2003.

112 Focus, Nisan 2003.

113 *Focus*, Nisan 2003.

114 *Focus*, Nisan 2003.

115 *Focus*, Nisan 2003.

116 Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, *Natural History*, Ocak 1991, vol. 100, no. 1, s. 25.

117 Philip E. Johnson, *Darwin on Trial*, Intervarsity Press, 1993, s. 79.

118 *Nature*, vol. 382, 1 Ağustos 1996, s. 401.

119 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, John Wiley and Sons, New York, 1961, s. 310.

120 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 280-81.

121 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, vol. 98, 1980, s. 86.

122 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", *Ithaca*, Comstock Publising Association, New York, 1991, s. 485, 540.

123 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, vol. 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, vol. 177, 1980, s. 595.

124 Peter Dodson, "International Archæopteryx Conference", *Journal of Vertebrate Paleontology,* Haziran 1985, vol. 5, no. 2, s. 177.

125 Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, vol. 278, no. 5338, 24 Ekim 1997, s. 596-597

126 Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, vol. 278, no. 5338, 24 Ekim 1997, s. 596-597.

127 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s. 117.

128 Richard L. Deem "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory"; http://www.yfiles.com/dinobird2.html

129 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 31.

130 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.

131 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.

132 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s. 28.

133 R.N. Melchor, S. de Valais, J.F. Genise, Bird-like fossil footpints from the Late Triassic, *Nature*, 2002, vol. 417, s. 936-938.

134 David Williamson, "Scientist says ostrich study confirms bird 'hands' unlike those of dinosaurs", UNC News, 14 Ağustos 2002, no. 425, www.unc.edu/news/newsserv

135 S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, vol. 3, 1977, s. 147.

136 Christopher P. Sloan, "Kanatların Efendisi", *National Geographic*, Mayıs 2003.

137 Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds,* 2nd ed., Yale University Press, New Haven, 1999.

138 Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5 Kasım 1980, bölüm 4, s. 15.

139 Harper's Magazine, Şubat 1985, s. 60.

140 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, Ticknor and Fields, New York, 1982, s. 30-31.

141 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe*, s. 30-31.

142 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, Sphere Books, London, 1984, s. 230.

143 Elwyn Simons, "Ramapithecus", *Scientific American*, no. 236, Mayıs 1977, s. 28.

144 Elwyn Simons, "Puzzling Out Men's Ascent", *Time*, 7 Kasım 1977, no. 110, s. 48.

145 Robert Ackhardt, "Population Genetics and Human Origins", *Scientific American*, no. 226, 1972, s. 94.

146 Richard Leakey, "Hominids in Africa", *American Scientist,* no. 64, 1976, s. 174ç

147 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, Nisan 1982, s. 6-7.

148 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapid*s*, Baker, 1992, *s. 83.*

149 Richard Allan & Tracey Greenwood, *Primates and Human Evolution* in the textbook: *Year 13 Biology,* 1999. *Student Resource and Activity Manual*, (Biozone International, printed in New Zealand.), s. 260.

150 William Howells, *Getting Here the Story of Human Evolution*, The Compass Press, Washington D.C., 1993, s. 79.

151 Adrienne Zihlman, "Pygmy chimps, people, and the pundits", *New Scientist,* 15 Kasım 1984, s. 39.

152 Cherfas, Jeremy. "Trees have made man upright" *New Scientist*, 20 Ocak 1983, s. 172.

153 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.

154 Tim Friend, "Discovery rocks human-origin theories", 21 Mart 2003; http://www.usatoday.com/news/science/2001-03-21-skull.htm

155 Tim Friend, "Discovery rocks human-origin theories", 21 Mart 2003; http://www.usatoday.com/news/science/2001-03-21-skull.htm

156 Tim Bromage, *New Scientist*, vol. 133, 1992, s. 38-41.

[157] E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, vol. 292, 1981, s. 113-122.
[158] C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2. baskı, Rinehart and Wilson, New York, 1979.
[159] Alan Walker, *Scientific American*, vol. 239, no. 2, 1978, s. 54.
[160] Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, no. 5411, 2 April 1999, s. 65-71.
[161] John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002.
[162] D. L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", *National Geographic News*, 10 Temmuz 2002.
[163] John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002
[164] "Face of yesterday : Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", *The Guardian*, 11 Temmuz 2002
[165] http://www.versiontech.com/origins/news/news_article.asp?news_id=18
[166] http://www.columbia.edu/~rk2143/web/orrorin/Otungensis1.html
[167] http://news.nationalgeographic.com/news/2003/02/0227_030227_javaskull.html
[168] Michael D. Lemonick ve Andrea Dorfman, "One Giant Step for Mankind", *Time*, 23 Temmuz 2001.
[169] Michael D. Lemonick, Andrea Dorfman,"One Giant Step for Mankind", *Time,* 23 Temmuz 2001.
[170] Richard Allan & Tracey Greenwood, *Primates* and *Human Evolution* in the textbook: *Year 13 Biology 1999. Student Resource and Activity Manual,* (Biozone International., printed in New Zealand.) , s. 260.
[171] Eurekalert.com; "Oldest Human Ancestor is (Again) Called into Question", 27 Ağustos 2002.
[172] http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/ newsid_1234000/1234006.stm
[173] Daniel E. Lieberman, "Another face in our family tree", *Nature*, 22 Mart 2001.
[174] http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1234000/1234006.stm
[175] http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1234000/1234006.stm
[176] Michael Balter, Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.
[177] Michael Balter, Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.
[178] Michael Balter, Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.
[179] Michael Balter , Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.

[180] John Roach, "Skull Fossil Challenges Out-of-Africa Theory", *National Geographic News*, 4 Temmuz 2002;http://news.nationalgeographic.com/news/2002/07/0703_020704_georgianskull.html

[181] John Roach, "Skull Fossil Challenges Out-of-Africa Theory", *National Geographic News*, 4 Temmuz 2002; http://news.nationalgeographic.com/news/2002/07/0703_020704_georgianskull.html

[182] Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*s, Eerdmans, 1980, s. 59.

[183] Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44.

[184] Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44.

[185] W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", *Science*, vol. 66, Aralık 1927, s. 579.

[186] Ann Gibbons, "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, vol. 278, no. 5341, 14 Kasım 1997, s. 1229 - 1230.

[187] *National Geographic*, "Feathers for T. Rex?", vol. 196, no. 5, Kasım 1999.

[188] Tim Friend, "Dinosaur-bird link smashed in fossil flap", *USA Today,* 25 Ocak 2000.

[189] "Open Letter: Smithsonian decries *National Geographic*'s 'editorial propagandizing' of dinosaur-to-bird 'evolution'", http://www.trueorigin.org/birdevoletter.asp

[190] S. J. Gould,"Evolution's Erratic Pace", *Natural History*, vol. 86, May 1977.

[191] S. J. Gould, "Cordelia's Dilemma", *Natural History*, Şubat, s. 10-18.

[192] Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution,* Columbia University Press, 1982, s. 45-46.

[193] Steven M. Stanley, *The New Evolutionary Timetable,* 1981, s. 71

[194] Niles Eldredge, Evolutionary Tempos and Modes: A Paleontological Perspective," in the collection *What Darwin Began: Modern Darwinian and Non-Darwinian Perspectives on Evolution* (Godfrey, ed, 1985).

[195] *Focus*, Nisan 2003.

[196] *Focus*, Nisan 2003.

[197] Jeff Hecht, "Branching Out", *New Scientist*, 10 Ekim 1998, vol. 160, no. 2155, s. 14.

Eski Yunan’dan günümüze kadar materyalistler tarafından hayatın kökenine açıklama getirmek için kullanılan evrim düşüncesi, bilim dünyasına 19. yüzyılda Charles Darwin’in Türlerin Kökeni adlı kitabı ile girdi. 19. yüzyılda büyük bir tırmanış gösteren materyalist felsefeyi savunanlar, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna cevap olarak evrim teorisini sahiplendiler ve bu teorinin bilimsel dayanaklarını sorgulamadılar. Materyalist ideolojilerin savunucuları, 150 yıl boyunca evrim teorisini ellerinde hiçbir delil olmadan, salt propaganda metodlarıyla kitlelere empoze ettiler.

Ancak 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren evrim teorisinin bilim dünyasında edindiği yer sallanmaya başladı. Paleontolojiden biyolojiye, anatomiden genetik bilimine kadar birçok bilim dalında yapılan gözlem ve deneyler, evrim teorisinin aleyhinde sonuçlar vermeye başladı. Evrimciler, bir anda kendilerini ve teorilerini yeni bilimsel bulgulara karşı savunur durumda buldular.

Evrim teorisini çökerten bilimsel gelişmelerin başında fosil kayıtları geliyordu. Fosil kayıtlarında evrimcilerin bulmayı umdukları, türlerin birbirlerinden evrimleştiklerinin delili sayılacak olan "ara geçiş formları"na rastlanmadı. Canlı türleri fosil kayıtlarında aniden ve kendilerine özgün eksiksiz yapılarıyla ortaya çıkıyorlar ve fosil kayıtlarından kaybolana kadar hiçbir değişikliğe uğramıyorlardı. Bu gerçek canlıların evrimleşmediklerini, ancak yaratıldıklarını gösteriyordu.

"Ara geçiş formları"nın fosil kayıtlarında olmayışı ise evrim teorisinin çöküşü için tek başına yeterlidir. Teorinin kurucusu Darwin de bu gerçeği kabul etmiş ve kitabında ara geçiş formlarının neden bulunmadığını sorguladıktan sonra, "belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır." demiştir.

Gerçekten de bugün, Darwin’in evrim teorisine getirilen en büyük itirazlardan biri fosil kayıtları ile ilgilidir. Evrimciler dahi bulunan fosillerin yorumlanması hakkında kendi aralarında büyük ihtilaf içindedirler. Hayatın tarihine dair bilimsel bilgi edinebileceğimiz önemli bir kaynak olan fosiller, çok açık olarak evrim teorisini reddetmekte, canlılığın yeryüzünde aniden, hiçbir evrim yaşanmadan ortaya çıktığını, yani canlıları üstün güç sahibi olan Allah'ın yarattığını göstermektedir.